Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Λ

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

alibi δέρματα πυκνά. & δορὸς εὐῤῥαφίας. Exponitur etiam folliculus, sicut θολάκιον. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. de vlmo, ὁ τῶν κυρτῶν τὸ κόμμι καὶ θηκὰ ἄτλα κατωπτοῦ ἀφίεν. ¶ Κωρυκὸς à Macedonibus vocari τὸς τραχείας κόλχας, ab Athenienſibus dictas κρόκας, tradit Atheu. l. 3. ex Hegelandri commentariis. ¶ Κωρυκὸς eſt etiam montis nomen, à quo κωρυκίον ἄντρον & κωρυκὸς κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium eſſe dicant, cum incolas vocari κωρυκαίους: proverbio autem dicit κωρυκὸς ἀκροάζεται, explorator ſive delator auſculcauit.

Κώρυκος dicitur pro Κώρυκος, teſte Euſt. ex Ariſtoph.

Μονόκωπος. vnico remo vtens: μονόκωπος ἀνὴρ. Eur. in Hel.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, parua ſeu folliculo ſimilis. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 13.

Κωρύκιον, ου, τὸ, ſacculus, folliculus. Suid.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ. idem.

ΚΩΣ. pellis ouina villoſa, ouinum vellus. *Etymol. deducit ὅ τὸ ἐπ' αὐτῷ κοιμᾶσθαι, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemnia ἐπλέομεν ὦ κόρε δὴ κώς.

Κῶας, idem. Etymologus ſcribit here κῶας per pleonaſmum, ſicut ὦας ex ὦς. Apollo. Argon. l. 1. Χρυσέοιο μὲν κῶας, quod alibi χρύσεον δέρας appellat. Sic Hom. Od. τ. φίλε δ' ἐν δέρρεν ἐν κῶας ἐπ' αὐτῷ. Et paulò antè, ὃ δὴ μέγα βάλλετο κῶας. Heſych. κῶας ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, oculo tanquam à nominatiuo κώς.

Κοῖδιον, & per contractionem κοῦδιον. ouium vellus. idem quod κῶας. Ariſtoph. ἡ πλυνεῖν κοῦδιον, lauat velleta.

Κοῦδιον, ου, τὸ. idem. apud Ariſtoph. in Ran.

Κῶα, ων, τὰ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κῶα & κοῖαι apud Hom. vt Od. ρ. Κῶα καταρρήξω ζρόνοις ὀνὶ δ' ἀμφὶ ἀλοῖαι. Et Il. υ. ἐν δ' ἄλφ' ἑλόντο καὶ βοῖν καὶ κοῖαν εἶναι ἐδ' ρεθεν. ¶ At κῶος, ου, ὁ. Heſy. eſt iactus taxilli, valens ſex κῶος χῖον ſiue κῶος ἀρὸς χῖον, ſignificans comparationem imparium.

ΣΩΤΙΛΑΩ. loquor, fabulor, garrio. Heſiod. in Erg. Μηδ' ἀνίωμεν εἶναι πολυφόρβῳ ἐξαπατήσατε Αἰμύλιοι κωτιλίῃσι. Apud Athen. l. 10. Η' δ' ἐν κωτιλίῃσι καθεύδομεν εἰνοσιφύλλοις. Et Theocr. id. 27. πολλὰ δ' ὅ δ' ἐν κωτιλίῃσι πλεκτὰ κωτιλλόμενα. Exponitur etiam blandis & fallacibus verbis decipio: vt apud Theogn. Εὖ κωτιλλόμενος. v. 362.

Κωτίλος, loquax, garrulus. Theog. κωτίλῳ ἀν ζρόνῳ στυγέω καλὸν ἀκούειν. Expon. etiam canorus: in ooo Simmiæ Rhodij Item blandus, fallax. Theocr. id. 11. ὡς κωτίλα ῥήματα φράζω. quàm blanda verba loquerisd Sic & Epigr. 3.

Κωτιλίδες, hirundines, vnoto quæ garrulæ ſunt & loquaces.

ΚΩΦΟΣ, ὁ, ſurdus, cui auditus eſt vitiatus. Alexand. Aphrod. in probl. δέξ τι εἰ ἐν ἀγρόνοις κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; vt & apud Gregorium κωφὸς καὶ ἄλαλος. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, ſtolidus, hebes, ſeu abſurdus, ex conſequente: quòd tales ſint οἱ κωφοί. Soph. in Aiace, Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός. ¶ Accipitur etiam pro, mutus: quoniam & τὸ ἄλαλον conſequens τὸ κωφόν, vt & κωφὸν πρόσωπον in ſcenis dicitur muta perſona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸς ῥόμβος. Nicandro rubeta muta: quam & ἀφθόγγον appellat. κωφὸν κῦμα fluctus nullum edens ſtrepitum, apud Homerum. Item pro, hebes, inualidus, inefficax. Il. λ. Κωφὸν γὰρ δὴ καὶ ἀνὴρ ἀνάλκιδος ἀντιδόωντος.

Κωφότης, ητος, ἡ. ſurditas: cui Demoſthenes opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν.

Κωφίας, ου, ὁ, ſurdaſter. Heſych. eſſe dicit ſerpentis ſpeciem qui & τυφλίας nominatur. Latinis cæcilia, à cæcitate.

Κωφόω, ῶ, exurdo, ſurdum reddo.

Κωφώσις, εως, ἡ, exurdatio, ſurditas. Hippocr. Aphor. l. 4.

Κωφάω, exurdo, obſurdeſcere facio. Oppian. Cyneget. 3.

Κωφάομαι, ῶμαι, obſurdeſco, vel obmuteſco.

Κωφέω & κωφλόω, ſurdeo, ſurdus ſum. Item ſileo, quieſco.

Compoſita.

Ἀνεκωφόω, ῶ, ſurdum reddo, exurdo. Suid. ex Ariſtoph.

Ἀπεκωφόω, ῶ, exurdo, i. ſurdũ reddo. Expon. etiam, mutum reddo.

Δυσκωφος, ſurdaſter, auritum grauitate laborans. Ariſtotel. de inſomn.

Ἑκωφός, qui ſponte ſurdus eſt, qui conſultò non audit, qui audire non vult: vt qui ſimulat ſe non audire, quum tamen audiat. Heſych. & Suid.

Ἐκκωφόω, ῶ, idem quod κωφόω. Ariſtoph. in equit. Ὀρνιθιδῶν τῶν Ἀθηναίων ἐκκεκωφωμένων ἀεί, clamoribus tuis exurdaſti & obtuiſti.

Ἐκκωφόω, idem. Luc. in Tim. ἢ τὰ ὦτα ἐκκεκωφώκασι καθάπερ οἱ παρεβαλόντες, aures tuæ exurdatæ ſunt, ſeu exurdeuerunt.

Λυκοκωφος, q. d. ſurdus ex nimia aurium hiſpiditate, ὁ λάσιον ὦτα ἔχων καὶ συγκεκωφώσθαι καὶ κλαυθμονεῖν.

Παρακωφος, aliquantum ſurdus, ſurdaſter. Apud Athen. l. 10. Οὐ μὴν τοι κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔκκλα λαλεῖν, quod ægrè & penè ſurda ante audiatur.

Ὑπόκωφος, aliquantum ſurdos, ſurdaſter. Ariſtot. rhet. l. 3. Item ὁ κωφὸν καὶ μὴ πρόσεσιν ἔχων, teſte Suida. Ψυχὴ ἐπόκωφος, exton animus inert, ingenium obrutum.

Λ

, Nota eſt vndecimæ apud Græcos literæ; quam Λάμβδα ſeu λαῖδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: vt quum φίντατος dicunt pro φίλτατος. Attici contrà hanc in illam conuertunt λίτρον dicentes pro νίτρον. ¶ Eſt etiam nota numeralis, de qua vide in Apendice.

Λαμβδακισμὸς ſiue λαῖδακισμὸς, literæ λ crebra & odioſa repetitio. Fab. lib. 1. c. 9.

Λ Α, particula per ſe nihil ſignificans, in compoſitione vehementiorem ſignificationem reddit: vt in λάγνος, λαμπρὸς &c.

ΛΑΛΑΣ. λάας, lapis, ſaxum. Ilia δ'. Ἀμφοτέρω κ' τίνοντι κ' ὀστέα λᾶας ἀναιδὲς Ἄρης ἀπολοίατον. Il. β. λᾶας γὰρ μιν ἴδοντο Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Sic & Od. λ. & Il. γ.

Λᾶς, (per contractionem factũ ex Λάας) genit. λᾶος, idẽ quod Λάας. Nic. in Ther. Σκορπίος ἀκροκίδας ἐλίγῳ ὑπὸ λᾶι λοχήσας. Hinc & dat. Λᾶϊ. 1. Il. γ. Ἠέτοι τε πίτυσσι μόροι λᾶϊ τ' ἐβάλλον. Ariſt. de gen. an. l. 1. τοῖς λᾶας προσαπτοῦσι καὶ ὑφαίνουσι τοῖς ἱστοῖς.

Λάϊνος, η, ὁ, lapideus, vt Od. υ. ἀμφὶ δὲ λάϊνον οἶδα. Sic Il. γ. ἢ τε κεν οἶδ' ἀλαίνον ἐνὸς χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ἐστεόρησας.

Λαΐνος, idem: vnde apud Theocr. id. 14. Λαΐνέας κρεπίδας & apud Nonn. Ἄγκιστι λαΐνοισι, & Λαΐνῳ κεντίῳ.

Λαίγξ, ιγγος, ἡ. lapillus, calculus. Od. ξ. & ι.

Λάω, Fut. λάσω. lapido, lapidibus obruo, iactu lapidum incesso: idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφετερισμοὺς ἢ καὶ λάσαι μέλλοντας ἐμπιπραμένους.

Λάσμος, ου, ὁ, lapidatio: & malorum cumulus, ſcho. Aeſchilli.

Λάσιμος, η, ὁ, lapidatorius: vel ladidatus, Eur. in Oreſte.

Λαστωρ, ορος, ὁ, lapidator. Etymol. ex Lycoph. Exponitur etiam, dignus qui lapideur. apud Aelian. & Suid.

Λαστός, lapidatus. Heſyc. Item pro ὀρατός, apud eundem H. à λάω.

Λαός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀπολάω, in lapidem verto ſeu commuto. Exponitur & lapido.

Εὐλαίγξ, è bonis pulchriſque ſtructus lapidibus.

Καταλάω, lapidibus obruo, lapidibus cooperio. Plato in epiſt. κατελάσθησαν βάλλοντες, iactis lapidibus obruerunt. Vtitur & Thuc. Demoſt. & alij. Hinc & paſſ. καταλασθεῖσα, lapidibus obrutus, apud Herod.

Καταλάσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. ex Dinarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολάω, lapido, idem quod ſimplex λάω.

Λιθολάστης, ου, ὁ, lapidator. Heſych.

Λιθόλαστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολαστέω, idem quod λιθολαστέω.

Σπιλάειν, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Λαῶν &c. vide in Λαμβάνω.

ΛΑΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, nimium vorax, *quasi λίαν βορός ſeu λίαν βαρύς. Buſt. Accipitur plerumque pro, auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epigr. lib. 2. λάβρος δ' εἰς βάκχον ὀλιγῶν Ἄγρις ὅτι σφαλερῷ ζωρεστῇ γοναῖος. Et τὸ λάβρον etymodi auditas hianti oce omnia deuorandi. Plutar. εἰς ἀδόλεσχ. τὸ λάβρον ἔθος καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐξυπνῇ. Oppian. l. 2. πυρὶ λάβρῳ. Et ποταμὸς λάβρος. Ilia φ. Item ὕδωρ λάβρον. Od. ε. & ζέφυρος λάβρος. Il. γ. Sic dicitur λάβρον πτῶμα. exp. procax. apud Plut. ſymp. l. 4. apud Soph. λάβρον σῶμα. exp. procax.

Λαβρῶς, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Atheu. l. 7.

Λαβρύνομαι, incontinens vel præceps ſum in loquendo. Il. ψ.

Ἀλλ' ἀεὶ μύθοις λαβρύνεαι. (loquendo.

Λαβρεία, ἡ, præcipitantia ſeu incontinentia & procacitas in

Λαβραίνω, idem quod λαβρύνομαι. Nic. in Alex. εἰκὰ γὰ μάλιστα δίκαιον λαβραίνοντι.

Λαβρυνόω, idem quod λαβρύνομαι & λαβραίνω. Heſych.

Λαβραξ, ακος, ὁ, labrax: piſcis qui ab Ariſtotele numeratur inter eos qui præda laniatúque viuunt. Dictum eſſe παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etym. ex Oppia. Athen. quoque l. 7. eum παρὰ τὸν λαβρότητα dictum tradit Buſt. ἀπὸ τοῦ λίαν βορόν. vide & Plut. de ſolert. anim.

Λαβράκιον, ου, τὸ, parvus labrax, apud Athen. l. 14.

Λαβρακία, ἡ, poculum quodam Perſicũ: ἀπὸ τῆς τοῦ πίνειν λαβρότητος, vt Athen. ſcribit l. 11. Idem ibidem maſc. gen. dicitur λαβρακίας, ſubſtantiue, & λαβρόκιον apud Heſyc. Eſt & λαβρακίνος, adiect. vt λαβρακίνος ἰχθύς, apud eundem Athen.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus: locus multis viarũ ambagibus inflexus. Suidæ & Heſych. Κοχλιωτὸς τόπος. Vide Pli

lib.34.c.13. ¶Dicitur etiam in loquaces, quòd ij soleant multis verborum ambagibus vti, & orationis exitum inueniant nunquam. ¶Λαβυρινθοι dicuntur etiam nasse piscatorum, seu alia instrumenta variis nexibus & plicaturis ita contorta vt non facilè principium aut finis appareat: hinc apud Theocr. idy. 12. ἐν σχοίνῳ λαβυρινθοι, ex iuncis facti labyrinthi. * Suidas deducit ἀπὸ τοῦ μὴ λαβεῖν διέξοδον.

Λαβυρινθεύω, & Λαβυρινθώδης. labyrintheus, & labyrintho similis. Lucian. Λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo.

ΛΑΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum: placentæ genus è similia & oleo recente, teste Hesych. Athenæus lib. 3. ex Aristophane citat, Λάγανα πίττιτα.

Λαγάνιον, ου, τὸ, partum laganum, apud Athen. l. 14.

Ἀρτολάγανον, [comp.] panis genus delicatum, apud Athen.

Λαγαρός, &c. vide in Λαγών.

ΛΑΓΗΝΟΣ, ου, ὁ. lagena poculi genus. Rhian. Ἡ μὲν μέν σφε κεκιτνῶν, ἥμισυ δ' εἶτις, Ἡ δ' ἐ λάγληνον ἔχῃ. Et in Epig. apud Suid. Κυνικοῖσι κέρα λάγληνος. Athen. l. 10. dicit Demetrium Phalereum Crateti Cynico, ἐπὶ τῇ πήρᾳ τῇ ἄρτων καὶ λάγληνον εἶναι. Vsurpatur etiam masc. gen. apud Athen. Scribitur & Λάγυνος per υ in secunda syllaba, apud Suidam, Athen. & Eustat. Idem Athen. l. 11. scribit dicere quosdam Λάγυνον esse nomen mensuræ apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλην.

Λαγήνιον, vel λαγυνίον, ου, τὸ. lagenula.

Composita.

Ἀρτολάγηνος πήρα panem & lagenam habens pera.

Τελλάγηνος tres continens lagenas. Athen.

ΛΑΓΝΗΣ sive Λαγνός, ὁ. libidinosus, lasciuus, salax, effusus & præceps in venerem. Hesych. & Suid. * Eust. scribit Λάγνον dici videri per ivncopen vel quasi Λαγανόν, admodum fœcundum feminis: vel quasi Λάγνον, admodum mulierosum: particula λα vtrobique posita pro λίαν. Atticè in superl. dici Λαγνίστατος pro Λαγνότατος.

Λαγνεύειν, libidinosum & salacem esse, pronum esse ad res venereas. Item rebus venereis vti, semen emittere: apud Hippocr. de morb. intern. itidémque in lib. de genitura.

Λάγνεμα, τὸ, lasciuia, salacitas, item coitus, seu semen. Hippocr. de nat. infant.

Λαγνεία, ἡ, (q. d. libidinositas) salacitas, immoderata rei veneræ appetentia. Xen. & Phil. de vita Mosl. 3. Item pro coitu seu semine genitali, apud Hippocr.

Καταλαγνιθεὶς, in libidinem effusus. Hesych.

ΛΑΓΧΑΝΩ, (aor. 2. ἔλαχον, à Λάχω, inusit. præs. med. Λέλογχα. fut. κληρώσομαι, à κλῆρος.) sortior, sortes duco. Isocrat. in Areop. δικαιοτέρων ταύτῃ δοκεῖν εἶναι τὸν δῆμον τῶν λαγχάνειν ἠξιωμένων. Sæpius significat, sorte accipio, sortitò obtineo seu sorte mihi obtingit. Il. κ. ὅς κε λάχῃσι, quisnam sortitò obtineat. Il. λ. μὴ τὸ ἑῷ λάχε κρείων Εὐμαιλος. Thucy. l. 8. ὅτι χίον λαχόντες ἔκλειον, quum id sortitò eis obtigisset. Et cum genitiuo. Apollonides l. 1. epigra. Μυήσας ὡς ἀνίου μόρου λάχον. Cum dat. apud Xen. κλήρῳ λαχεῖν. Sic apud Aristoph. in a mid. κυάμου λαχεῖν, faba eam dignitatem sortitus. Dicitur & ἔλαχον ἀρχὴν, apud Demosth. & λαχεῖν βασιλείαν per sortem creari regem, apud eundem. ¶Λαγχάνω δίκην, dicto iudicio. Litè intendo, edo iudicio & actionem: (quod etiam subscribere iudicio dicitur:) à more prisco deductum. sortes enim à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur: Demosth. contra Mid. & apud Isocr. Interdum construitur cum genitiuo, vbi tamen accusat. δίκην subaudiendus videtur: vt apud Dem. ibidem. φησὶ δὲ δ' εἰπόντος ἡμῶν λαχεῖν, mihique ipse cædis iudicium dictauisse. Litigator autem dicitur litè λαγχάνειν, quum sortitur & sorte exeuntem in iudicio deducit. Et prætor dicas sortitur ὃς τοὺς κληροῦσθαι, hoc est, sortib. missis & eductis contiouerliarũ agendarũ ordinem cõstituit, vel quæstionum exercendarum. ¶ Item Λαγχάνω, obtineo. obuenit mihi: vel nanciscor, adipiscor. Il. ω. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμέτερον. Sic Hesiod. in Th. τιμὴν ἔχει ἠδ' ἐλέγχε Μοῖραν. Sic & Aristot. de mũdo πολὺ ἀνωτέρω ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν ἑαυτὸς ἔλαχε. Et cum genit. apud Thuc. l. 2. εἰ ἂν τῆς δίκης τῆς λάχοιμι τελευτῆς. Sic & apud Synes. & Phil. de mundo. Res quoq; aliqua aliquem λαγχάνει dicitur quæ sorte obtingit seu obuenit: vt apud Plat. l. 5 de leg. καθιεροῦμεν τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ partes singulas vt sorte obtigerunt. ¶ Itè transitiuè, partem reddo, tribuo, aut veluti sortem tribuo. vt Il. ζ. ἐπεὶ οὐ μοι πυρὸς λελάχοιτο, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim vt me cremetis. Sic & Il. ο & χ.

Λαχμός, οῦ, ὁ, sors, κλῆρος, vt Soph. & Theocr. Scholiastæ exponũt dicentes poeticum esse. ¶Expon. etiam λακτισμός, calcitratio: apud Antimach. ¶Item pilorum densitas. Od. ι. λαχμοῦ σκεπόμενοι, vbi tamen Eust. annotat quosdã cum Herodiano malle scribere λάχνῳ. & Etym. Seleucum sic scribere testatur.

Λάξις, εως, ἡ, sortitio. Hesych. Item sors, vel sortitio per sortes. Suid. ex Herodot.

Λάχος, εος, τὸ, sors, hoc est idipsum quod sorte obtingit. Gregor. Exponitur etiam, fortuna & sors hominis, apud Theogn. Ῥιδίως ἢ φύσεον ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Λάχεσις, ἡ. Lachesis, vna ex Parcis. Aristotel. de mundo. Ita dicta, quoniam vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest.

Λῆξις, εως, ἡ, sortio. Plerunque de sortitione caussæ, i. exordio. Isæus. ὃν ἂν ἔλαχον τοῖς κλήρῳ λῆξιν εἶναι. Sic & apud Plat. & Demosth. Item sors, id ipsum quod sorte obtingit, portio, conditio. Item sors, id est hæreditas, portio quæ è bonis paternis sorte obuenit. Philo de vita M. l. 3. & l. 1. Syn. de insomn. ¶Item cessatio, à [verbo λήγω.] Suid.

Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur, sors, portio: teste Etymol. & Hesychio. Etymo. ex Ione, ἐκ τε τῆς τῶν λογχῶν λόγχας ποιοῦν. ¶ Item lancea. Aristot. de port. Λόγχαις φερόσι γοῦν χρῶνται. Chrys. in epist. οἱ Θρᾶκες, πρὶν εἰς ἱππικὸν ἐλθεῖν ἱππεῖς τοξότας λόγχας ἔκαστον. In Epigr. venabulum quoque sic appellatur. Pollux etiam λόγχαι esse dicit cuspidẽ seu mucronem hastæ, sic accipitur apud Xen. Hell. 7. ἀκοντίζοντες λόγχας καὶ μαχαίρας. Sic & apud Aristoph. in Holcadib. Ab hac significatione qua pro lancea accipitur sunt sequentia deriuata.

Λογχίτης, & Λογχοφόρος, ου, ὁ, qui lanceam fert. Suid. ¶ Item Λογχίτις, ἰδος, herbæ nomen est, sic dictæ quoniam ἐν ἀκρωτηρίοις ἀστῆρμα ἔχει τρίγωνον ὅμοιον λόγχῃ. Dioscor. l. 3. c. 161.

Λογχοῦσθαι, mucronatim in acutum desinere.

Λογχωτός, mucroni aut cuspidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr.

Composita ac primum ex Λαγχάνω.

Ἄλαστος, qui nondum sorte obtigit, seu ὁ μὴ τυχὼν εἰς λάχος ἐλθεῖν. vt Eust. exponit. Vide & in comp. à Λήγω.

Ἀντιλαγχάνω, resortior. vt ἀντιλαγχάνειν δίκαιον, apud Dem. contra Mid. resortiri iudicũ, hoc est, ab arbitris ad iudices prouocatione facta causam denuò disceptare. Apud eundem οἱ νόμοι καὶ τοῦτον δὴ δικαίως ἀντιλαγχάνειν παρεγράψαν, expo. leges præscribendi ius indulgent, seu dant potestatem agendi.

Ἀντίλῆξις, apud Athenienses veluti πολιτεία erat huiusmodi, quum quispiam vocatus non responderat, aut vadimonium promissum deseruerat: aut quum per præconem inclamatus ad nomen non responderat, eremodicio damnabatur, vt hodie fit: huic porrò sic causa lapso intra duos menses licebat iudicium illi resortiri secundum quem causa indicta iudicata fuerat: alioqui tantæ pecuniæ damnabatur quantum pecuniæ summam in intentione sua actor petendam censuerat, iudiciumque ex eo tempore in rem semel iudicatam transisse censebatur. B.

Ἀπολαγχάνω, sortior infeliciter, sors mihi non obtigit, sorte vincor: Plut. in consolat. καὶ δεῖ λαγχάνειν μὴ ἄρχειν· ἀπολαγχάνοντα δὲ φέρειν ἀνωμαλίας τοῦ τύχου. ¶ Itè pro simpliciter λαγχάνω, sortior, seu sortitò accipio. Herodot. ἀπολαχόντες τὰ ἐμμόνων τῶν ἐπιβάλλον, sortiti, seu simpliciter, adepti. ¶ Item pro διαλαγχάνω seu διανέμομαι, apud Suid.

Διαλαγχάνω, sortior inter. Item sortitò diuido, sorte inter nos diuido. Xeno. pæd. 7. διαλαχόντες τὰς ἡμέρας κοινῇ ἐν ὅσῳ αὐτοῖς ποιοῦνται, sorte inter se vehiculorum curam partiuntur. Plut. φίλοι φιλοδόξῳ. ὥσπερ ἐκ τεταγμένης τινὸς καὶ μέρους ὅσου δεῖ ὅσα δ' ἐκλαχόντες.

Διάλῆξις, εως, ἡ, diuisio seu partitio quæ sorte inter aliquos fit. Suid.

Ἐκλαγχάνω, sortior: vnde ἐκλάχοι sortiantur, apud Soph.

Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo, post alium mihi sorte obtingit: hinc ἐπιλαγχάνοντας appellantur qui sortitò sufficiuntur & subleguntur. Aeschin. ἐπιτυχὼν ἐπιλαγχάνει. Δημοσθένης οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχών.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicib. sortior, seu præsenti sorte amissa & mutata alia sorte obtineo & quasi sortitò muto. Philo de mundo. ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαγχάνει. Plut. de deo Socr. ἔνιοι δοκοῦσι μεταλαγχάνειν τῆς νεμεσεωρίας. Sic & Basil. πολλῷ γὰρ τοῦ μεταλαγχάνειν τῆς εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προσεχέστατα τῆς ὄντος. ¶Exponitur etiam, serò ad muneris functionẽ accedo: apud Plat. in Gorgia.

Συλλαγχάνω, simul sortior. Plut.

Composita.

Μοιρολαγχάνω, seu μοιρολοχάω, sorte dispertior. Poll. l. 8. Item sortitò portionem seu partem aliquam accipio. Hesych.

Μοιρολόχαι, qui sortitò partes distribuas capiunt, seu partiari: Poll. ibid.

Πρόλαχος, quod prius sorte obuenit, prior sors.

Composita ex Λόγχη.

Ἀκαματολόγχης, hasta infatigabilis. Pind.

Μεταλλόγχαι, qui publica aliqua bona distribuent sorte. Hesych.

Πλατυλόγχαι, dicuntur quorum hastilia latis cuspidibus prædita sunt. Poll.

Χρυσόλογχος, auream lanceam gestans: Palladis epith. apud Eurip. in Ione.

ΛΑΓΟ'Ν, ὁ ἡ, ilia. lateris cauitas laxior & exossis inter costas & coxendicem: dicta, vt Athen. vult, ἀπὸ τὸ λαπαρόν. vt Eust. ἀπὸ τοῦ λάγειν ἐστὶ τὸ ἐγκοίλ πολλάκις: ab homerio vocatur λαπάρα. ¶ Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθονὸς λαγόνες terræ cauitates & hiatus, & apud Athen. l. 11. Ἐ'τυξε κοίλης λαγόνος δίρριψε δαίμων.

Λαγαρός, ά, ό laxus, vacuus, non distentus nec plenus. Hippoc. (de corde) ἀραιὸν δὲ καὶ λαγαρὸν διρυκοιλόν, καὶ λαγαρώτερον πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themist. oratione 6. τῶν πολιτικῶν λαγαρὰς καὶ ὑποδεδρομὰς μεταξὺ ἐποιήσατο ἀγλίας. Athen. li 3. πολλοὶ καὶ μεγάλοι ὄγκοι εἰσὶν ἐνεχόμενοι μὴ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γενόμενοι. Eust. κοιλότερος, hoc vocabulo significari ait, qualis est τὸ γαλόνιον. Grammatici Λαγαρὸν versum vocant qui non eodem, i. pleno tenore incedit, sed in medio laxior est & ὑπόκενον eam obrem & ὑπόκοιλον dictus, qualis hic Homeri, βοῦς δ' εἰς ἀλόνι κλυτὰ δώματα.

Λαγαρότης, ῆτος ἡ, eiusmodi laxitas & vacuitas: quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum.

Λαγαρόομαι, ώθην, ita laxus & vacuus fio. Exponitur etiam extenuor, contenuor. Fluctus λαγαρώθη dicitur quum excauatur & paulatim subsidit, vt hyeme quum adstringitur gelu in Epigr.

Λαγαρίζομαι, eadem laxus fio & exinanior. Aristoph. in vesp. Hesychius γαλαρίζεσθαι ait τὸ φρὸς τὰς λαγόνας τὰ ἀγκῶνα φρεσσόμενον πυκνὰ διαπείροντα χείρα.

ΛΑΓΩΟ'Σ, ὁ, lepus. Il. χ. Λάπτοντ' ἐκπρὸ ἁμαλοῦ ἠ πτῶκα λαγῶόν. Od. ρ. ἠὲ φορεῦσ' ἠὲ λαγῶόν. Luc. de hist. scrib. συνεῖ ἀγρίοις καὶ λαγῶοις καὶ ὑποζυγίοις. ¶ Item nomen sideris cœlestis apud Aratum, quod & Latinis lepus dicitur. ¶ Λαγῶος θαλασσίος, lepus marinus. Plut. de solert. anim. Dicitur etiam λαγῶς & λαγός, quorum hoc Ionicum, illud Atticum esse docet Eust. Plut. fragm. 4. (de Indaxis) καὶ τὸν λαγὼ φασί τινες ἀπὸ χιόνος τὸν ἀνδρᾶς. Sic & apud eundem in apophth. Frequentius est λαγῶς & sæpe apud Xen. in Cynegetic. reperitur, vtitur & Dem. Pior. Luc. Athen. * Sunt qui à Λα, particula epitatica & ὦς deriuatum, vel etiam prælongas autem id animal fortitum esse: alij autem à λάειν, ἁλίσκειν.

Λαγῷος, ὁ, leporinus, vt λαγῶα κρέα, leporinæ carnes. Athen. l. 9. pro quo & abiolutè λαγῶα, apud eundem l. 4. Pro eodem reperitur & λαγῶνεος apud Hesych.

Λαγωΐδιον, ὁ, τὸ, lepusculus. Λαγωΐδια, otus auis.

Λαγωΐδεος, ὁ, camus leporis.

Λαγωΐδιον, lepusculus. Et λαγωΐδιον γινώσκω, cuniculus: quod animal leporis similis fossis se abicodere amat. Strabo l. 3.

Λαγωΐνιον, ὁ, τὸ, lepusculus.

Λαγωνεῖον, idem quod λαγῷος: vt κρέα λαγῷα. Eust.

Λαγῶναι, insulæ quædam à leporum abundantia denominatæ. Strab. lib. 10. Athen. l. 1.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio prehendo, arripio corripio. Poeticum est idem significans quod in prosa λαμβάνω. Hom. Il. Θ. λάζετο δ' ἵππων, arripiebat, seu prehendebat, capiebat. Il. β. Πρῶνας τε δόντεσσι λάζοντο γαίης, dentibus terram corripiant seu mordicus terram prehendant, i. corrodant. Od. ν. πάλιν δ' ἔγε λάζετο μῦθον, i. sermonem excipiebat, altero tuæ orationi finè imponente. Vtitur hoc verbo etiam Hippocr. vt in libro de loc. in homine, σύνεισι τὸ ξυμφέρον πεφυκὸς διεφθείρειν καὶ μᾶλλον φυσᾶν. morbos admittere, h. e. morbis esse obnoxium vt vicissim, οἱ νόσοι λάζονται, corripiant, & inuadũt. Eodem libro Νόσημα πυρετὸς ἢ λάζεται πλέονας ἢ τρεῖς ἡμέρας. Et de morbis lib. 2. ἰῶν φαρμακίδων ἐγκατέλαβε λάζεσθαι ἐν τῇ κοιλίῃ ἐς τὴν ἡμέρην. Genitivo etiam iungitur apud Aristoph. in Lysistrata, λάζεσθε πάσας τὰς κυλίκας.

Λάζομαι, idem quod λαμβάνομαι. Hippocr. Γυναικείων lib. 1. τὸ σῶμα κὰ ὀφθὶν ἔστ τὰς μήτρας: ἀλλ' ἰδ νόσοι καὶ ἀλάζεται τῶν γονῶν.

Composita.

Ἀνελάζομαι, rursum capio. Moisch. idyll. 4. τὶ ῥέω ἀνελάζετο μορφέων.

Ἀντιλάζομαι & ἀντιλάζομαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio. Euripides, Τί δ' ὀφεῖν ἢ ἔχει χαρὰς ἀντιλάζομαι, Idem in Oreste, Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ σὺ πόνων ἐπιμέρος. (σῶμα, os continco.

Ἐπιλάζομαι, prehendo, comprehendo. Ex Euripide ἐπιλάζομαι.

Προσλάζομαι & προλάζομαι, assumo. Euripid. in Hecuba.

Λάθεος, &c. Λάθρα, &c. vide in Λάθω.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ὁ, cicercula, genus leguminis. Vide Theophr. lib. 8. hist. pl. Plut. in probl. Rom. scribit Pythagoricos auersato esse fabas καὶ τὴν λάθυρον καὶ τὴν ἐλάφειον καὶ τὴν ἀκρωνύχειαν τῶν ἀνθρώπων, ad etymon alludens.

Λάθυρις, herba quædã de qua vide Dioscor. l. 4. c. 167. Plin. l. 27. c. 11.

Λαιγξ, vide in Λάιγξ.

ΛΑΙΔΡΟ'Σ, ὁ, impudens, proçax, audax. Hesychio insuper quoque scholiastæ Nicandri in Ther. κυκλάδικος γαλῆς ἢ μυτίσκος λαιδρός. Et in Alexiph. γερανὸν λαιδρὸς δ' ἀμάσσει θοῦρος.

ΛΑΙΛΑΨ, απος, ὁ, ventis borgenus ventiproceiosi. Arist. de mundo. λαίλαπα & σρόβιλον esse dicit ventum violentum qui inferne sursum versus repentè connoluitur. Hesych. esse dicit vehementem vorticem cum imbre. Il. μ. ἐν' ἐπάλξεσ βαῖον ἐρεμνὴ λαίλαπι πολλῇ. Il. δ. νέφος φαίνετ' ἰὸν κ' ἐπὶ πόντον ἄγῃ δ' ὁ τε λαίλαπα πολλήν, multum turbinis procellosi. Vento etiam tribuitur. Il. ρ. Ἑλδὼν δ' ἐξαπίνης ἀνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ βάλλε τ' ἐξέρριψε καὶ ἐξετάνυσσ' ὀπὶ γαίῃ. Od. ε. Νοτοι δ' ἐπέρρον ἀνεμοι βορέω νεφελαγερέτα ζάλῃ λαίλαπι θυέστιν. inde Od. μ. ἐπαιξάτω λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso vtitur in Alcione, αἴσθησιν ἐξ ἐκείνης τῆς αἰτιατάτης λαίλαπος καὶ ταραχῆς μετεδώκεν.

ΛΑΙΜΟ'Σ, ὁ, guttur, gula, iugulus. Il. ε. δεύσει γὰρ μάλα μοῦνον ἀποτμήξας ἀπὸ λαιμοῦ. Il. τ. ἵππους ἀκάμαντε φυλόν κ' ἐς λαιμὸν ἐόντε Οὐ ποσὶ, οὐ χρῶσσι ἑταίρῳ τειρόμενοι τῷ. Luc. ἐνεγκεῖν τὴν ὑάλῳ τὸ λαιμόν. Sic & alibi apud eundem. * Eustat. scribit derivari à λάω, vnde λαιμὸν & ἀπολαιμὸν, ὅθεν καὶ ἀπολαυστικὸν τὸ πόσιν.

Λαιμάσσω, insatiabili gulæ auiditate deglutio, seu immodicè edo. Suid. Pro eodem dicitur etiam λαιμάω & λαιμάζω. Hesych. Nicand. ex Hipponacte, λαιμῶντ' δ' ἐν τῷ χείλεσι ὡς Ἡρακλῆς. Legitur & apud Nic. in Ther.

Λαῖμα, Aristoph. Schol. & Suidas exp. λαιμὸς apud Aristoph. in auibus, & apud Menand. Alij exp. αἷμα. Nonnulli, ἔρμιμα.

Λαιστρυγόνες, vide in Λάμος.

ΛΑΙΟ'Σ, ὁ, ἡ, sinister, lævus: idem quod ἀριστερός. Herodian. ἐν τῷ λαιῷ μέρει à sinistra.

Λαισήϊον, clypeolus, parmula. Il. ι. & μ. Δηΐων ἀλλήλων ἀμφὶ σφίσι θεσσαμένοιο Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα. ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ λαιῷ χειρὶ βαστάζεσθαι, quod sinistra manu facile gestari queat & agitari. Vide aliud etymon in λάστος.

Ἀμφιλαιος, vtraque manu lævus, ἀμφοτερόχειρος.

Λαίτμα, vide in vltima classe compos. ex Τέμνω.

ΛΑΙ'ΦΟΣ, ὁ, τὸ, vestis seu vestimentum: & quidem è tenui flamine, vestis attrita & laceta. Od. ν. ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἑσσατο σιγαλόεν, ἐπὶ δ' ἄνθεσι ποικίλα πάντα. Et Od. υ. κρατέοντο δὲ λαῖφε ἐρωῇ κατ' ἀθρόα πάντα ἀλαλήσθαι. ¶ Significat etiam, velum: apud Plut. μέλα λαῖφος ἐπιστολίας. Sic Eurip. in Hecuba, τὰς σὰς ὄψεις σιγαλόεσσι λαίφεσι φροντίσας ἀκαρεῖ σκόπει. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοὰς ἐπαλλάξας τις δαίμων. Dicitur etiam sæm. gen. λαῖφος, vt apud Suid. distinguit ἀποσείσατο λαῖφος, quod exp. χλαμύδ' ἀ. clamydem.

Λαιφηρός, vide in Λαῖφος.

ΛΑΚΑ'ΘΗ, ἡ, lachata: ponitur in censu arborum campestrium apud Theoph. hist. pl. lib. 3. cap. 4. λακάτα vel λεκάτα, ibid. c. 7. in numero τῶν ἀνωφελῶν.

ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ὁ, τὸ, lacaphthum: à Paulo Ægin. in li. 7. c. 22. numerantur inter species aromatũ è quib. κόφι τὸ πλοκαμὸν cõponitur: estque dicitur cortex pini aut alterius alicuius arboris.

ΛΑΚΕΡΥΖΑ, ης, ἡ, vociferatrix, loquax, garrula, nugatrix, cõuitiatrix, maledica. Epitheton est corvicis apud Hesiod. in Erg. Apud Platonem verò lib. 10. de rep. λακερύζα κορώνη ἐκείνη κρεκλάζουσα, i. vociferatrix, loquax: vel etiam latratrix. * Etym. scribit, ex κρῶ fieri κρύζα. & pleonasmo τοῦ ἐκ, κρύζα. & præfixa epitatica particula λα, fieri λακερύζα i. μεγαλόφωνος κρᾶζουσα.

Λακερύζειν, siue λακερυζεῖν, multa verba facere, garrire, nugariatem conuitiari, maledicere. Hesych. Suid. Etymol.

Λακεῖν, λακεῖς, &c. vide in Λακέω.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ὁ, fossa, fouea. Plut. in Polit. præc. ἔτυχεν ἐν ὀλίγῳ πεσὼν τις ἐν λάκκῳ τινὸς ἀγρεύων ἐκποστοῦσις. in Psalmis Dauidicis λάκκος & τάφος nominatur pro morte & periculo: quoniam foueæ & fossæ fiunt vel in insidijs vel in morte. ¶ Item cisterna seu fossa subterranea. Aristophan. in concion. ἐν τοῖς κατωλείοις λάκκοις ἐμπεσεῖν τὸν δῆλιν. Et Apollodorus Gelous. Ἀγωνιῶ τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον καὶ τὸν Λύδιον καὶ τὸν φρέαρ, ὑπερ τοῖς Τυρσηνικοῖς πονοῦσιν.

Λακκεῖος, ὁ, ἡ, cisternino: vt λακκεῖος ὕδωρ aqua cisternina, aqua è cisterna seu fossa subterranea, apud Athen. lib. 3.

Λακτίζω, &c. vide in Λάξ.

ΛΑΛΕ'Ω, ὁ, F. ήσω, loquor. Lucil. lib. 2. Epig. ἐν πόλει πολλὰ λαλῶ, ne loquare valde multa. Luc. in Dem. ὀλίγα μὴ λαλεῖν, πολλὰ δὲ ἀκούειν. Plerunque ponitur pro temerè & inconsidere-

ratè verba fundere: vt apud Plut. de Alcib. καλεῖν δεῖς ἀδυνατοῦντας λόγον. Tribuitur & animantibus ratione destitutis: vt locustis apud Theocr. id. 5. Et rebus mutis, vt hyacintho, in epitaphio Bionis Smyrnæi.

καλέομαι ὕμμιν, dicor: vt apud Synes. epist. 115. καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ καλεῖσθαι ταῦτα, οὓς ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, τος. sermo, loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, vt κρέταλος: vt apud Soph. in Antig.

Λαλητός, οῦ, ὁ, loquēdi facultatē habēs, qui loqui potest. Eust.

Λαλητής, οῦ, ὁ, loquax, garrulus. Aristoph. Item vim habens loquendi, vt homo: apud Damasc.

Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, garrula, loquax. in Epigr.

Λαλήτωρ, ορος, ὁ, garrulus, loquax: in iisdem.

Λαλος, ος, ὁ vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. in vita auct. ἐγὼ γὰρ λαλὸς, οὐκ ἀνδρείας εἶναι βούλομαι. Item loquax, vel loquaculus blatero, garrulus. Theocr. id. 4. οὐκ λαλὸς ἐστι. Plut. Symp. 1. (de amore) λάλον πρεσβῦ τὸ σιωπᾶν. Sic & alibi apud eundē, & in Epigr. τὸ λάλον, loquacitas.

Λαλὶς poëticè pro λαλὸς. Et λαλὸς, ὴ, ὁ, idem in Epigram. λαλίαν ἑταίραν, amicam iocundam.

Λαλίστερος, ος, ὁ loquacior (cōparat. irreg. à λαλὸς.) Aristop. in ran. Εὐριπίδου σοφώτερος, ἢ σοφιστὴς λαλίστερος. Et superl. λαλίστατος, loquacissimus. Eurip. in Cyclope.

Λαλιστατος, ος, ὁ, idem quod λαλὸς.

Λαλία, ἡ loquela, sermo. Laert. in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, & pro loquacitate ponitur. Plut. Symp. 1. πολύλογον ἐ εἶναι δεῖ, καὶ λαλιᾶς ἀφαίρει καὶ φορτικὸν ἐγκαλοῦντα καὶ βαρύμυθον. Idem in Symposi. dicit μῦθος σύμπλασμα esse πλουσιωτέρας λαλιᾶς.

Λαλάζω, vociferor. Hesych.

Λαλαγὴ, ἡ, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus. in Epig. ¶ Hesychius tradit λαλαγοὺς appellari virides ranas circum stagna degentes quæ à quibusdam κίμβικες vocentur: quosdam verò tradere λαλαγοὺς esse auis speciem quandam.

Λαλαγὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hesych.

Λαλαγέω, clamo, vociferor: vel resono & quasi loquentē imitor. Theocr. id. 5. τὰ δ' ἐπὶ δ' ἐς δρῦν Ὀμίχες λαλαγεῦντι. Sic in Epigr. λαλαγεῦσαν ὀ ἀλίσιον ἀχρότιν ἀχώ. Dicitur & de dentibus apud Oppian. l. 3. de venat. λαλαγήματα, τὸ, sonitus, tubilum. apud Suid. λαλαγήτης, ου, ὁ, nugator. Hesyc.

Ἀλαλὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex primum ex λαλέω.

Ἀλάλητος, ος, ὁ, ἡ, ineffabilis. Rom. 8.

Ἀπολαλέω, effuto. Luc. in Nigrino, πόθεν ἂν ἐν ἀγρῷ ἀπολαλήσαιμι, ἀμεμφέμβρυον τὸ τελευταῖον, ἢ δ' ὑφορώμενος ἀσίαν; Exponitur etiam renovo, reculo sermone. Poll. l. 7. καὶ ἂν ἀπεσιωπῶς ἔφη εἶναι ἀπολαλήσειν.

Διαλαλέω, diuulgo, loquor.

Ἐξαλαλέω, eloquor, loquendo effero, & in malam partem, effutio, eruulgo deblatero. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ μετανιστάμενοι τὸ λοιπὸν τὰ ὑποκαλλόμενα ἐξαλαλοῦσι. Dem. Olynt. 1. εἰ δ' νῦν ἀνοίας ὀφλισκάνων ἡμῶν ἐξαλαλεῖ τὰ δυνατὰ μὴ φράζειν. (potest, ineffabilis. 1. Pet. c. 1.

Ἀνεξαλάλητος, ος, ὁ, ἡ, (decomp.) qui loquendo efferri non

Καταλαλέω, deblatero, denarro, prodo. Item obloquor Polyb. l. 3. τὸ μὲν φανὲν κατελαλεῖ πρὸς πάντας ὡς ἀληθῶς ἐρρωμένον τοῖς πράγμασιν. Item loquacitate obtuo, vnde καταλαλημένος, loquacitate obtusus.

Προσκαταλαλέω, obiurgo. Exponitur etiam, loquacitate obtuo, loquacitate obstrepo & obtundo, apud schol. Aristoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω, garritu circumstrepo. Greg. de anib. καταφωνεῖ τὸ ἄλογον καὶ περιλαλεῖ τὸ ἄθεμιτον. Plerunque in malam partem blatero, inaniter loquor, garrio. Aristoph. in concion. Μὴ περιλαλῶ μόνον καὶ πιθανὸν μόνον. Sic & apud Gal.

Ἀπεριλάλητος, ος, ὁ, ἡ, qui garritu circumstrepente obtundi facilè nequit, loquutuleius blatero. Aristoph. in ran.

Προσλαλέω, alloquor, colloquor. Luc. καὶ τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτων καὶ Ἀλκιβιάδα προσλαλῶ. Sic Sap. 3. ὡς ἀίσχυνται τῷ ἀδίκῳ προσλαλοῦν ἐκεῖνοι.

Συλλαλέω, colloquor. Marci 9. συλλαλοῦντες πρὸς ἀλλήλους. Act. 15. συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Sic & Matth. 17.

Ὑπολαλέω, submurmuro, mussito. Hesych.

Composita ex λαλὸς.

Ἀείλαλος, ος, ὁ, ἡ, semper loquens.

Ἄλαλος, qui fari seu loqui non potest. infans, mutus. Plut. de defectu orac. Marci 9. & apud Aphrod.

Ἀλαλία, ἡ, infantia, h. e. quum quis mutus est & fari nequit. Exponitur etiam φωνῆς ἀπαξία, apud Soph.

Ἀμφίλαλος, circūquaq; loquax, passim loquax. apud Aristoph.

Εὔλαλος, bene loquens, facundus disertus: vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κακόλαλος, maledicus, obtrectator, obloquutor. Rom. 1. κακολαλιὰ, obtrectatio. 1. Pet. 2. & 1. Cor. 12.

Μογιλάλος, qui ægrè & difficulter loquitur, cui impedita lingua est, balbus. Aet. lib. 8. cap. 38.

Μογιλαλία, difficultas loquendi, lingua hæsitantia.

Νευρολάλος, per neruos loquēs, de modulatis chordis, in Epig.

Ὀξυλάλος, acutè loquens. Aristoph.

Πτερόλαλος, loquax, dicax, futilis.

Πλαστολάλος, ficta & falsa loquens, falsiloquus.

Πολυλάλος, multum loquens, loquax, garrulus.

Πρόλαλος, præceps in loquendo. apud Suid.

Φιλόλαλος, loquax. Laert.

ΑΑΜΒΑΝΩ, (F. m. λάβομαι, λαβεῖν, ἔλαβον, ἔληφα, ἀόρ. 2. ἔλαβον) accipio, capio. Arist. eth. 1. αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν δὲ ἐκεῖνος μόν. ipse quidē accipere vult, at dare nequaquā. Hocr. πολὺ ἂν δικαιότερον ἀποδίοντον ἢ λαμβάνειν ἀφύσιον, multo iustius pecuniā pendant quam accipiant. Sic & μισθὸν λαμβάνειν. apud Luc. Et λαμβάνειν αὐτονομίας ἢ δίκας, Xen. Hel. 4. Interdū exponitur, percipio, vt apud Xen. λαμβάνομεν ὅτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν ὅ τι ἀπὸ τῆς οἰκείας. Item sumo, vt λαμβάνειν δίκας, sumere pœnas. Dem. Et λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, sumere in manus. Plato. ¶ Item suscipio, vt λαμβάνειν ἔργον, suscipere aliquod opus. Xen. Dicitur & de animo: vt λαμβάνειν ἐν τῇ διανοίᾳ, meditari, recordari, apud Polyb. & λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις, cōplecti mente. Xen. Dicitur ἀγὼν αὐτὸν ἔλαβεν, meditatio illum cepit, vel incessit. Xen. pæd. 5. Et ἔλαβε με πόθος, incessit me cupido, vel animum meū. Herodot. Sic dicitur δίκη τινὰ λαμβάνειν θάρσος, &c. Pro quo & vice versa λαμβάνω θάρσος, &c. ¶ Interdum exponi potest, mutuo: vt λαμβάνειν τὴν ἀρχήν. Xē. Et λαμβάνειν πόλις. Dem. ¶ Item accipio, patior: vt Xen. in Oecon. ἀλλὰ καὶ ἐπιτίμια ἐν ἀστοῖς τοῦ ἔργου κακὸν λαμβάνειν, malum patiatur. Sic & φόβον λαμβάνειν, molestia affici, apud eundem in Lac. pol. Sic λαμβάνειν αἰδῶ τινα, pudore aliquo affici. Soph. in Aiace. ¶ Item consequor, adipiscor, nanciscor, cōparo: vt δόξαν λαμβάνειν, Aphth. Et νίκην λαμβάνειν, Thuc. Sic δικαίωμα λαμβάνειν. Plato in epist. & γνώμην λαμβάνειν, veniam consequi. Dem. Interdum comparo, emo, vt apud Aristoph. λαμβάνειν τι ὀβολοῦ. & λαμβάνειν δραχμάς. ¶ Item prehendo, apprehendo, corripio: II. Εἰ μὴ ἐγώ σε λάβοιν ἀπὸ μὲ φίλα εἰμένος δίφρου. Sic & Il. π. & alibi. Item deprehendo. Xen. λαμβάνειν ἔστιν ἃ ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. Sic & apud Dem. Item cōuinco, damno: vt apud Herod. l. 3 οὐ γὰρ τοὺς κλεψύδρας ἀπὸ τοῦ ὑπερβολῆς ὁ Σισύφου ἐκόλασε. ¶ Interdum significat concipio. Sic dicitur mulier ἐγκαρπίζειν λαμβάνειν. ¶ Et apud dialecticos λαμβάνειν est sumere quale suo iure, tanquam firmum vel per se probatum.

Λαμβάνομαι, capior. Arist. pol. 5. κόλον τι δοκοῦν ἐστὶ τὸ λαμβανόμενον καὶ δ' ἀπατεωμένον. Et τὰ λαμβανόμενα, apud Alex. Aphr. polit. 1. dicuntur τὰ λήμματα, seu ipsæ propositiones. Item deprehendor, corripior. Aristoph. in Pluto. Ἐν ᾧ τῷ φόβῳ δ' ἐνὸ δ' μόνον εἰλημμένον, deprehensi. Sic λαμβάνειν νόσῳ, morbo corripi. ¶ Item cōuincor, damnor: vnde Solon κρατὸς μὲν κάθησο, εἰ μὴ πρὶν λαφθεὶς ἐχθρὸς εἶναι, damnato. ¶ Item alicuē, prehendo, apprehendo, vt χαμαὶ μὲν λαβόμενος τῆς χειρός. Plato in Charmide. Interdum nanciscor, vt Synes. ἐὰν λαμβάνωμαι σχολῆς, si otium nactus fuero. ¶ Item reprehendo, increpo. Greg. ad Eudox. λαμβάνομαι τινὸς (αἰσθάνομαι γὰρ) ὡς φίλος κακῶν.

Λῆμμα, τος, res quæ accipitur. Plut. in apophth. Item quod dono & muneri datum accipitur, munus quo aliquis corrumpitur. Dem. Accipitur & pro lucro & emolumento quod alicunde capitur, seu pro reditu & obuentione. Arist. pol. 6. Dem. contra Mid. Item sumptio, assumptio. Alex. Aphrod. Laert. in Zen. Apud Dialecticos maior propositio, λῆμμα plerunq; καθ' ἐξοχὴν appellatur, quia sumitur à disputatore. ¶ Sic dicitur etiam velut titulus & argumentum, cius nempe quod tractandum sumitur atque proponitur.

Λημμάτιον, ου, τὸ, ἡ, d. propositiuncula, sumptiuncula, Magent. in lib. Aristot. περὶ ἑρμῶν.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio, cui opponitur donatio. Item q. d. prehensio, vel captio *ea significatione, qua capitur seu prehenditur fugitiuus aut orbi.* Luc. de histor. scrib. Plut. de tolerant. anim. Thuc. lib. 4. & 5. 7.

Λῆπτης, ου, ὁ, qui capit vel prehendit.

Λῆπτικός, ὴ, ὸν, ad capiendum seu accipiendum proclinis. Aristot. eth. 4. cap. 1. (est in Epig.

Λῆπτος, ὴ, ὸν, capens vel perceptus, aut qui capi percipive potest.

Λαβὴ, ἡ, prehensio, plerunq; ea qua athleta aduersarium prehendit. Plut. in apophth. οὐδὲ ἀσφαλὲς ἐστὶ θεὸν τινὰ ἐν ὅσῳ ἐν μαχῇ λαβὴ πολεμίου, aduersarium melius prehendi non posse quam ipsa barba. Sic & apud eundem in Fabio, & in Coriol. Metaphoricè apud eundem Symp. l. 4. Hinc etiam dicitur λαβὴν ἐνδιδόναι & παρέχειν, præbere aduersario vnde te reprehendat. Plato de leg. Luc. in Hermot. Morbo etiam tribuitur, & in primis febri, quum hominem corripit, & veluti infestis manib. prehendit. accessio febris. Gal. in lex. Hippocr. ¶ Item generaliter λαβὴ dicitur id quo quippiā prehendimus. i. ansa, capulus, manubrium. Plut. de Socr. daem. τὴν χώρα τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ἐπιτιθεμένος

βλεπε. Sic Aristoph. in Pace, Λαβὰς ποιεῖν τοῖς κρέασι.

Λαβὰς, ἀδ. ἡ. ansa, capulus, manubrium. Scholi. Hom. item forceps Esai. 6. item fibula. apud Polyb.

Λαβίδιον, ου. τὸ. forcipicula. apud Dioſc.

Λαβὲ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum cum prapoſitione.

Ἀμφιλαφὴς, ές. ὁ, ἡ (quaſi ἀμφιλαβὴς) ita amplus vt poſſit ab vtraque parte vel vtraq; manu capi. Suid. οὐχ ἁμάρτοιεν ἢ οἱ ἀμφιλαφεῖς οὐσίας, vbi ἀμφιλαφὴς οὐσία dicitur ampla ſubſtantia, ſeu amplæ facultates. Τὸ ἀμφιλαφὲς, exp. etiam multum, copioſum. Heſych. ¶ Item vndique plenus exuberans: vt ἡ ἀμφιλαφὴς. Plut. Et ἀμφιλαφὴς κόμη, coma denſa. Philoſtr. in Heroic. Tribuitur & rebus incorporeis: vt ἀμφιλαφεῖς ἀφορμαὶ, amplæ occaſiones. Luc. Exponitur etiam vmbroſus: vt ἀμφιλαφὴς σκιάζων, in anth. Epigr. Et ἀμφιλαφεῖ σκιάζοντι, apud Hippocr. ¶ Ἀμφιλαφὴς, exp. etiam quod vtrinque adiuuatur, ſeu cui vtrinque ferturauxilium. Suid.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, copioſitas, exuberantia. Exponitur etiã auxilium, quod fertur ex vtraque parte. Suid. Legitur & ἀμφιλαφία, apud Cic. ad Q. frat. quod exp. anceps anſa.

Ἀναλαμβάνω, q. d. reſumo, rurſum capio, recupero, recipio, reparo. Plut. in Pomp. οὐδ' ἀνέλπιστον ὂν τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκείνα. Xen. Hell. 3. τοῦ ἀρχαίου δὲ πρότερον ἐκείνου ἀναλαβεῖν. Idem de pace, τοῦ δ' ἀρχαίου ἀναλαβόμενοι πάλιν δὲ καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Item reparo alij iacturam ſuã, item quam amiſit ei reparo, & eãm recuperare facio. Plut. in Lycurgo, βέλτιστα φρονοῦντες ἀναλαβεῖν Ἀθηναίους, Σαλαμῖνα. Sic apud Ariſtot. τῷ δ' ἰσχνῷ γὰρ καὶ τῷ διαμαρτόντι τῆς καλλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει πάλιν ὑπὸ ἔνιον τὸ σῶμα. Item reſumo, i. repeto, itero, reuoco: vt ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quaſi reſumere in memoriam. Et apud Iſocrat. ἀναλαμβάνειν εἰς τὸν λόγον. Interdũ abſolutè ponitur pro repeto, iterum dico: vt apud Plat. in Apologia Socratis, ἀναλαβὼν δὲ ἐκεῖνός τις ἠρώτα. Sic & apud eundem in Philebo, & Plut. in Alcibiade. Dicitur etiã ἀναλαμβάνειν τὸν ἰσχὺν, reſumere vires ſuas: & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Item ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, reſumere ſe: i. vires ſuas. Interdũ & ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸ ἀπὸ τῆς νόσου, apud Thuc. item ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου, ſine accuſatiuo ἑαυτὸ: apud Galen. ὅτι τὸ ἀναλαμβανόμενον ἐκ νόσου μακρᾶς. Metaphoricè quoq; dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸ: vt Latinis colligere ſe, apud Iſocr. in Archidemo. Medicis etiam ἀναλαμβάνειν dicitur quũ recreatur ſeu ſanãr eum qui morbo eſt conflictatus Demoſth. ἀναγκὸς ὄντος ἰατρὸς ἐκ τῆς νόσου τὸ ἑτέρου ἀναλαμβάνειν. Item aſſumo mecũ mecũ recipio, ad me recipio. Thuc. l. 5. αὐτὸς ἀναλαβὼν ἦλθε. Sic apud Xen. Hell. 6. ἀναλαμβάνειν τινὰ ὅτι τῶν ἀμαρτάνειν, aſſumere in cursum, interdũ cum dativo: vt apud Plut. in Cæſare, μὴ δὲ θέαμα τὸ δῆμον ἀναλαμβάνειν ἐπιστοῖς καὶ θέαις, epulis & ſpectaculis cæpit, vel accepit. Ἀναλαμβάνειν τὸ παῖδα, penes ſe aſciſcere puerum & agnoſcere filiũ apud Demoſth. contra Neæram. ¶ Item ſumo, in manus ſumo, item ſuſcipio. Polyb. l. 4. ἀναλαμβάνειν τὰς ἐκείνου βίβλους, in manus ſumens. Sic ἀναλαμβάνειν κλαμυδα apud Plut. Apud Herod. in Thal. ἀναλαβὼν κίνδυνον, ſuſcipere periculũ. ¶ Item reprehendo ſine reprendo, retineo. Plut. ἀλλὰ μὴν ὁ Κλεοπάτρα λαῖν χρεῶν ἱματισμὸν καὶ καταφρόνων τῶν ἀρχόντων τὸ δ' ἱμάτιον ἀναλαμβάνει, funẽ retinebat, ne corpore deprauãtur, deorũ rurſus ferret & recederet. ¶ Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equũ fræno ſiſtere & coërcere, ſeu equum inhibere: apud Plat. de leg. l. 3. & Xen. de re eq. ¶ Significat etiã reprehendo & emendo: apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam ſarcio, apud Sophocl. in Philocte. τὰν ἀμαρτὼν λόγχαν ἀμαρτὼν ἀναλαβεῖν παρῆμεν. ¶ Itẽ colligo, cõſtringo Plut. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν φρίκας ζωμοῖς. ¶ Medici quoq; ἀναλαμβάνειν dicuntur quum res contulas aliquo liquore cogunt: vt apud Dioſc. ἀναλαμβάνειν λεῖα ὕδατι πρόχυτα ἀναλαστῶν.

Ἀναλαμβάνομαι, ſurgum ſenior. Marc. 16. ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν. Sic & alibi in noto Teſt. Apud medicos ἀναλαμβάνεσθαι dicitur quod contuſum liquore cogitur & conformatur: vt apud Dioſc. lib. 1. c. 134. ἀναλαμβανόμενα εἰς πρόχυσις conformantur ſeu cogitur in paſtillos. Alias quoque retinet ſignificationes paſſiuas ex actiuo manantes.

Ἀνάληψις, εως, reſumptio, recuperatio, receptio. Plut. in Probl. item repetitio, ſchema orationis rhetoricum. ¶ Item vitium refectio, recreatio, convaleſcentia. Alex. Aphr. Dioſc. ¶ Ἀνάληψις τοῦ μαθήματος, apud Baſil. ad Fuſt. dicitur quum quis aggreditur ſeu capeſſit diſciplinas. ¶ Ἀνάληψις τινὸς quum aliquis ad ſe puerum aſciſcebat & quaſi filium agnoſcebat. ¶ Apud Luc. c. 9. ἀνάληψις Chriſti dicitur tempus quo iterum reſumendus erat.

Ἀναληπτικὸς, ὴ, ὸν, recuperatorius, item refocillatorius, recreatorius: vnde ἀναληπτικὰ φαρμακα, quæ recreandis defectis compoſita ſunt. & ἀναγκὴ ἀναληπτικὴ apud Galenum, educatio & nutritio, vitium refocillatrix.

Ἀναληπτικὸς, refocillatoriè, atque ad refocillandum corpus morbo confectum: vt διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀδιαθέτοντα, vi-

ctum præſcribere reſtituendis vitibus. apud Galen.

Ἀνάλημμα τὸ à Suida & Heſychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. edicta ſtructura. Exponitur à Suida & στήριγμα, i. firmamentum, vel munimen. Legitur Eccleſiaſtici cap. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν ἀδελφῶν ἐν καιρῷ. & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

Decomp. Δυσαναλήπτος, qui difficilè refocillari ſeu recreari poteſt. (Plut.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto, itero, itẽ pro epilogum facio, apud quum idem vocabulum vnatus cauſa repetitur. vide Hermog. Rutil. Lupum, Fab. Demetr. Phaler.

Εὐαναλήπτος, qui facilè refocillari poteſt.

Προσαναλαμβάνω, inſuper aſſumo, vel ſimpliciter aſſumo, ſumo. Polyb. ὅτε προσαναλαμβάνοιεν ἐκ τῶν ἔθνων, ἐὰν μὲ ὑπάρχῃ, ἢ χρηστὸς ἢ γενναῖος ἀνὴρ ἐστιν.

Ἀντιλαμβάνω, vicſſim accipio, vt ἀντιλαμβάνειν χάριν, vicſſim beneficium accipio, mihi retribuitur beneficium. Philo de vita Moſis lib. 1. τοῖς ἀφελοῦσι καὶ ἀντιλαμβάνεται τε καὶ ἀντιλαμβάνει, item vnã accipio loco alius, ſeu in locũ alius, vt apud Greg. ἀντιλαβόντες τὴν ἐκείνου πλὴν ὑπ' ὀνίαν. ἐλαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. Et ſine genitiuo, apud Thuc. εἰ μὴ γὰρ οὐκ ἔχοιεν ἄλλῳ ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. itẽ pro, accipio ſeu colligo: ut cedis aut præmij loco, pinereor, apud eũdẽ Thuc. ¶ Itẽ pro ἀνιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2. ἢ ὃ ἀκεὸς ἀνιλαμβάνει βαρύτερα βράδιον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει, ictus ictũ percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, prehendo apprehendo, item manum inijcio. Syn. ep. 109 ἀντιλαμβανόμενοι τῶν τειχῶν. Plut. de defectu orac. οὐ ἀφίστασθαι ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τὸν ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. item apprehendo, metaphoricè, i. percipio, leniore Alex. in Probl. ἡ ἀνεχόμενον ἀντιλαμβάνει τῶν σωματικῶν παθῶν καὶ πλὴν ἀπὸ μικρὸν αἰσθάνεται. ¶ Item capeſſo, ſuſcipio. vt Dem. καὶ ἐκεῖνος καιρὸς ἦν ἀντιλαμβάνειν ἐκείνου τὸν πράγματων. Apud Plut. in Romulo, ἀντιλαμβάνειν τῶν πράγματων exp. ad res capeſſendas incumbit. Iocrates, ἐρωμένους ἀντιλαβόμενοι τὸν πολέμων. ¶ Item opitulor, ferо opem, incurrio: vt apud Baſil. τῶν σωμάτων ὑμῶν οὐκέτι πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀδελφῶν. item fulcio: vt apud Plut. in Fabio, ἀντιλαμβανόμενος τὸν πόλεμον καὶ ὑπερέδων. item fruor. apud eundem, itidem cum accuſ. exponimus etiam teneo, plaro, τοῦ δὲ νῦν πάλιν ἀντιλαβόμεθα ὅπερ καὶ πρότερον. Sumitur & pro vendico apud Lucianum. Si & apud Plutarchum in Pericle, ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam exp. Ægyptum ſibi vendicans. ¶ Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. καὶ ὃ τὸν ὑμῶν μὴ ὀρθῶς ἔχοντα ἀκούσῃ ὁμολογοῦντα, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, perſuadeo. Plat. in Phædone, θαυμαστῶς γὰρ μοι ὁ λόγος τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι, mihi placet in animo, me adducit.

Ἀντίληψις ἡ apprehenſio. Xen. item metaphoricè anſa reprehenſionis: ſic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις: vbi tamen quidam malunt interpretari reprehenſiones. Pro reprehenſione ſumitur apud Plat. in Hippia maiore ἐγὼ γὰρ τι ἐπιφθόνως εἶμι τῇ ἀντιλήψει. Exponi etiam poteſt obiectio diſputantis cum altero: vt apud Platonem in Phædone, ἐν συγχωρῶ τῷ τοῦ Σιμμίου ἀντιλήψει. & apud Plutarchum de def. orac. ὡς ἐχούσας πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας πρὸς τὸν κτίστην. ¶ Item perceptio, quum de ſenſibus dicitur. Alex. in Probl. καὶ πᾶς ἐκεῖνος ἐν τῷ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀφρῶν σωμάτων. Eſt etiam perceptio rei alicuius quæ ſit mente & intellectu. Fab. lib. 7. cap. 5. ¶ Item opitulatio, auxilium. Baſil. ἐπιδιωκόμεθα πλὴν ὑμετέρας ἐν ἀνάγκαις εἰς ἀντίληψιν ὑμῶν. ¶ Item præmium, merces. Damaſc.

Ἀντιληπτικὸς, ὴ, ὸν, ad percipiendum aptus vel facultate perceptrice præditus. Themiſtius de anima lib. 2.

Ἀντιλήπτωρ, ορος ὁ, opitulator, auxiliator. Heſych. In vſu eſt poteſtiſſimũ apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀντίληψις, εως, ἡ, apprehenſio. Thuc. item metaph. anſa reprehenſionis. Plato in Phædone.

Ἀντιλαβαὶ ſententiæ quædam breues, vtpote ſingula ſingulis hemiſt. his comprehenſæ apud tragicos. Heſych.

Ἀντιλαβὶς, ίδος, ſcuti fibula, vel vncus fibulam ſcuti excipiens. Heſych.

Decomp. Συναντιλαμβάνομαι, (q. d. vnã capeſſo, vel vnã ſuſcipio: aut, vnã incumbo (in rem aliquam) adiuuo, ſeu opitulor: vt Lucæ c. 10. εἴπε τῷ ἀδελφῷ μου συναντιλάβῃ, vt me adiuuet. Sic Rom. cap. 8. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν. opitulatur infirmitati noſtræ, ſeu auxiliatur.

Συναντίληψις. opitulatio, auxilium, apud Aretham.

Ἀπολαμβάνω, recipio, item recupero: vt ἀπολαμβάνειν τὸν πατέρα, apud Æſchinẽ. Plato Pol. 1. φίλοι δὲ δοτὸν ὁ τι ἀπολαμβάνων καὶ ἀποδιδοῦς, qui recipit & qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνειν. Demoſth. gratiam recipio, ſeu gratia mihi rependitur. idem apud Xenoph. Pæd. μέγιστον μοι δοκεῖ εἶναι τῆς τιμῆς τὴν χαρὰν ἀπολαβεῖν, ſignificat recuperare. Item ſecretum capio, excipio, excerpo. Plato in Hippia minore, καὶ ἀπολαμβάνων

λαμβάνειν ἐν ἂν δυσχερίσαιεν τῶ λέγω τούτω ἔχη. Item seorsum duco, seduco, apud Philostr. & Marc. 7. ¶ Item intercludo, intercipio, cohibeo. Iosephus apud Suidam, διαζάντες ἀπολαμβάνουσι τὰς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάσας ἐκείνους. Plutarchus in Romulo. τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτῷ, eius respirationem interclusisse. ¶ Item pro simplici λαμβάνω, capio, accipio, aut pro deprehendo: vt ἀπολαμβάνειν τοὺς ὅρκους apud Demosthenem pro corona, iusiurandum accipere. Apud Thuc. l. 5. ἀπολαβεῖν μεμενημένος, exp. se deprehensurum esse.

Ἀπολαμβάνομαι, recipior, recuperor. Item seorsum capior, excerpor. Item intercludor, circumcludor, intercipior. Xen. & Aristot. Item deprehendor. Thuc. lib. 6. ¶ Item actiuè, apprehendo: apud Luc. in dial. Nept. & Nereidum.

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, recuperatio. Item, exceptio, excerptio. Item interclusio, interceptio. Aristot.

Decomp. Ἀντιπολαμβάνω, vicissim accipio: vt ἀντιπολαμβάνειν χάριν, vicissim accipere beneficium. Demosth.

Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo. Philo de vita M. li. 3. ... καὶ τὴν ἡμέραν ... ἐναπολαμβάνει ζωδία, intercludit. Exponitur etiam includo.

Ἐναπόληψις, interclusio, cohibitio, conclusio: apud Theophr.

Διαλαμβάνω, diuisim & sigillatim accipio: Arist. de partan. l. 2. ... Demosth. ... ἐν τῇ Πέρσει διελάμβανον κατ' ἰδίαν ... sigillatim accipiebant. ¶ Item intercipio. Polyb. οἱ δὲ διέλαβον τὰς εἰσόδους φυλακαῖς, vias obsedit & intercepit transitus militibus stationariis. Exponitur etiam dirimo, diduco, distinguo. Plat. in symp. ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, vt nos dirimat & disgreget. Sic Aristot. de mirac. περὶ τὸ παράμεσον τῷ διαλαμβάνοντι τὴν Σικελίαν, dirimentem, determinantem. ¶ Item interpello, interrumpo. Aristot. in probl. sect. 5 cap. 1. ἐν δὲ τοῖς ὁμαλοῖς ... τὸ σχῆμα διαλαμβάνει ... ἀναπαύει τὰ μέρη, &c. ¶ Interdum comprehendo, complector. Aristot. de mundo, καὶ μιᾷ διαλαβόντα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Exponitur etiam, congrego, apud Aristot. polit. 2. Item constringo, cogmento apud Basil. in Eunom. ¶ Item administro, rego, apud Plat. in polit. ¶ Ad animum translatum, interdum significat animo concipio, comprehendo: vt apud Aristot polit. 7 μετὰ τὸ μὲν περὶ τούτων ... διαλαμβάνειν τὴν πίστιν, probationem & explorationem animo concipere. Interdum diiudico, existimo, statuo, i. censeo. Polyb. lib. 3. & alibi. Item statuo, i. constituo: apud eundem l. 5. Item consilium agito, consulto. Idem l. 4. διαλαμβάνειν μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν, &c. Item discepto disputo, tracto & commentor. Aristot. οἱ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς ἀβουλίας τι δεῖ. Sic & apud Laert. in Plat. & Alexand.

Διειλημμένως, (aduerb.) distinctè seu diuisè aut diuisim. Item præcisè seu præcisa formula. Xen. in Oecon.

Διάληψις ἡ interceptio, intercapedo: Aristot. in 2. de partib. animi. Item propositum: quod quis ex animi seu sententia faciendum sibi instituit. Itē disceptatio, ratiocinatio: Polyb. li. 5. Item explicatio rei quæ tractatur, communicatio: apud eundē.

Ἐκλαμβάνω, percipio. Isocr. ad Iasonis liberos, ... ἀγαθὸν ... ἐκλαβεῖν ... &c. ¶ Item excipio: (verbum in compositionib. medicorum vsitatum.) vnde pass. apud Diosc. ... ἐκλαμβάνεσθαι πρὸς μέλανος ... Item excipio, i. interpretor, intelligo. Greg. ὥσπερ ... ἐκλαμβάνοντες ... ἀντὶ θεοῦ ... Sic & apud Damasc. & Plut. in Pericle.

Ἐκλαμβάνομαι, idē qd ἐκλαμβάνω, in posteriori sign. Eust.

Ἐπιλαμβάνω insuper accipio, assumo. Appian. ... τοὺς Ῥωμαίους τῆς θέσεως ... ἐπιλαμβάνειν. Item sumo post aliud. Diosc. (de raphano) δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει, accipienda est post cæteros cibos. ¶ Item excipio, i. succedo. Theophr. in tertio de caus. ὅπως μὴ ἐπιλαβόμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ... ærugin am creet. Sine casu apud Gregor. ... ἐπιλαβὼν χειρός. ¶ Item opprimo, inuado, corripio, manum iniicio. Thuc. νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον Paus. in Achaicis, καὶ τὸ ... ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, fatum & mors huic manum iniecit. ¶ Item occupo. Synes. ep. 91 πολλάκις εἰς τὸ ... τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. ¶ Item attingo, nanciscor: Aristot. hist. an. lib. 7 ὅ, τι δ' ἂν ἐπιλάβῃ ... &c. Thuc. l. 4 ... Χρυσὶς ... ¶ Itē retineo, sisto Demosth. pro cor. εὖ δὲ ἐπιλαβεῖ τὸ ὕδωρ. Greg. de homine, ... ἐπιλαμβάνει τὸ πνεῦμα ... in qui digitis admotis spiritum tibiæ retinent. Exponitur etiam obstruo, obturo. Aristoph. ... ἐπιλαμβάνειν. Gal. Item reuoco, ... Sic τὰς μαρτυρίας ἐπιλαμβάνειν. sicut dicimus reuocare lectio em. Plato in Phædro, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων ... ¶ Impersonaliter ἐπιλαβεῖ pro exigit vsurpatum reperitur. apud Paul. Eliacōn. 3.

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, comprehēdo. Xen. καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Dicitur & ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί. Dem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός, in ep. ad Hebr. 8. Sic ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, apud Æschin. Exponitur etiā, manus iniicio: vt Act. 16. Itē vindico: vt apud Plat. de leg. l. 9. μὴ ἐξέστω ... κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ¶ Itē occupo: ad Plut. in Oth. ἐπιλαμβανόμενος τῶν ἁμαξῶν. ¶ Itē prehensum retineo, seu simpl. retineo: apud Luc. ¶ Item incautum opprimo & imparatum aggredior. Aristot. polit. 5. ¶ Item reprehendo, corripio, emendo. Xen. μή τις ἐπιλάβηται τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Sic & apud Plat. in Gorg. ¶ Item capio, capesso: vt ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσεως, captare occasionem, Herodot. ¶ Item suscipio. Ecclesiast. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item assumo. Hebr. 2. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, exp. insaniam illius reprimere & coërcere.

Ἐπίληψις, prehensio vel apprehensio. Item inuasio, manus iniectio, vendicatio. Plat. de leg. lib. 12. Ponitur & pro morbo qui epilepsia dicitur. Aristot. in probl.

Ἐπιληψία, inuasio. Item morbus comitialis, qui definitur esse conuulsio totius corporis non perpetua, cum mentis & sensuum oblæsione. Vide Gal. & Alex. Trall. ¶ Item retentio, obstructio, obturatio: apud Aristot. in probl. sect. 2.

Ἐπιλήψιμος, reprehensione dignus. Et τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehensionē meretur, seu propter quod aliquis est obiurgandus, vt τὰ ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehensione digna seu propter quæ in vituperationem aliquis incurrit, apud Eust.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος. Item correptus à dæmone: apud Gregorium. Item laborans epilepsia, i. morbo comitiali. Aristot.

Ἐπιληπτίζω, morbo comitiali laboro. Plut. in quæst. Rom.

Ἐπιληπτικός, pertinens ad epilepsiam. Et ἐπιληπτικὸν νόσημα, apud Aristot. morbus comitialis. Item, comitiali morbo laborans apud Plut. in lib. ad præf. indoctum.

Ἐπιληπτεύομαι, idem quod ἐπιληπτίζω, Reg. 1. c. 21.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius. Plut. in Pericle. Dicitur & ἀνεπίληπτος ὁ βίος. & ἀνεπίληπτος τοῖς τρόποις.

Ἀνεπιλήπτως, irreprehensē, inculpatē, ita vt quis non mereatur reprehensionem. Philo.

Ἀντεπιλαμβάνομαι, vicissim prehendo, seu apprehendo: contra nitens prehendo, seu retineo.

Προσεπιλαμβάνω, & προσεπιλαμβάνομαι, insuper prehendo, insuper assumo.

Συνεπιλαμβάνω, q. d. vnà prehendo, vel simul capesso: adiuuo, opitulor. Luc. τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλῶ συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. Herodot. συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου ... Sic & apud Thuc. l. 8. Interdum exp. simpliciter, simul capesso, seu simul aggredior. Plat. in Timæo, συνεπιλαμβάνεται ... Plut. in Camillo, συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, certamen simul aggrediuntur.

Καταλαμβάνω, deprehēdo, offendo, nāciscor. Xen. in symp. ... ὅτι ... κατέλαβέ με ἐρχόμενον, offēdit, deprehēdit. Themist. in 2. phys. κατέλαβε τὸν ἑταῖρον ἀπὸ τῆς ἀποδημίας ἐπανήκοντα. ¶ Item comprehendo, assequor: vnde apud Phil. καὶ δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει ... καταλαμβανομένας, quæ sensu nequaquam comprehenduntur. Item assequor, comperio, compertum habeo: vt apud Plat. in apol. ὡς ... καταλειφθήσομαι ἐμαυτοῦ ἀμαθέστερος ἐκείνων ὤν, vt me illis imperitiorem esse manifestō comperturus. ¶ Item complector, contego, obduco. Theophr. in 5. de plantis, ὅτι ... καταλαμβάνει τὰς ῥίζας φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. ¶ Itē occupo, in qua signif. etiam καταλαμβάνομαι vsurpatur: vnde apud Diodor. κατειλημμένον τὴν πέτραν βαρβάρων. Sic & apud Plat. in Tim. ¶ Item assequor, æquo. Basil. ad discentes, ... τὸν τοῦ πλούτου καταλάβωσιν, quum partes illi facultates & opes adepti fuerint. ¶ Item detineo: Aristot. pol. 8. ... καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus. ¶ Item inuado, corripio, incesso, contingo, accido. Herodian. lib. 1. ... ἐν Παίονσι ... καταλαμβάνει. Synes. ... καταλαβόντων σε πραγμάτων, de rebus quæ tibi acciderant. Sic & apud Pausan. in Att. Exponitur etiam aduenio: vt apud Herodian. καταλαβούσης δὲ τῆς εἰσιτηρίας ἡμέρας, vbi dies illa aduenit. ¶ Item intercludo: apud Aristot. ¶ Item obstringo, adstringo, obligo: vt apud Thuc. l. 4. ὅρκοις καταλαβεῖν. Et adstringo, (in propria signif.) vt apud Plut. καταλαβόντες τοὺς ἱμάντας. ¶ Significat etiam conuinco & rem perago. Antiph. ... καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς δὲ ἐξελέγχειν ὅτι ἀδικοῦσι.

Κατάλημμα, idem quod λῆμμα, assumptum. Laërt.

Κατάληψις, ἡ, deprehensio, item comprehensio. Thuc. lib. 4. item inuasio: vt κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, inuasio templi. Demosth. Item adeptio: vt κατάληψις τῆς βασιλείας, adeptio regni. Isocr. ¶ Metaphoricē plerunque vsurpatur quum de rebus dicitur quæ sensibus corporis vel potius mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Est & musicorum vocabulum pulsando chordas concentum explorantium: vt an-

notq;

noc, ex schol. Aristoph. Item morbi nomen apud medicos: de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταλόφημος, ad deprehensionem damnationémque conducens & incitans. Aristoph.

Καταληπτός, qui comprehendi potest. comprehensibilis, Greg. θεὸς μὲν δὴ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, ὅτι καταληπτόν, &c. Τὸ καταληπτὸν quod obtineri potest. Thucid. lib. 3. Apud Eurip. καταληπτὸς ἐκ θεῶν πόνος luctus diuinitùs acceptus.

Καταληπτικός, comprehendi facultate præditus. Epict. Luc. Nat. (φυσιολογίας.

Καταληπτικῶς, q. d. cõprehensiuè, adhibendo καταληπτικὴν

Decomp. Ἀκαταληψία, ἡ, q. d. incomprehensibilitas: dicitur de eo qui non καταλαμβάνει. Plut. ad Colotem.

Ἀκατάληπτος, qui comprehendi seu perciei non potest. Ἀκαταλήπτῳ, non comprehendo. Sextus Philosoph. in li. Pyrrh. hypoth.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus cõprehendo: vnde ἐγκατειλήφθαι, intus cepti fuerunt. Æschin. item obstringo, obligo: ἐγκαταλαμβάνει ὅρκοις. Thuc. l. 4. adigere iureiurãdo.

Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor. apud Plut. de primo frig. & Antiph.

Ἐπιπροκαταλαμβάνω, anteuerto, itẽ assequor. Plat. in Timæo, μετὰ δ' ὀλίγον ἐπιφανὲς ἀστεροειδὲς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀέρος ἄλλον ἐπιπροκαταλάβῃ. itẽ o. Xen. Ἐθέλω δ' ἐγὼ καὶ τὰς ἀνάγκας ἐπιπροκαταλαβεῖν. Ἐπιπροκαταλαμβάνομαι, occupor, anteuertor.

Εὐκαταλήπτῳ comprehensu seu perceptu facilis.

Περικαταλαμβάνω, vndiq; deprehẽdo, vndiq; cõprehendo: vnde pass. περικαταληφθέντες ὑπὸ τῆς ῥύμης. Arist. de mũdo. item assequor & anteuerto. Theophr. hist. pl. l. 4. περικαταλαμβάνει γὰρ ἡ νὺξ ἀεὶ τὴν ἡμέραν. Περιληψις, deprehensio seu comprehensio, qua aliquem vndique deprehendimus seu comprehendimus. Περικατάληπτος, vndiq; comprehensus.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteuerto, occupo. Thuc. l. 3. προκαταλαβόντες ἐκώλυον. Sic & apud Theophr. hist. pl. l. 5. & Herod. l. 1. & 2. Inuenitur & præt. pass. προκατειλημμένοις τῶν τόπων. apud Meriod. in signif. actiua. Προκατάληψις, occupatio vel occupatio, anticipatio. Est & nomen schematis apud rhet.

Μεταλαμβάνω, cũ alio accipio seu capio participes fio, seu sum. Cum genit. Arist. de mundo, τῆς αὐφλείας μεταλαμβάνει. vtilitatis participem fieri. Pla. in Epinom. μεταλαβὼν φρονήσεως εἰς ὃν μιᾶς. Sic & apud Luc. Cum accus. Isocr. οὐ τῶν αὐδημάτων ἐλάττον μεταλαμβάνει non est cõsecutus, seu non est participes facti. Plato in apol. μεταλαβὼν σώματος μετὰ τῆς ψυχῆς. ¶ Item post accipio, i. vnũ capio post alterum, vno relicto alterũ capio: vnde exp. etiam commuto, permuto. Thuc. l. 1. τὸν πόλεμον ἀντὶ εἰρήνης μεταλαμβάνειν. bellum cum pace commutare. Sic & apud Isocr. in Areop. & Herodia. l. 8. Exponitur & mutor: vt apud Xen. par. l. 4. ἡ, τὰ ἱματία μεταλαβόντες ἐξ ἀλλήλων quum mutassent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo. Plat. in Philebo, ἢ τῆς τοῦ μεταλαβόντος καὶ δόντος ἐξ ἀμοιβῆς. item simpliciter assumo. apud Plu. de defectu orac. item transsumo. item per allegoriam intelligo apud Eust.

Μεταλαμβάνομαι, vendico. vt apud Herodot. μεταλαμβάνομαι τῶν τοῦ ἑτέρου, nomen hoc mihi vendico.

Μετάληψις, ἡ, participatio, Plato in Parm. item commutatio permutatio. Arist. rhet. 1. item apud rhetores figura quædã quasi transsumptio aut translatio, aut transpositio. Fab. l. 5. c. 6. Est & schema quoddam apud poetas, de quo vide eundem Fab. lib. 8. c. 6. & Eust. item figura apud grammaticos, quum casus qui præcedit, suam ἀπολαμβάνει non seruat, sed in alium μεταλαμβάνει, aut μεταλαμβάνει: de ea vide plura apud Eust. Ab eodem exp. etiam allegoria.

Μετοχικός, ἡ, ὁ, cuius particeps aliquis fieri potest. item qui potest exponi.

Μετοχικῶς, ὁ, participandi vim habens. item pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur.

Μετοχικῶς, per metalepsin.

Decomp. Ἀμέτοχος, cuius expositio afferri nõ potest.

Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio: aut contrà accipio. apud Philon. de mundo. Ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Παραλαμβάνω, accipio quasi per manus traditũ. Plat. l. 1. de rep. ὑπὸ τῶν Κυρηναίων τὴν ἀρχὴν παραλαβόντες. Philo. τὴν τῶν ὑπὸ τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Λιγυπτίου παραλαβόντων, e tuus ab Alexandro successore Ægypti tenuit. interdum exp. excipio. vt νὺξ τοῦ ἡμέρου παραλαβοῦσα, nox diem excipit. item accipio audiendo à maioribus. Thuc. l. 2. ταῦτα λογίζομαι παραλαβὼν. ¶ Item assumo. Herod. l. 5. παραλαβὼν ἀλεξάνδρου. Eccum in præpositione etc. Matt. 4.

Παραλήψις, exceptio. item accepto: vt παραλήψις τῆς ἀρχῆς. Polyb. item ipsa assumendi actio.

Decomp. Προσπαραλαμβάνω, vltra accipio, vel assumo. Diosc. in præf. lib. 1. Προσπαράληψις, ἡ, ipsa actio vltra seu insuper assumendi. item figura apud grammat. qua aliquid ad nomini-

mam dictionis partem accedit.

Συμπαραλαμβάνω, vnà excipio, assumo. Herod. lib. 1. Arist. rhet. l. 1.

Περιλαμβάνω, circumplector, complector, comprehendo. Plato in Timæo, σχῆμα τὸ ἐκείνῃ πρὸς τὸ ἄκρον πᾶσα ἀπέβα σχήματα. item amplector, amplexor. Et metap. apud Greg. περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ. mente comprehendere.

Περίλημμα, τὸ, quod à nobis tenetur ipsum amplexus, aut circumplexus.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus.

Περιληπτός, ὁ, qui comprehendi potest. Plat. in Cam. item metaph. qui percipi potest. apud Plat.

Περιληπτικός, comprehendendi vim habens.

Decomp. Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor. Xen. in symp.

Ἀπερίληπτος, qui comprehendi non potest ἀπερίληπτος φρουρία, legato nullo tempore aut loco circumscripta.

Δυσπερίληπτος, qui difficiliter comprehendi potest.

Ἐπιπεριλαμβάνω, vndique comprehendo & circumplector. Basil. in Hexaem. homil. 4.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω. Arist. Rhet. 3. Ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω, anticipo, occupo, anteuertor: vt apud Theoph. in 7. ἵνα προλάβωσι τὰς εἰδ' ἐπὶ τὴν πόλιν πόρον. Et cum genit. apud eundem, προλαβεῖν τῆς ῥύμης τῆς χειμῶνος, anteuertere hyemi. interdũ pro præcedo: vt προλαβεῖν τὴν συμφορὰν τῶν δυστυχούντων. Synes. Et simpliciter præcedo, prior sumo: vnde οἱ προλαβόντες, antecessores, maiores. apud Greg. itẽ præsumo opinionẽ, existimo. Plu. in Cæl. ὃν τάχ' ἂν εἶναι προλαβόντες, &c.

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu anticipando capitur. Exponitur & prærogatiua, apud Polyb.

Πρόληψις, anticipatio, occupatio. sic peculiariter vocatur figura quædam apud rhetores, de qua vide Fab. item anticipata opinio, cogitatio & cura quæ iam animum occupauit. Basil. & Alex. Aphr. de fato. item apud dialecticos præsumptio: vide Cic. item præmissio membri vnius ad duo vel plura accommodãdi, apud Grammat.

Προληπτικός, ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω, accipio præterea. Item assumo, adsciscо, adiungo mihi. Xen. anab. 7. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοντο, δῶρα οὐδ' ἂν ἔφασαν εἶναι. Plut. in Fab. Προσλαβὲ διαβολὴν ἀπιστίας. Act. Apost. c. 7. προσλαβὼν τροφῆς, exp. sumere cibum.

Πρόσλημμα, τὸ, quod præterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσληψις, ἡ, assumptio, ipsa actio assumendi. Πρόσληψις, apud Dialecticos dicuntur propositiones ex quibus ad primam propositionem assumptis oriuntur τὰ ὑπεροφείμενα.

Προληπτικός, assumptiuus. τὸ προληπτικόν, possessiuum apud schol. Apol.

Συλλαμβάνω, comprehendo, complector. Dem. contra Leptin. μίαν δ' ἐπιλαβόμενος τῆς ἄλλας ἐξῆ. item prehendo, i. manum iniicio in aliquem. Isocr. συλλαβὼν αὐτὸν ἀπέκτεινε. Et συλλαμβάνειν ὑπὸ βασάνου, comprehendere abdicendum, ad supplicium capitis. Isocr. Luc. item comprehendo, i. intelligo, percipio. Plato in polit. ἐκεῖνο τοῦτο μόνον ἑκάστοις σπουδάζομεν. Sic & apud Plut. & Herodot. ¶ Item concipio, de semine dicitur, apud Arist. de gener. anim. lib. 2. ¶ Item adiuno, opitulor. Cum dativo. Isocr. ad Dem. ἐρῶ τῷ λόγῳ ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. Cum dativo & genit. Philostr. in Heroic. συλλαμβάνει τοῖς τῶν ἀθλητῶν. Et cum genit. solo. Herodot. in Thalia. ἐν δὲ συνέλαβον τὸ στρατόπεδον τῶν. interdum cum gemino dat. altero persona, altero rei. Dem. pro cor. εἰ μὲν γὰρ ἔφασκον, ὅτι συνέλαβον τῷ ἄλλῳ τῶν πάντων συνεπιλαμβάνειν ἡμῖν. Dicitur & συλλαμβάνω εἰς τὸ τοῦ τὸ. Et res aliqua dicitur etiam συλλαμβάνειν εἴ τι. apud Xen. Pæd. 1.

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio. item figura quædam de qua vide grammat. item prehensio, comprehensio. Thucyd. item opitulatio, auxilium. Plut. item conceptus, de semine.

Συλλήπτωρ, & συλλήπτορα, adiutor & adiutrix. Xen.

Συλληπτικός, qui comprehendere potest seu complecti: vnde apud gram. συλληπτικὰ nomina collectiua, &c.

Συλλήβδην, (q. d. comprehensim) in summa, denique. Plato.

Σύλλαβος, index libri, à comprehendendo Cic. ad Att.

Συλλαβή, ἡ, syllaba, quòd literas comprehendat. Luc.

Συλλαβίζω, syllabas connecto. Luc. in somn.

Dec. Ἀσυλλησία, privatio facultatis cõcipiendi: (de ea quæ concipere nequit.) Diosc.

Ἀσύλληπτος, quæ concipere nequit. apud eundem. Ἀσυλλήπτου, πότε τῆς ἀσυλλήπτου, seu eorum quæ comprehendi (non possunt.

Δισύλλαβος, duabus constans syllabis.

Ἐπισυλλησία, supercoitatio.

Εὐσύλληπτος, quæ facilè concipit. in Geopon.

Μεσοσυλλαβῶ, complector, seu comprehendo medium.

Μεσοσύλλαβος, vna constans syllaba. (Alex. Aphr.

Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas.

Τρισύλλαβος, tribus constans syllabis.

Ὑπολαμβάνω, suspicio, in humeros sublicet. Herodot. l. 1. τῷ δὲ φοβεόμενοι ὑπολαβόντες ἐξεκέκλεον ἐς Ταίναρον. Item excipio, (sicut hostem in insidiis incautum excipimus.) Thuc. l. 3. ὑπολαβόντες πανταχῇ ἐκόπτον, dispersas excerpere. Res etiam aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur, quam excipit & cui succedit. Philo de vita M. l. 1. ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἀνιμᾶν δύνασθαι τὰς ἀκρίδας. Sic & Herod. in Erat. Item excipio alicujus sermonem, i. respondeo. Plut. de def. orac. ὑπολαβὼν ὁ παῖς ὁ Λαμπάνιος εἶπε. Sic & apud Plat. sæpe & apud alios. ¶ Ὑπολαμβάνειν equum dicimur in cursu, quum eum retinemus & inhibemus. Xen. de re eq. δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. ¶ Ὑπολαμβάνειν μισθῷ militem dicuntur, qui eum bonis salaris permulsum adversario surripiunt & subtrahunt. Thuc. lib. 7. Significat & surripio, apud eundem lib. 5. τοὺς ἀπιόντας θραῦσε τὰ ἄστα ὑπολαβεῖν. ¶ Item accipio, sc. in bonam vel malam partem. Greg. τῷ ἀγνοεῖν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ κρεῖττον. De animo dictum significat suspicor, conicio, existimo, puto. Dem. pro Cor. ἡγοῦμαι ὑπολαμβάνω. Arist. Rhet. 3. εἰ μὴ ὑπολαμβάνοι θῆμα εἶναι, οὐ δόξει ἀγωνιεῖν εἶναι.

Ὑπόλημμα, id quod susceptũ est. Item cõceptus. Plut. de aud.

Ὑπόληψις responsio qua aliquem excipimus: vnde ἐξ ὑπολήψεως alternis ita vt alter alterũ excipiat. Plato in Hipparcho. Idem suscipio, opinio, existimatio de aliqua re. Luc. de calumn. Aristot. pol. 8. Herodian. l. 7. & 8.

Ὑπολητός, de quo opinio concipitur aut concipi potest, seu concepta est. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐυπόλητος, qui facilè cogi potest & cõgregari.

Προυπολαμβάνω, prius existimo: prius animo concipio & præsumo. Arist. Rhet. lib. 2.

Composita sine præpositione, ac primùm ex λῆμμα.

Δίλημμα, τὸ dilemma, argumentum ab vtraq; parte concludens adhibetur tum in colexio Ciceroni, 1. in qua virum concesserit, reprehendit. Sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus seu διλήμμασι coniunctione *aut* copulatis in medium proferri solet.

Διλήμματος, ὁ, ἡ dilemate vel ex duobus lemmatis constans.

Μονόλημμος, ὁ, ἡ vnico tantùm lemmate constans: vt μονόλημμος συλλογισμός, syllogismus vnus propositionis: vt enthymema in qua vno posito lemmate infertur conclusio. Alex. lib. 1. Topic.

Composita ex λῆψις & λαστός, *eidem sine præposit.*

Ἄλαστος, ὁ, ἡ qui captus non est aut capi nequit. Thuc. l. 1. εἰ γὰρ ἄλλῳ ἐποιοῦντο, τίνες ἂν ἀλαστότεροι ἦσαν. ¶ Item reprehensibilis, qui in nullo maleficio deprehendi potest. Thuc. l. 1. εἰ ἄστυ ἀνδρῶν, ὥσπερ φασίν, οἰκοῖεν ἄν ἀλαστότατοι πᾶσι τοῖς πολέμοις τοῖς ἐκείνῳ, &c. ¶ Item incomprehensibilis, qui percipi non potest ἀκατάληπτος. Plut. ad Colot. λέγω δ' οὐδὲν ἀστὸν οὐδὲ ἄλαστον ὄν.

Ἀλῆπτος, ita vt capi seu comprehendi & percipi nequeat, more eorum quæ capi aut percipi non possunt.

Δορύληπτος, hasta prehensus aut captus. Dicitur & δορίληπτος & δορυσσόληπτος Soph. in Atace. (pi nequit.

Decomp. Ἀδορύληπτος, hasta non captus, seu qui hasta capi

Δυσλήπτος, capiu difficilis, quem capere difficile est. Luc. in Anacharsi δυσλήπτου ἕνεκα λείποντος. Item qui comprehendi & percipi difficulter potest. Plut. de def. orac.

Δωρολήπτης, ὁ, qui munera accipit. Proverb. 15.

Ἐρωλήπτος, idem quod ἐρωλαβής (de quo in sequenti classe compos.) Pollux. l. 7.

Ἐρωτολημία, perditus amor quo quis captus est.

Ἐρωτόληπτος, perdito amore captus. Suid.

Εὐλήπτος, qui facilè capi potest, capiu facilis. Xen. præd. τὸ ἐπιθυμοῦν ἀλληστόταλον τοῦ μέλλοντα πόνου. Thuc. lib. 6. χαὶ πρὸς ἐπιθυμίας εὔπλοι καὶ εὐλήπτους.

Εὐλήπτως, ita vt facilè capi queat. Xen.

Θεολημψία, ας, ἡ, numinis afflatus seu instinctus, seu quum quis numine afflatus est.

Θεόληπτος, numine afflatus. Plut. ad Colot. ὁ Σωκράτης ἀνὴρ εἰς ἀρετὴν θεόληπτος, vir qui diuino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. apud eundem Plut. de Herodoto.

Μουσόληπτος, à musis afflatus. Plut. de virt. mor.

Νυμφολημψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ seu speciem è fonte viderit. (Plat. in Phæd.

Νυμφόληπτος, nympharum spiritu correptus, lymphatus.

Οἰνόληπτος (q. d. vino captus) vino correptus & obrutus, ebrius, vel ebriosus. Plut. de educ. puer.

Προσωπολημψία, personæ acceptio, quum magis huic fauemus quàm illi ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. Ephes. 6. cap.

Προσωπολήπτης personarum acceptor: qui personarum habet rationem & inter eas discrimen aliquod statuit. Act. 10.

Προσωπολημψίαν, personarum rationem habeo, personas respicio. Iacobi cap. 2.

Decomp. Ἀπροσωπολήπτως, citra personarum respectum. 1. Pet. 1.

Φοιβόληπτος, q. d. à Phœbo correptus, seu prehensus: qui Phœbi numine est afflatus. Plut. in Pomp. ὅτι φοιβόληπτος. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionicè φοιβόλαμπτος.

Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Composita ex nomine Λαβὴ *vel ser.* 2. λαβὼν, *itidem sine præpositione.*

Ἄλαβος, ὁ, ἡ, ὁ, in quo nihil est quod prehẽdi queat, ansa seu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.

Ἀλάβαστρον quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δεξιόλαβος, liparor, satelles. Act. 23.

Ἐργολάβος, qui opus faciendum suscipit seu conducit: redemptor Plut. in Pericle ἐργολάβος μὲν ἰδίῳ τῷ ἀγάλματος. Item ἐργολάβοι, sycophantæ & quadrupilatores.

Ἐργολαβία, operis faciendi susceptio, redemptura.

Ἐργολαβέω, opus faciendũ suscipio, redempturas facio: vt mancipes & conductores solent. Xen. εἴτις ἀνὴρ ἐπιθυμοῖ ἐργολαβεῖν, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδραποδίζεσθαι. Dicebantur ἐργολαβεῖν inter cetera etiam & sequestres qui iudicis corrumpendis aut eiusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabãt.

Decomp. Ἀντεργολαβέω, cum alio contendens, ἐργολαβέω æmulus alicui fuit in operis faciendis redemptura, apud Athen. lib. 14.

Ἐπεργολαβέω, idem quod ἐργολαβῶ τινι, & quæstum aliqua in re facio. Æschin. in Ctesiph.

Εὐλαβὴς, bonam seu commodam ansam habens seu bonas ansas: metaphoricè apud Lucianum, πειθὼ δ' εὐλαβὴς, καὶ μιᾷ χρῶμα τῷ ἀγῶνι ἐξ ἁπαντοδαπῶν σώματι ἐκπεφυκότα ἔχουσα. ὁ δὲ πλείστῳ δ' ἐκεκάθικτο νῦν ἐμοὶ ἀντιλαβεῖν παρεχόμενος δεδιέναι. ¶ Item qui bene res capessit. Suid. & Etym. ¶ Item qui timidè ad agendam rem aliquam accedit, timidus, circumspectus, cautus Philo de vita Mos. lib. 1. καὶ ἄμα τῶν φυσικῶν εὐλαβὴς ὢν καὶ φιλόψυχος, natura paulò timidior. Plut. in Pericle ὀκνῶ τὸ λέγειν διὰ εὐλάβειαν, ad dicendum timidè accedebat. Idem in Pericle dicit medicum, morbis interdum νοσεῖν εὐλαβεῖς φόβον φέρειν τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluntates quasdam aut iucunda quædam adhibere. Et τὸ εὐλαβὲς timiditas circumspecta, cautio. Herodian. lib. 2. ¶ Εὐλαβὴς apud Ecclesiast. scriptores & in Test. noui libris, circumspectus & cautus circa ea quæ ad cultum diuinum pertinent, religiosus, pius: vt Lucæ cap. 2. Synes. epist. 67.

Εὐλαβῶς, timidè, cautè: vt εὐλαβῶς ἔχω εἰπεῖν, non audeo dicere, vereor dicere. Item religiosè, apud Demosth. contra Midiam.

Εὐλάβεια, timiditas circumspecta, qua quis vtitur ad res aggredientas, seu in rebus agendis, circumspectio. Plut. in Camillo, ἀ δ' εὐλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἀγωνιστέον μετ' εὐλαβείας cautè, religiosè. Plut. in symp. εὐλάβειαν ποιεῖν cauere. Soph. Comm. gent. exp. cauta vitatio, declinatio circumspecta. Plato de leg. εὐλάβειαν πλησίον. ¶ Εὐλάβεια, consideratione: apud Sophoc. ἐκ δὲ τοῦ μαθεῖν ἔνεστι εὐλάβειαν τοῦ σωφρονεῖν. ¶ Apud Herodian. lib. 5. δι' εὐλάβειαν ἀνυχεῖ αὐτῶν, exp. metu quiescentium. ¶ Εὐλάβεια, religio, pietas in Deum. Plut. in Cam. τῶν τοῦ Λάβιον θρῆνον τὸ θεῖον εὐλάβειαν.

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, caueo, religio mihi est: religiosè caueo, ne. Plato in epist. εὐλαβοῦμαι μὴ ἀμπίσω caueo ne incidam. Item cum infinit. apud eundem Plat. εὐλαβοῦμαι μὴ οὐ τοῦτο εἶν γ' εἴτιν ὀρθῶς θέειν caueo ne. Aristot. εὐλαβοῦμαι θέειν πάνυ, caueo ne strepitum moueam. Item εὐλαβοῦμαι θεῖν, cautus sum in, cautè versor in. Plato de leg. ¶ Item, timeo, metuo, vereor, Eurip. in Oreste, εὐλαβεῖσθ' ὁ τοῖς φίλοις δρᾶσαι τὰ κακὰ φίλοι. Plut. in Pericle. Περικλῆς νῦν οὐ τοῦ μὴ τὸ δεῖμα εὐλαβεῖτο. Item cum infinit. Sopho. εὐλαβοῦμαι πάσχειν, timeo ne cadam. Apud Plat. de leg. εὐλαβεῖσθαι θεοὺς, Deum reuereri. ¶ Item cautè fugio, religiosè declino, vel simul fugio, vito Isocr. εὐλαβοῦς διαβολὰς καὶ φθόνους, sæpe & cauere satãgo. ¶ Εὐλαβεῖσθαι, religione teneri, apud Æsch. ἃ δὲ τούτων ἀφίλοις εὐλαβεῖσθαι καὶ σιγᾶν τοῖς δικαίοις.

Εὐλαβεῖσθαι, cautè circumspectè. Arist. Rhet. 3.

Dec. Ἀνευλαβὴς, non timens seu verens: irreuerens, irreligiosus: vel etiam incautus, incircumspectus. Greg.

Δευλαβοῦμαι, οῦμαι metuo, vel caueo. Plato in epist. δευλαβοῦμαι μὴ οὐ τοῦτο caueo ne sibi accideret. Item reuereor, colo, apud Plat. de rep. lib. 9.

Ἐξευλαβοῦμαι, οῦμαι, vereor, caueo. Eurip. ἐξευλαβοῦμαι μὴ φίλοις τυχεῖν ἐρῶν.

Μεσολαβέω medũ capio, medium prehendo, vel in medio cursu prehendo, intercipio, antecurro. apud Oecum. in Act. 29.

Μεσολαβέομαι in medio cursu intercipior, apud Suid.

Μεσολάβον, τὸ instrumentum quoddam mathematicum. apud Vitru. lib. 9. cap. 3.

Ὀξυλαβής, ὁ, ἡ, ὁ, celer ad prehensionem, velocitèr prehendens aut capiens seu in captura aut in capienda præda celer. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 14. (dior. Hesy.

Ὀξυλαβῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso & aggredior.

Ὀξυλα-

Ο Ἑυλαβεια, studium celeriter aliquid capessendi & aggredien-
di. Eustathius.

Ο Ἑυλαβης, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio ca-
pessendo & exequendo. Eustath.

Πανδεχης, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Ρινολαβις, ιδος, ἡ, instrumentum quo nasus arreptus torquebat-
ur. Suid.

Σαρκολαβης, (q.d. carnis deprehensor) forceps, instrumentum
chirurgi. Paul. Ægin. l. 6.

Σαρκολαμβις, ιδος, ἡ, idem. apud Dioſc. & in Hippiatr.

Τριχολαβις, & τριχολαβιον, vellellarà capiendis pilis. Act.

Χειρολαβις, ιδος, ἡ, linæ pars: nimirum eatum illud cui manum
arator immittit. Poll.

Α Α'ΜΙΑ, seu ἀμία, bellua quædam. Plin. lamiam à Græcis numerari ait in planorum piscium altero genere quod spina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς scribit τὸ καρχαρόδον, piscem, vocari etiam ἀκμῶνα & σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. l. 4. ἀκμῶνας inter τὰ φασματα numerat. Vide & Diodor. Siculum l. 10.

Α Α'ΜΠΩ. f. ψω, ἀκτέω, splendeo, fulgeo. Aristot. de mundo κατὰ τὸν ἥλιον ἐστιν, ἐφ' ἑκατέρα τροπῇ τὸ πεποιῆκε καὶ λάμψει, ἀστραπτει λέγω. Aristophanes ἀστραπαὶ πυρὶ κεκαυμένοι. Macrob. 17. ἐλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ἥλιος. Item metaphorice, apud Plat. epist. 7. ἐξ ἁπάντων ἀκριβῶς λάμψας δ' ἔξω. Aristoph. in Vesp. Οὐδὲ εἰ κλέψει ἐλαμψε τὴν τύχης χάριν.

Λάμπομαι, idem quod λαμπω: vel splendesco, illucesco, illuminor, illustror. Iliad ε. Γαῖά τε πᾶσα ὑπὸ λαμπετόωντο. Ib. Τλῶες λαμπετόωντο. Xenoph. anab. 3. Καὶ ἐν τούτῳ λαμπετόωντο πάντες. Aristot. de mundo ἀπὸ ὑπὸ κόσμου λαμπόμενος, ab stanione illustratus. Neutraliter apud Aristoph. in Ran. πυρὶ γὰρ καὶ λάμπει ὥστε τὸ πρόσωπον, igneo fulgore coruscat. Sic & apud Λαμψω, splendor, fulgor. Nat.

Λαμπτὴρ πῦρ, ἡ, fax fulgens. Od. ε. Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔστησεν ἐν μεγάροισιν. Sic & apud Xen. & Plut.

Λαμπὰς, ἀδος, ἡ, lampas, fax, funale. Athen. lib. 14. νάρθηκας καὶ λαμπάδας φέρει. Plut. in probl. Rom. πάντα λαμπάδας ἀπὸ ἀστέρων, ἀς καμινοὺς ὀνομάζουσι. Sic dicitur etiam in meteoris species quædam phantasmatis. Aristot. de mundo. ¶ λαμπάδες sunt etiam tormentorum genus, apud Cyrill. ¶ λαμπὰς appellata fuit etiam ἡ λυχνία ἡ χρυσῆ, apud Diofe.

Λαμπάδιον, ἡ, τὸ, parva lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Philo de vita Ἀβ. lib. 3. λαμπάδια, dicuntur etiam lineamenta quæ vulneribus inducuntur. Aristoph. in Achar. ¶ λαμπάδιον numerantur etiam inter personas comicas, quæ tenuem plexum gestant in acutum desinentes instar lampadis. Poll. l. 4.

Λαμπαδίζω, lampadem fero, apud Suid.

Λαμπαδίζω, lampadem ferens, intro schol. Aristoph.

Λαμπαδιφορος, ὁ, qui facem tenet seu gestat, apud eundem.

Λάμπων, ὁ, ἡ, autor. æquus quidam à fulgore & splendore dictus. Od. ο. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. θ. Item aliter equorum Solis teste schol. Soph.

Λαμπὴ, ἡ, ἡ, scintilla. Hesychius.

Λάμπη seu λαμπὴ, ἡ, crassior spuma vino innatans: à nitore & candore dicta. Erot.

Λαμπηδὸν, ἐπ. ἡ, ὁ, in quo spuma innatat, apud eundem.

Λαμπηρὸς, spumosus, spumeus. Gal. in lex. Hippocr.

Λαμπετάω, luceo, splendeo, fulgeo: idem quod λάμπω. Il. α. ἔστη δὲ πυρὶ λαμπετόωντι ἐοικώς.

Λαμπρὸς, ἡ, ὁ, splendidus, fulgidus, clarus: Iliad β. ἠοῖ κατὰ δ' ἔλαμπε φαεσίμβροτον ἠελίοιο, clarum Solis lumen. Thuc. lib. 7. ἐπὶ μὲν γὰρ σκόλοψιν λαμπρά. Item splendidus, magnificus. Demosth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ γενναῖος. Plutar. φιλοτιμίαν μεγαλοψυχίας ἐν ἔχειν λαμπρὸν, εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, splendidus & liberalis erga amicos. Αἱ λαμπραὶ ἐλπίδες, ampla spes: & λαμπρὸς ὁ ἐλπίσας, qui amplam spem animo concepit, cui lugulenta spes affulsit. Plutarch. in Artox. Item clarus, illustris (de nominis fama) vel præclarus. Hoc ad Philip. ἐξ οὗ δὲ ἔξω γίγνεσθαι λαμπρὸς. Xen. Hell. 1. ἐπεὶ δὲ λαμπρὸς ἐγένετο πάντων μάλιστα καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει. Item clarus, i. ita vt audiri possit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρὸν ἠμὶ κἀνωλόλυξε. Λαμπρὸς ἄνεμος, expos. ventus vehemens. Synes. epist. 4.

Λαμπρῶς, splendidè, luculenter, clarè. Item splendidè & magnificè. Xen. Hell. 2. Item clarè, apertè, Synes. ep. 67. Item apertè, manifestè, φανερῶς (paulo alia figura.) Thuc. lib. 1.

Λαμπρότης, τητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas. Plutarch. symp. lib. 1. Item splendor nominis, seu illustre nomen, claritas. Hocr. in Helen. encom. Item λαμπρότητα apud Hermog. orationis splendor, splendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, splendorem affero, lucidum & clarum reddo. Item magnificè me ostento. Xenoph. de re equ. ὡς τε ἐνωλεθρίοις μεγαλοπρεπεστέρῳ τι ἢ ἀξιολογωτέρῳ ἐπιστῆναι, τὸ μὲν ἐλεφαντίνῳ τὸ σῶμα τῷ χρυσῷ ἐμπεπαίζοντι καὶ μακρὰ λεῦ τὸ ἱστίον (ἃ δὴ πολλοὶ πολεμοῦντες λαμπρύνεσθαι εἰώθασι) ἀφικνεῖσθαι δεῦρο.

Λαμπρυνόμαι, illustror, lucidus & splendidus reddor. Xen. in polit. Laced. (de æneo clypeo quem gestare Lacones solebant.) ἐξ ἀνάγκης λαμπρυνόμενος καὶ σκληρὸς ὑπὸ μυρσίνης. Item activè, apud eundem ibidem, καὶ ἐστολὰς δὲ λαμπρυνόμενος παρεσκευάζετο. Dicitur etiam de oculis quum clariores redduntur. Aristop. in Plut. - εἰς τὸ πολὺ τῶν ἐξομμάτων καὶ λαμπρυνθῆναι κόρας, claræ eius pupillæ redditæ sunt, i. visum recuperavit. Item illustror, nobilior, clarus reddor. Theodot. histor. Ecclesiast. l. 4. πάντα δὲ ὅσα μὴ λαμπρυνόμενα ἀρετῇ. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Aristotel. eth. ad Nicom. 4. c. 6. καὶ λαμπρυνόμενος πρὸς μέγα. Dicitur & de ostentatione magnificentiæ gestus & sermonis, apud Herod. Exponitur etiam, splendidè verba facio, apud Plut. de Herod. πολλὰ δὲ καὶ τῷ Μεδικῷ λαμπρυνόμενος ἔργων, multa magnificè differentem.

Composita ac primùm ex Λάμπω.

Ἀείλαμπτος, ον, ὁ, ἡ, semper lucens, semper splendens & fulgens: vt ἀείλαμπτος φῶς apud Naz.

Ἀλαμπὴς, splendoris & fulgoris expers, non splendens.

Ἀλάμπετος, idem: vt ἀλάμπετος ἠέρι, apud Homerum hymno in lunam.

Ἀναλάμπω, reluceo, resulgeo, fulgorem & splendorem edo seu emitto. Xen. Pæd. 1. καὶ πυρὸς γὰρ τοῖς θεοῖς θύοντες μὴ ἄθυς καίειν, ἀλλὰ ξύλα ἐπιθέντες ἀναλάμπει. Et metaph. apud Plut. de tolen. anim. ἔφυν γὰρ αἰθὴς ἄνεν καὶ ἀνέλαμψε, & iterum emicuit sub. vox.

Ἀντιλάμπω, è contrario splendeo seu fulgeo, splendorem seu fulgorem reflecto. (Greg. de Sole & planetis loquens) οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἀντίλαμψις, luminis reciprocatio. Plut.

Ἀπελάμπω, emico, effulgeo, refulgeo, resplendeo. Il. ζ. Ἀστὴρ δὲ οἱ ἀπέλαμπε. Dionysius πῦρ ἀπέλαμπε ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Item calculor, emitto: vt ἀπολάμπειν αἰγλῆν, apud Lucianum eiacular splendorem.

Ἀπολάμπομαι, idem quod ἀπολάμπω, quum neutrum esset vt Ilia ξ. & apud Hesiodum in Theog. χαῖρε δ' ἀπολάμπεσθε πολύ.

Decomp. Συναπολάμπω, simul effulgeo seu vna resplendeo. Luc. in opusculo ὡς εἰκόνες, & in somn.

Διαλάμπω, perplendeo, splendore & fulgore penetro. Aristoph. in Pluto. Ἐγκηρύξαι ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore suo penetrasset omnia. Item splendeo inter, interluceo, interniteo. Hocr. in Panath. τῷ ἄλλων ἰδέᾳ τῷ τῆς ῥητορείας διέλαμπε τῶν.

Διαλαμπὴς, splendens, fulgens: vel perspendens, interniteus.

Εἰσλάμπω, illuceo, luceo in: de Sole irradiante, apud Theophr. lib. 2. de caus. plant.

Decomp. Ἐπεισελάμπω, perluceo, eluceo per. Theophrast. hist. plant. l. 9.

Ἐκλάμπω, eluceo, effulgeo, emico. Plat. l. 4. de rep. βαλανεῖον ἔχοντα ἐν πυρὶ ἑλκία πεπτωκότες καὶ τρίβοντες ὥσπερ ἂν ἐν πυρείῳ ἐκλάμψαι πειρώμενοι τοῦ ἔνεκα σκεπτέον, apud Nat. cū dativo, ἐπὶ τῷ τῆς τριάδος ἐκλάμψαι τοῖς λαμπροτέροις, affulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπουσιν τοῖς ἄλλοις, aliis lucē præbentibus. Et cū accus. rei apud eundem, ἐκλάμπει φρόνησιν τοῦ φωτὸς τούτου δ' ἐστὶν, fulgendo edit. Ἐκλάμπει etiam cuius nominis splendor maiore laude enitescit. Plut. de Cic. δεῖ δ' ἀφίεν ἐκλάμψαι καὶ λαμπρὸν ἔνεκα.

Ἐκλαμπρύνεσθαι, illustrari, apud Dion. de angelis. (scens.

Ἐκλαμψιανὸς, ὁ, fulgor vel fulgor emicans, splendor enites-

Συνεκλάμπω (*decomp.*) simul illustro, simul effulgeo. Plut.

Ἐκλάμπω, illuceo. Them. in 3. de anima. ὥστε τοῦτο ὁ δυνάμει ὄν ὁ δὲ ἐνεργείᾳ μορφῶν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ νοῦ τοῦ ἁπλοῦ. Item illustro, illuminio.

Ἐλλάμπομαι, illuminor, illustror. Themist. ἡ μὲν ἐλλάμπεσθαι, εἰς οἷς ἐλλαμπόμενοι πλείους apud Theologos ἐλλάμπεσθαι significat diuinitus doceri & illuminari. Dion. τοῖς θείοις ἐλλαμπόμενοι λόγοις, diuinitus illustrati causas rerum percipiunt. Sic & apud Greg. item cū dat. vt apud Naz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illustrati. Ἐλλάμψασθαι, illustrari, rerum gerendarum splendore se illustrare, magnificentiam suam ostentare. Hermog. ἐθέλει διαφανεστέρας τῷ ἔργῳ ἢ οἷς ἐστὶ λαμπρυνεῖσθαι ἀξιοῦσθαι. Ἔστι φασὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι.

Ἐλλαμψις, ἡ, splendor, fulgor, claritas. item illuminatio, seu doctrina diuina & inspirata, qua discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens diuinitus splendore quodam illuminatur & illustratur.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo, luceo seu splendeo super aut post: vt apud Xen. de Sole post ninem splendente. Metaphoricè dicitur ἐπιλάμπουσα τῷ ἔαρι, apparente verno tempore. Item tranſitiuè, illustro, vt Apollon. in Arg. ἐπιλάμψε πολύκρας, illustrauit lampade.

Ἐπιλαμπόμαι, desuper fulgeo seu simpliciter fulgeo, splendeo. Apoll. in Arg. ἐπιλαμπόμενος νυκτί.

Ἐπιλαμπὴς, illustris, apparens, euidens, manifestus. Suid. ex Herodoto.

Καταλάμπω, illustro, illumino. Plut. τὰ ὄμματα πολλὰ καταλάμπει τὰς φύσεις, λαμπάδας καὶ ὁδοὺς ἐφιστῶν ἐπὶ τὰς θύρας. Lucian. in Cauc. οὐχὶ τὴν ἥλιον κοκκυμάτα καταλάμπειν αὐτὰς, illustrare ipsos seu lucere ipsis. apud Aristid. καταλάμπειν κέρμασι χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, exp. conspiciebantur auro & argento fulgentes.

Καταλάμπομαι, illuminor, illustror. Greg. de Theolog. οἶδα τὸ φλοιῶδες εἶναι θεοῦ καὶ ὅλον τοῦ φωτὶ καταλαμπόμενον, τυχὸν ἂν καὶ πρεκεῖν. Item neutraliter fulgeo, apud Alex. Aphr. ἔστι δὲ ἐφάπτεσθαι τῶν λίθων καὶ τοῦ κόσμου καταλαμπομένου.

Κυταλαμπὴς, dicitur cicindela & noctiluca: quòd nates ei luceant (Hesych. (Halicarn.

Νυκτιλαμπὴς, noctu lucens: epitheton lunæ, apud Dionysium

Παραλάμπω, à latere splendeo: vel parum fulgeo.

Παράλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi resplendens. Gal. in lex. ἱππρος.

Περιλάμπω, circũfulgeo, Act. 26. οὐρανόθεν ὑπὲρ τοῦ λαμπρότητος τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς. Luc. 2. δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτοὺς. Interdũ actiuè, vndiq; illustro, splẽdore ac lumine circumfundo, collustro. Greg. (de Dei notione) φῶς τοσοῦτον ἐξαίφνης ῥάψας τοσαῦτα περιλάμπων κοῦφῳ τὸ ἡγεμονικὸν, ὥστε καὶ ὁλόον αἰσθάνεσθαι, tãto fulgore & lumine circũfusum mẽti nostræ.

Περιλάμπομαι, vndique illustror, lumine & fulgore circũfundor. Greg. οὐ φθάνω τοῦ ἐν νοήσει καὶ τοῖς σφοδρὰ περιλάμπομαι, vnum animo concipere nequeo vt non trium splendore circũfundar. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcirca seu vndique fulgeo & splendeo. Luc. περιλαμπόμενος τοῦ χρυσοῦ. Basil. οἷον φῶς τοῦ ἀστρὸς μαρμαίρεις περιλαμπόμενοι, circum lucentes: vel etiam passiuè, collustrati, vndique illustrati.

Περίλαμψις, fulgore circumfusus. Greg.

Περιλαμπὴς, vndique splendore circumfusus, vndique splendidus. in Epigr. & Plut. in Fab.

Πρελάμπω, splendorem & lucem prodeo, illuceo. Synesin hymno quodam maturino, πάλιν φίγγος, πάλιν ἀκτὶς, πάλιν ἡμέρα φορεῖ λαμπρὸν ἡ νυκτὸς ἀστέρων ὀρφνᾶν.

Πυρελαμπὴς, igne micans, igne rutilans, vel splendens. in Epigr.

Φωτιλαμπὴς, noctiluca: genus insecti instar ignis splendens. (Suid.

Συλλάμπω, simul luceo. Nonn.

Σύλλαμψις, collustratio. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio, i. fulgore supero, super alios claros & conspicuus sum. Greg.

Ὑπολάμπω, subluceo, subtus luceo: vel aliquantum luceo. Plut. Symp. 4. probl. 5. Κεκαθῆσθαι ἀκριβῶς χρῆναι καὶ ὑπολάμπειν τὰ ἐμμαλῶς καθήκοντα τοῖς. sublucent. Item in pass. ὑπολάμπομαι, subfulget. Apoll. in Arg.

Ὑπολαμπὴς, sublucidus, subfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Hesiod. in Asp.

Ὅλυμπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Λαμπρὸς & Λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, splendescere facio. Item illustro, illustrem reddo.

Ἀπολαμπρύνομαι, splendidus reddor, illustror: vnde Ἀπολαμπρυνθεὶς τοῖς ἔργοις, factis illustratus, apud Herodot.

Ἐλλαμπρος, ος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐλλαμπρύνω, exclaro, illustro.

Ἐλλαμπρύνομαι, clarescо, illustrior & clarior euado. Syn. ep. 110. Exponitur etiam, glorior.

Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, clarescо. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐπεὶ δὲ τοιαῦτα κατ' ἀξίωμα τῆς ἐμῆς τύχης, ἐν ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐλλαμπρυνόμεθα τῆς χρείας. Item splendida & magnifica oratione vtor. Hermog.

Ὑπερλαμπρος, supra modum splendidus & illustris. Aristoph. in Nub. Ὑπερλαμπρον ἐλαλοῦσιν, supra modum clara voce eiulare. Demosth. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono & magnificè gestio. Xen.

ΛΑΜΥΡΟΣ, ῶ, ὁ, siue λαμυρὸς, ὁ, ὁ. disertus, loquaculus, lepidus, facetus. Athen. λαμυρώτερον δὲ ἦν ὁ Τιμόνεως, nihil te lepidius atque elegantius. ¶ Item in malam partem, imprudenter loquax, procaciter lepidus, scurrilis. apud Suid. Item generalius, procax, imprudens, protervus, modum excedens audacia. Plut. aduersus Col. ἔφρα μετρακίων λαμυρῶν καὶ προπετῆ. Et apud Athen. γαστρὸς ὁ λαμυρώτερον εἶναι. Mare etiam & locus vocant λαμυρὸν, à vastitate quasi impudente. Syn. epist. 148. Τὸν μὲν ἄλλων λιμένων τοῦ λαμυροῦ.

Λαμυρῶς, disertè, lepidè, seu loquaciter, scurriliter, procaciter, protervè. Xen. in Symp. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω μὴ θαυμάζετε.

Λαμυρία, ἡ, facundia, lepòres. Item loquacitas. Item procacitas, protervia, imprudentia. Plut. de discord. adulat. ab am. & symp. lib. 6. ¶ Exponitur etiam, puritas, impudas.

Λάμυρος, vide in Λάμπω. Λαυδάνω, in λανθ.

ΛΑΞ, (adverb.) calce seu calcibus, extremo pede. * Λάξ τι μόρεν τοῦ ὀξὺ, vt Eustat. exponit, à Λάξω, futuro verbi Λάκτω desinens, vt τῆς à παίω fut. verbi παιω. Il. α. Λὰξ δὲ ῥοθίοις βῆ ἐξιόων, μέλινον ἐγχος. Apoll. argon. 1. ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἑῆσιν Λὰξ ἐπέβη, calcibus in oculos insilit. Luc. in Lexiph. Λὰξ πατήσας ὀξύτατα. Et Λὰξ κατῆκε φορὸς τινα, calcibus petere, apud eundem Lucia. in asino. Λὰξ dicitur de ea etiam plantæ parte quæ in digitos desinit, Od. ρ. Νεῦρον ἐξὸν ὀπίσω ὑπὸ γαστέρα λὰξ ἀνέτεινε.

Λακτίζω, i. calco, calce pulso vel premo, calcitro. Pind. φορὸς κίνητον λακτίζειν, aduersus stimulũ calces iactare. Alex. Aphr. l. 2. probl. 31. τὰ σφαιρόμορφα ζῶα λακτίζει σπαιρόντα τοῖς πόδας. Cũ accusat. signif. etiam calce peto seu calcibus insultor vt Demet. Phaler. οὐ βαδίζοντες ἀλλ' εἴον λακτίζοντες τοῦ γόνου. Sic & apud Aristoph. & Chrysost. additur aliquando & datiuus instrumenti: vt Od. σ. -λακτίζων ποσὶ γάστρας.

Λακτίζομαι, calcibus peror, calcibus verberor. Luc. in Tim. φρὶξ ἐπὶ τῶν ἀτίμων λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος. Idem Lucian. λακτιζόμενος εἰς τὸν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνθρωποστόμων. Accipitur & pro calcor, apud Syn. ep. 44.

Λακτιστὴς, οῦ, ὁ, calcitro. Xe. Λακτιστικὸς ὄν, ὁ, pro eodem. Λακτιστικὰ ζῶα & Λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere solent.

Λάκτις, stimulus, scutica. Item tudicula, pistillum. Callimach. Item tudicula, spatha, cochlear quo aliquid in mortario aut olla miscetur & agitatur. Nicand. in Theriac.

Composita.

Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto. Plut. de primo frig. ἀφῆκε κύνα ἀντιλακτίζοντα καπρῷ.

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. in asino. Item despicor, sperno, tanquam calce repellens: apud Areopagitam.

Ἀπολακτισμὸς, calcitratio. Plu.

Διελακτίζω, calcitrando difficio seu à me repello. Theocr. idyll. 25. ἀλλὰ τὸν ἄφρονα δὴ λακτίσιον ἐλάσσαν.

Ἐλλακτίζω, calces in sublime iacto, calcibus auras verbero: vt apud Aristoph. in Vesp. ἐλλακτίζειν ἀπιλῶν. Item reiicio calcibus impetendo. Theoph. ep. 13.

Ἐλλάκτισμα, τὸ, & ἐλλακτισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis genus quod fiebat calcibus in aleum iactatis. Poll. l. 5. c. 14.

Λαξεύω, vide in comp. ex Σίω. Λαξὶς, in Λαγχάνω.

ΛΑΟΣ, οῦ, ὁ, turba populus. Il. ν. ὅπῃ δὴ ἴαχε λαὸς ἑκάστου. Il. π. ἐγὼ δ' οὐ κε λαὸν ἀγείρω. Syn. epist. 57. καὶ φασὶ φέρεσθαι ὅτι συνεστῶτων καὶ ἀθροιζομένων λαῶν, coram congregata & circumstante populo seu turba & multitudine. * Quidam à λᾶας deriuant, eò quod iactis in auersum lapidibus Deucalion & Pyrrha Λαοὺς reparârint. Eustath. aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam πολυανθρωπεῖσθαι, conuocabat τὸ ὄχλον, & numerum notabat Λαὸν, hoc est, lapidibus vnoquoque ponente iacente: affert tamen & aliam etymologiam, deriuans à Λα epitatico & αἴειν, i. φαίνειν, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός.

Λαοῖος, ία, ὁν, ὁ, ἡ, popularis.

Λαὸς, ὦ, Attice dicitur pro Λαὸς, vt νεὼς pro νεὸς. Sophocl. ἐπὶ λεῴ λεῴς, populus marinus. Sic & Lucianus in Hermotim. & in Harm.

Composita.

Ἀγελεία, ἡ, Palladis epithetum. Iliad. δ. & apud Hesiod. in Theogon. ἀπὸ τοῦ λεὼν ἄγειν, à ductando populo, quippe quæ bellum gerebat, vide & in comp. à Λαία.

Ἀγεσίλαος vel ἀγεσίλαος, vocatur orcus, apud Callim. Νεῖ δ' ἄγειν τοὺς λαούς. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχίλαος, ου, ὁ, ἡ, populi rector. Ἀρχίλας, ου, ὁ, idem.

Ζωξίλεως, cui subditi sunt populi. Suid. & Hesych. ex Sophocle in Andromeda ab Hesychio exp. etiam ζωστὸς λαός.

Βασιλεὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΑΠΑΖΩ, & λαπάσσω siue λαπάττω, euacuo, mano. Athen. l. 8. λαφυσσόμενος καὶ λαπάζων τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀπαλύνειν. Gal. καὶ τὴν ἐδεσμάτων ὕλην λαπάττει τοῦ γαστρὸς. * Athenæus à λάπτω deducit quod idem significat euacuo. Exponitur etiam à mollio λαγαρὸν ποιῶ. Hesych. & Erot.

Λαπάζομαι siue λαπάττομαι, euacuor. Aristot. problem. sect. 13. εἰ τρόφιμοι ὕδωρ ἰσχυρὸς ποιεῖ τὸ πόνον καὶ μαλάττει. Item mollior.

Λάπαγμα, τὸ, idipsum quod euacuando educitur. Hesych.

Λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, euacuatio, exinanitio. Hesych.

Λαπαξις, εως, ἡ, idem Aristot. phys. 2. & in probl.

Λάπαθος, ου, ὁ, & λάπαθον, ου, τὸ, folla, terræ sulcus euacuando excauatus. Eust. Δημόκριτος τὸν ὄζοντα, ὃν οἱ πολῖται ἐκκαθαίρουσι φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ' αὐτῷ ἐπιβάλλοντες ἵνα μὴ θρέψῃ ἀμφίκτυον, λαπάθους καλεῖ. ὅθεν καὶ κεκινῶθαι ὀμφὴ θεῖος. Suidæ autem neutro gen. Λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θρέψιν ὕδατος. ¶ Est & herbę nomen sic dictæ, quòd ventrem euacuet & emolliat. Diosc. l. 2. c. 111.

Λαπαρὸς, ά, ὸν, vacuus, inanis, Aristot. hist. anim. lib. 8. λαπαροὶ γίνονται

νεται, ventres salubriter euacuantur. Item tenuis, mollis. Hippocr. in lib. περὶ ἀγκῶνος. Λεπτὴν, & λεπτεὸν, dicitur ea pars corporis quæ posita est inter costas, cothas & olla, quæ ad ilia pertinet, quod inanis sit & desideat. Il. γ. & ι. Λ ι τ ε ρ ὺ ν δ' παρὰ λεπτὴν διάμοσε χιτῶνα Ἐγχος. Sic & Il. χ.

Λεπτεὸς, inaniter, tenuis. Gal. comm. in Epidem. 3.

Ἀλεπτάζω, idem quod λεπταίζω, ex eoque factum pleonasmo τοῦ α, teste Eustathio. Plerunque significat vasto & diripio, spolio: vt Il. Τοῦ δ' ἰὼ ἐν Αἰτωλοῖς ἀλεπτάζοντα τέκεσθαι. Odyss. ρ. Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλεπτάζει Κρονίων.

Ἀλεπτάζομαι, vastor, diripior. Iliad. ω.

Ἀλεπτάδες, ὦν, ὁ, vastationibus & direptionibus expositus, vastatu & direptu facilis. Il. δ. ἀλεπτάδ' ἐόντε τὸ δὴ ἔσσεσθαι. Il. β. Ἀλλ' ἀλεπτάδες ἔλοιμεν. Exponitur etiam expugnatu facilis: vt Il. ε. τῷ δὲ θέτο θεὸς ἀλεπτάδε νῶι.

Λαφύσσω, Λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex λεπτάζω seu ἀλεπτάζω.

Ἐξαλεπτάζω, euacuo, exinanio. Od. δ. μάλα τοὶ ἐξαλεπτάξεις. Item vasto, diripio. Iliad. α. Τροίην δ' οὐ τοίχους ἐξαλεπτάξαι. Sic & apud Hesiod. in Eig.

Ἐκλεπτάζω, idem cum λεπτάζω. Æschil.

Ὑπολεπτάζω, subitus euacuo, euacuando subduco, aliquantum euacuo. Etymol.

Composita ex λεπτοῦ.

Βολλεπτάθιον, lapathum radicis altitudine a latino differens.

Ὑπολεπτάθιον, lapathum latuo maius. Vide Dioscor. lib. 1. ca. 140. 141. Plin. lib. 20. c. 21.

Ὀξολεπτάθιον, genus lapathi, sic dictum quod folia latuo habeat acutiora.

Ὑδρολεπτάθιον, lapathum in aqua natum: lapathum aquaticum. Vide Plin. loco antè citato.

ΛΑΠΗ, ἡς, ἡ, pituita, Hippoc. de morb. ἐμοῦ σιελὰ καὶ λάπην.

ΛΑΠΙΖΩ, in oleentius & arrogantius me efferio, iacto me. Etym. *Iunxit Hesych. deriuatum esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ gens fuit Thessalica ferox.

Λαπισμὸς, τὸ, iactantia. Virtus Cicero ad Atticum, l. 9. ep. 16.

Λαπιστὴς, οῦ, iactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius. Item, delicatus & mollis, nihil pensi habens. Hesych. Suid.

Λαπιστρία, ἡ, ἐκφ. ἡ θήλυς καὶ ἀνοχύδιος ῥιμβοῦμαι μετιοῦσα. Suid.

ΛΑΠΤΩ, F. ψω, lambendo bibo, more canum, luporum & animantium τῶν καρχαρόδων. Aristot. hist. anim. lib. 8. τὰ δὲ ζῶα τὰ μὲν καρχαρόδοντα καὶ λάπτοντα καὶ ἀναπνέοντα ἐν ὕδατι, ἐν ᾧ ἀέρα ἔχει ὅτε ἀναπνεῖ λαπτῇ, ἀλλὰ κάψῃ τὸν ἀέρα ἐν τῷ στόματι καὶ μόνῃ ἄλλα ἀναπνεῖ. *vox est factitia à sono quem canes & lupi bibendo edunt. Il. ω. (de lupis præda satiatis) Νεῦρα κρειῶν μελαινόμενα λάψαντες γλωσσῃσι ἀρούσῃσι μιλαν ὕδωρ Ἀκερσε. Plut. de solert. anim. καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι φοβούμενοι. ¶ Λάψαι est etiam pleuis se protuere poculis, conferum se ingurgitare meroue docet Athen. l. 11. ex Aristophan. τὸ δὲ αἷμα λιλαφὰς τοῖμὲν ἀνὴρ δ' ἐκπίοις. ¶ Λάπτειν est etiam euacuare, exinanire, haurire, vt tradit Eust.

Λαπάζω &c. Λαφύσσω, Λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπολάπτω, lambendo absorbeo. Aristop. in Nub. γυνὴ Ἀπολάψῃς ὅτι πλείστον δ' ὠνοῖμι τὰ χοῖνιξ.

Ἐκλάπτω, lambendo ebibo seu exorbeo, lambendo exhaurio, vt canes & animalia ferratos dentes habentia. Aristoph. in Pace, τὸν ζωμὸν κοὐτὸς ἐκλάψεται.

ΛΑΡΙΝΟΣ, ἡ, ὁν, lagineatus, vt λαγινοῖ βοῦς & σῦς, apud Athen. (*vel à Latina pago Epirotico vel à pastore Larino vel à particula λα significante λίαν, & nomine ῥινὸς denotante τὸ δ' ἐρμαιοῦ quidam & ἀφ' οὗ τὸ λαρόν.) apud Aristoph. ζῆνωτε λαρινὸν ὄντ' ἐν τῷ τοῦ τοῦτον ζῆνωτε τὸν μέγα, λῦτε μεταφορὰς τῶν βοῶν, inquit Suidas. ¶ Ab eodem exponitur etiam iucundus, suauis, vt λαρός.

Λαρινόω, lagineo, λαρινόω, lagineati: vt apud Soph. βοὸς ὁ λαρινόων.

ΛΑΡΚΟΣ, ὦ, ὁ, cothas è vimine plexus, quo carbones ferunt, interdum & cartes. Aristophan. in Acharn. Ὑπὸ τῷ δ' ἅμα τὸν μεγίλον μὲν ἐνοχλῶ ὁ λαρκὸς ἐστὶ πλεῖστα ὅσα ἐστία. Exponitur & generalius φορμὸς ἀσφόδελος.

Λαρκίδιον, τὸ, apud Aristoph. parum corbis.

ΛΑΡΝΑΞ, ακος, ἡ, capsa, arca, loculus, cōdiromū. Il. σ. (de Vulcano) ὅπλα τε πάντα λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο τῶν ὁ πονεῦτο. Iosephus de cape Iud. Φύσει λαρνάκων ἐν εἴδει ἐκκαυμένων ἐν τῷ θυρίσι λατρίδων. Sic Thoc. l. 2. ἐκκαυσάντες ἐν λάρνακι ἀνθρακιᾶς ἀφεῖσαν φόλεις ἑκάστοις μίαν. quū efferendum funus est. arcas ex cupresso currus singularum tribum singulas ducunt.

ΛΑΡΟΣ, ου, ὁ, larus, seu gauia, auis de qua Arist. hist. anim. l. 5. c. 9. ἡ δὲ ἀετὸς καὶ οἱ λάροι ἐπέκεινα τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ πτήσεις ἀλλ' ὁ μὲν λαρὸς ἡ θήρας, ἡ δὲ ἀετὸς ἀρχομένου ἡ ἔαρος. Auis hæc rapax est & vorax: vnde Aristoph. in Nub. Κλέωνα τὸν λάριν δ' ὥρων ἐλέντες καὶ ἁλοπάν, Cleonem larum seu gauiam hoc est, hominem auarum & rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λαρὸς appellari dicant à stupiditate eius auis. ¶ Λαρὸς, ὦ, ὁν, iucundus, gratus, voluntati nostræ acceptus. Apollonij enim scho. ἀ λῶ τὸ θέλω deriuat: alij quasi λίαν ἀρεστὸς dictum volunt. Od. μ. λαρὸν τὸ τοῦμον θαλάσσης ἐστὶν. Et in superlatiuo gradu λαρώτατος. Od. β. Εἰ λαρὸς ποσὶ, apud Hesiod. pedibus visu iucundis. Hinc & λαρὸς αὔτμη, dulcis halitus, apud Theocr. idy. 19.

ΛΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur: colli pars anterior, opposita τῷ στόμαχῳ. Arist. hist. anim. lib. 1. αὐχὴν ὁ μὲν μεταξὺ στόματος καὶ βρόγχου καὶ ἀρτηρίας τὸ πρόσθιον μέρος λάρυγξ τοῦ ὀνόματος, σημαίνει. Galen. comm. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit, veluti caput & ostium asperæ arteriæ. Thomas magister λάρυγγα esse dicit eam partem per quam cibus in stomachum intraridicente Aristoph. in Ranis, Ἐγὼ δ' τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμι σου ὥστ' τὰς κίλικας κατάδησις. Idem tamen Aristoph. λάρυγγα etiam appellat voris vehiculum seu meatum in Equit. dicens, ὃν τῷ λάρυγγι ἐκκρεμάσας Ὑπερβολον, è gutture ἡ σειρὰ suspenso Hyperbolo.

Λαρυγγίζω, latius diducto gutture vociferor & clamito. Dem. pro cor. ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων ὥστε μὴ κατηφεῖν. Luc. in Lexiph. καὶ τὸ κρεμβοῦσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἀπιέναι. Ponitur & cum accusatiuo apud Aristophan. λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, accelamabo rhetoribus.

Λαρυγγισμὸς, οῦ, ὁ, clamor & vociferatio quæ fit gutture latius diducto.

Λαρυγγιστὴς, οῦ, vociferator vel orator, lurco. Athen. l. 6.

Λαρυγγιάω, idē ferè quod λαρυγγίζω. Agathias epig. l. 1. Καὶ ἀεὶ λιγκινίδων ἔρραγε λαρυγγιόων, lucos gutture rauchos edens, φάρυγξ, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Λᾶς, vide in Λάας.

ΛΑΣΑΝΟΝ, τὸ, idem quod χυτρόπους. Hes. Suid. Poll. nēque schol. Aristophan. in Pace, ἐστάλθαι γὰρ πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἴσως. Expon. etiam cloaca, sella familiaris: locus aut vas ad deponendū ventris onus, apud Hesych. & Poll. l. 11. c. 9.

ΛΑΣΘΗ, ἡς, ἡ, sanguis, apud Suidam. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, illusio, contemptus, probra, contumelia: vt apud Athen. l. 8. in epitaphio Philænidis. Μνῆμ' ὁ μάτηρ κεῦτο, τὸν ἄνδρα κάστον, χλεύασμα τι φαίη καὶ τὰ γέλωτα καὶ λάσθαν, ne me ludibrio risui & contemptui habeas.

Λάσθαν, maledictis incessere. Λάσθαι, ludificari, despectui habere, conuitiis proscindere. Hesych.

ΛΑΣΙΟΣ, ια, ιον, hirsutus, hirtus, hispidus, setosus. Il. ω. ἐν λάσιον μέγας. Philostr. epist. 25. Φιλοστοργότερον καὶ λέων ὁ λάσιος, leo hirtus & vitiosus. Dicitur etiam de homine Aristop. in nub. λεῖδ' ὅστις κομᾷ τὴν ἄγριον τινα τὸν λάσιον τόνον. Theophyl. epist. 15. ἐκείνας τὸ ἀρρενωπὸν λάσιον. Id quia virilitatis & animositatis signū esse putatur, cor etiam λάσιον appellatur, i. animosum, virile: Il. ω. Ἀχιλῆς ἥρως Μυρμιδόνων ἄρα Πατροκλῆος λάσιον κῆρ. Sic apud Athen. l. 15. Ὡς Ἀγαθοκλῆς λάσιαι φρένες ἠλαίνουσιν. Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribusque & fruticibus confitus. Xen. Hell. 4. καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. Philo in vita Mos. l. 1. ἄπαυστα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίη ἕζομαι. apud Hippocr. τὸ λάσιον. Gal. exponit σινδόνιον, lindonem seu linteum.

Λασιώνες, locaduna & arbustis hirta, resqua. Nicand. in Ther.

Λάσιον. Pollux lib. 7. cap. 16. vocata fuisse scribit mantilia hirsuta, mantilia lanugine quadam hirta, ex Sapph.

Λασίον, clypeolus, parmula: volunt esse ἀσπίδ' ἰσχίον θυρεοῦ δὲ ἐν λάσιον θυρεὸν ἀίγειον, vnde & nomen. Vide & in λασίς.

Περιλάσιος, (comp.) apud Herael. ex Platone legi dicitur pro ἐπὶ τὸ ὅτι λάσιος, circum aures hirsutus.

ΛΑΣΚΕΙΝ, dicere, loqui. Hesych. ¶ Item proboscè & cum cōuitiis dicere, maledictis incessere, apud Eurip. in Andromache, ξένας δ' ὑποβλέπουσα λάσκεις τὰς ἀναγκαίας φίλους.

ΛΑΤΑΞ, αγος, ἡ, Hesychio sonitus seu strepitus qui inter cottabizandum editur. apud Athen. l. 11. λάταγξ siue λάταξ dicitur quod excidit ex poculo. ¶ Λάταξ est & nomen animalis quadrupedis, amphibij, aerem non humorem recipientis, crocodili more. Arist. hist. anim. l. 8. c. 5.

Λαταγεῖν, strepitum, seu sonitum reddere effusis τοῖς λάταξι: vt apud

apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δ' ἴσως οἴεσθε μὴ λαβεῖν τὴν κατάβασιν.

ΛΑΓΟΣ ου. ὁ latus piscis, apud Athen. lib. 7.

---

*ΛΑΤΡΙΣ. εως, ἡ, vel ὁ, seruus, famulus, serua famula. Athen. l. 6. λάτρις πτώσσει ἀεὶς ἀρχαίου δόμου. Syn. in hymn. Ἰοὺ τοῦ λάτρις πίπτω κ' γᾶς Ἰκέτις ἀλάτας. Expon. etiã mercenarius, apud Eust. ex Aristoph. grammat. Fœm. Λάτρις reperitur apud eundem Synés. in hymn. Οἴοι ψυχὰν θωπεύομεν γᾶ λάτριν ἐχεῖ. *Etym. vide in Λατρεύω.

Λατρεύω, seruio, famulor. Xen. Pæd. 3. ἐγὼ μὲν καὶ τί ψυχῆς ἀρετῇ μᾶλλον ἢ τούτῳ μάτατε λατρεύειν ταυτῃ. Plut. in probl. Græc. κατέχει τὴν ἑαυτῆς λατρεύουσαν. Vsurpatur & metaphoricè, vt κατὰ λατρεύειν. Phocyl. & τῷ καλῶς λατρεύειν. Isocra. in Hellen. Item seruiuntes colo. Luc. τοῦ λατρεύοντες εἰς ἀπόστασιν τοῦ ὑπάρχοντος ἄγειν apud Ecclesiasticos scriptores accipitur pro religiosè colo: vt apud Damascen. & passim in nouo Testamento. vnde Λατρεύοντες vocantur cultores Dei. in epi. ad Hebr. *Sunt qui deriuent à λα particula intensiua & verbo ἐρέω, id est, timeo: quòd serui ad iussa dominorum vehementer tremere soleant.

Λατρεῦμα, τό, seruitium, ministerium, cultus, in Epigr.

Λατρευτής, cultor.

Λατρεία, seruitus. Item, cultus, seruitus religionis, sæpe in Biblicis scriptis.

Composita.

Εἰδωλολάτρης ου, ὁ, qui honorem & cultum exhibet simulachris numen aliquod repræsentantibus. 1. Corint. 6. & alibi in nouo Testam.

Εἰδωλολατρεία, ἡ, eiusmodi cultus. In iisdem noui Testamenti libris.

Εἰδωλολατρεῖν, sum idololatra, apud Basil.

Συλλατρεύω, simul seruio. Plut.

---

*ΛΑΥΚΑΝΙΑ, ας, ἡ, guttur, gula: [παρὰ τὸ λαύειν quod est δαπαλαύειν, quia è cibo potuque voluptatem ea pars præ cæteris sentiat, vt tradunt grammatici] Il. ω. Νυῦ δ' ἐπ' ἐσσυμένῳ, ἡ μ' ἀβροσίῃ λευκωλένῳ, πάρος γε μὲν ὅτι πεπάσμεθα. Λευκωλένος καθαρὰ, παρὸς γε μὲν ὅτι πεπάσμεθα.

Λαυκανία ας, ἡ, idem quod λαυκανία, vt λαυκάν idem quod λαυκανόν. Il. ξ. ἐπὶ κλιτύ τε καὶ ὤμον αὐχένα ἔχων λαυκανίης. Et Epigr. l. ἀμφὶ λαυκανίῃ βρόχον χρὰ πάρυγγ' ἔκνυν.

Λαυκανιώδης, ad guli. Apol. Arg. 2. λαυκανιώδης φορήματος.

Λαυκανιαῖος, ex gutture, seu ex imo gutture.

ΛΑΥΡΟΣ ου, ὁ latus, nauis, copiosus: vt apud Herodot. Λαῦρα πόλις ἐστί. Ilia ω. ἔστι λαυρὸς ἔχων ὑπὸ ὀφ ΖΕΥΣ, vbi tamen quidam legunt λαβρόξεον. * Eustat. dici vult à λα epitatico & ῥέω, id est valde fluens. Alibi idem ab αὔρα quosdam deducere scribit.

Λαυρῶν, latè, abundè.

Λαῦρα, ἡ, vicus, platea: sic dicta substantiuè, quasi λαῦρα ὁδός. Od. χ. Ἥν τε κατ' ἀγυιὰς καὶ λαύρας. Athen. lib. 13. ex Mnesiermo. Μακεδόνας φασὶν κατὰ τὴν ἀγορὰν καὶ λαύρας. Hesych. & Suid. sic appellaram volunt ὅτι αὐτὰς εἰ λαυρίνθους.

Composita ex Λαῦρα.

Διέλαυρος, cuius ianua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ è regione est.

Σπονδοπόλαυρα, meretrix publica: παρὰ τὸ διατείνειν τὰ πολλὰ ὁδοὺς λαύρας, vel δημοσίᾳ σπονδὰς ἐνεῖναι, τουτέστι, συμπλέκεσθαι. Eustath.

Λαύω, vnde ἀπολαύω, vide in Λάω.

ΛΑΦΥΣΣΩ, siue λαφύσσω, F. ξω, auidè deglutio. Il. λ. & ρ. (de leone) ἔνθ' ἄρα οἱ ἐν θυμὸν ἀμήσατο φωτὶ λαφύσσων. Exponitur etiam belluor, consumo per luxum, deuoro: vnde apud Agath. scho. l. 1. κ. γὰρ ἔγωγε βόσκω ὑπ' ἀμύστοιν ἔσχεν λαφυξόμενον, deglutiendus seu deuorandus. Sic & apud Luc. *Athe. l. 8. scribit λαφυσσόν τὸ εἶναι τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπὸ πολὺ καταπίνον καὶ ἀκαταπόστατον. Eust. verò quodã in loco ab ἀφύσσω deducit.

Λαφυγμὸς ου, ὁ, deglutio, belluatio. Aristoph. in Nub.

Λαφύστης ου, ὁ, gurtuor, helluo. Athen. lib. 11.

Λαφύστης ου, ὁ, idem. Suid.

Λάφυρα, τὰ, exuuiæ, spolia: παρὰ τὸ λαφύσσειν τὰ ἐκπεσόντα. vt docet Eust. addens tamen esse qui velint compositum esse ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν. Volunt λάφυρα propriè esse quæ vivo hosti detrahuntur: at σκῦλα quæ mortuo. Sophocl. καὶ σὺ σκυλεύσας ἐμὲ λάφυρα. Plutarc. de deo Socr. ἐξίεσαν σκῦλα καὶ τὰ τοῦ νεκροῦ λάφυρα.

---

*ΛΑΧΑΙΝΩ, fodio. Eustath. & Hesych. *qui & dictum putant παρὰ τὸ λάκκον χαίνειν, vbi enim fossæ ducuntur, terra hiat. Mosc. idyl. 2. (de Hercule) τῷ μεγάλῳ ἐλάχαινε, δ' ἐν γυμνῷ ὡς ἐπὶ μακρὸν ἔφορε, magnam fodiebat fossam.

Λάχανα, apud Hom. Odyss. ι. tribuitur insulæ & exp. fossis facibus, bonum habens solum. παρὰ τὸ λαχαίνειν quidam tamen ἐλάχεια legunt ab ἐλαχύς, quod est parvus.

Λάχανον, ου, τὸ, olus, (*sic dictum à λαχαίνω quòd fodiatur terra in plantatione eius.) Theophr. hist. pl. 7. καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo vimur. Et ἑψητὰ λάχανα. apud Athen. lib. 2. Item ἄγρια λάχανα. Aristop. in Plut. ¶ Λάχανα dicitur etiam quod vimine connexum eurrui ad sedendum imponitur. Hesych.

Λαχανώδης, ες, ὁ, ἡ, oleraceus. Et λαχανώδη, oleracea & quæ ex olerum genere sunt, ipsa olera: sic λαχανώδεις πρέπει vsum oleris præbentes, apud Diosc.

Λαχανηρός, ά, ὸν, idem quod λαχανώδης. Theop. hist. plan. l. 7.

Λαχανικός, ή, ὸν, ad olera pertinens.

Λαχανιαία, ἡ, locus oleribus consitus.

Λαχανάριον, ου, τὸ, olusculum.

Λαχανίζομαι, esui sum oleris modo. Diosc. τὰ ὑ πρόσφατα τῶν φύλλων λαχανιζόμενα εἰς προσφάγματα. Apud Luc. in Lexip. sunt qui λαχανιζόμενοι significare putent oleribus victitare, aut olera colligere, vel oleris loco colligere.

Λαχανεία, ἡ, olerum collectio. Ioseph. de antiquit.

Λαχανίζομαι, olera lego. Suid.

Λαχανισμός, ἡ, ὁ, olerum collectio. Thuc. l. 4.

Composita ex Λαχαίνω.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Od. ω. Ἠῶς ὁ μὲν κατ' ἔχων ἐν φυλλὶ φυτὸν ἀμφιλάχαινε.

Ἐκλαχαίνω, effodio.

Composita ex Λάχανον.

Ἐλλαχανίζομαι, olus decerpere. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

Χρυσολάχανον, aureum olus: ita dicitur à quibusdam atriplex, teste Dioscor. vide & Plin. l. 27. c. 8.

---

*ΛΑΧΝΗ, ας, ἡ, lanugo, pili lanuginis modo molles, (*ex particula λα, & nomine χνοῦς.) Il. β. ἐπὶ τοῖσι δ' ἐπεστυφέλιξε λάχνη. Sic & Il. κ. ἐπὶ τοῖσιν ἐπεστυφέλιξε λάχνη. Hesychio est censum capillamentum: *deriuant παρὰ τὸ λάκειν. ¶ Eidẽ item quoque Suidæ est spuma maris, quæ & ἁλὸς ἄχνη. ¶ Nicand. λάχνῃ vocauit etiam pellem lanugine hirtam seu pellem hirsutam pilis molliotibusdic canẽ in Ther. ἠμπτίρα λαχνῇ μιν Ἀγελίνεος ἀρίστεον δεσπολίῃ ἢ λάχνῃ. Idem & herbarum comas λάχνῃ appellauit in Alexiph. ἀμφὶ δ' ἀμυνε λάχνῃ Πηγάνῳ.

Λαχνώδης, ὁ, ἡ, lanuginosus, villosus, pilosus, hirtus, hispidus. Epigr.

Λαχνήεις, εντος, ὁ, ἡ, idem. Il. β. & alibi.

Λάχνη, pro eodem, vt tradit. Suid.

Λαχνόεις, pilosus et & hispidus. Hesych.

ΛΑΩ, video; vnde ἀλαός, qui non videt, cæcus, teste Suida. Et apud Hesych. λάετε exp. ἀκούετε βλέπετε. Itẽ fruor, vt Od. ζ. v. 126. & 227. ἀπολάοντα λάοιμι, & ὁ δὲ λάε νεῦρον ἀπὸ χρόος. Hinc λαύω & ἀπολαύω.

Λαύω, (pro quo vsus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor) Eustat. deducit à λάω, pleonasmo literæ υ.

Λαμὲς λαυκανίαν. quomodo hunc pertineant vide suis loci.

Ἀπολαύω. [comp.] fruor, commodum seu fructum capio. Plutarque cum genitiuo vt Isocr. ad Demon. ἀπολαύειν τῶν παρόντων ἀγαθῶν fruebatur bonis præsentibus. Sic ἀπολαύειν σχολῆς, otio frui. Dem. Plut. in Ant. ἀπολαύσας τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ, ex eius ambitione commodum perceperit. Interdum eã accusat. cui tamen adiungitur genit. vt apud Aristoph. ἀγαθὸν ἀπολαύω' ἐξ ἐν αὐτοῦ. Sic & apud Isocr. Plut. Luc. Syn. Et cum solo accus. apud Theophr. de caus. pla. l. 3. Item in malam partem, sum particeps. Item damnũ capio. Arrian. θαυμάζω ἢ ἐξ ἐκείνου ἢ τοῦ ἄλλου χαλεπῶν ἀπολαύοντες. Isocr. de pace. ἐξ οὐδενὸς μὲν αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον.

Ἀπόλαυσμα, τὸ, oblectamentum. Eurip.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, fruitio, vsus, commodum, fructus quem ex re aliqua percipimus. Hoc. Xeno. & item ipsa voluptas, oblectatio. Aristot. top. 1.

Ἀπολαυστικός, ή, ὸν, ad voluptatem pertinens. Plut.

Ἀπολαυστικὸς, voluptati deditus. Basil. Item voluptarem afferens. Athen. lib. 14.

Decomp. Ἀνεπίλαυστος, cui frui non datum est. Exponitur & passiuè quo frui non licet, infructuosus.

Κατεπολαύω, per fruor. Exponitur & nimium fruor.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio. Greg. Item obiter damnum accipio. Luc. de calumn.

Συναπολαύω, simul fruor, vnà cum alio fruor. Interdum in malam partem, sicut & ἀπολαύω, vnde apud Aristot. in probl. συναπολαύειν τῆς μίφων. exp. partium vitia haurit.

Λαοῦ ος, vide in λαός. λάεστο, in λάω. λαφύσσω &c. in λάφυρα.

ΛΕΒΗΡΙΣ. ίδος, ἡ, exuuiæ, pellis deposita mẽbrana siue senectus anguium. Ioseph. in antiq. Iud. [de cingulo summi pontificis loquens] ζώνη δὲ ἐπιπεπλεγμένη ὡς λεβηρίδι ἀνεῖναι ἔφασαν, zona ita texta vt cauna & inanis sit, vt exuuium serpentis

Fruor.

Proverbio dicitur κενώτερος λεβηρίδος, inanior serpentis senio, apud Athen. lib. 8. ¶ Hesychio, cortex fabæ, pellicula fabæ detracta.

ΛΕΒΗΣ. ητος ὁ, lebes. (* ἀ λείβειν dictus, quoniam in eum aqua λείβεται, id est fundituriue Eust. ex Athen. tradit.) Il. φ. Ὡς δ' ὅτε λέβης ἐπὶ πυρὶ πολλὸν ὕδωρ. Athen. lib. 4. λέβητες ἐπίσημοι κεκοσμημένοι πολλοὶ ἀπὸ μικροῦ κύλικος. ¶ Item pelvis lauandis manibus, mulionum. Od. α. ὑπὲρ ἀργυρέου λέβητος νίψαντες. ¶ Dicitur etiam de pelluno, i. vase in quo pedes abluuntur. Poll. ex Hom.

Λεβήτιος, λεβήτειος, ον, ὁ, ἡ, lebetis formam habens. Athen. l. 11.

Λεβήτιον & λεβήτειον, ου, τὸ, paruus lebes, apud Athen.

ΛΕΊΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ assitur extremæ vestis oræ, seu ipsæ vestimentorum extremitates & ora vnde Hippocr. λεῖνα per metaphoram vocat, extremitates orificij matricis teste Galeno in lexico. Hippocr. Pro eodem legitur & λεῖνα, & in plur. λεῖνα, apud schol. Callim.

Λειγωτὸς, ή, ὁν, fimbriatus, initiatam habens. Callim. initio hymni in Dianam, ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώνυσθαι λειγωτόν.

Λειγωδὴς, ές, ὁ, ἡ, varius, variegatus. Hesych.

ΛΕΓΩ (F ξω P. λέλεχα. 1ον. 1. ἔλεξα) I. ego 1. colligo, deligo: Il. ζ. Ὀρνίθων Πατρόκλειος Μενοιτιάδαο λελέχθω. item numero, percenseo: Od. η. Ἔνθ' ἡ μὲν ἔπειτα φρόνιμος λέγε κέντρον. Od. ξ. Οὔτε διαφρύξαιμι λέγων ἐμὰ κεύθεα θυμῷ. ¶ Item dico, loquor. Cũ accus. rei Plat. in Coloc. ἄλλα μὲν οὖν ἐλέγομεν, ἄλλα δὲ ἐποιοῦμεν. Sic apud Xen. λέγω τοιαῦτα πρὸς σε. & ἐμοὶ τὸν λόγον. apud eundem Et cũ accus. personarum: apud Plat. de rep. l. 1. τοὺς μὲν βελτίστους δεδοξασμένους λέγω, loquor de Dicitur & εὖ λέγω σε. vel καλῶς. bene loquor de te, laudo te. Sic κακῶς λέγω σε. male loquor de te, maledico tibi, vitupero te, detraho tibi. apud Dem. & Plut. in apophth. Apud Aristop. in Plut. σε τοι σε τοι λέγω. τρ. voco, ipsello. & ἐνίοτε λέγειν τινά. apud Plat. in apologia, nominare aliquem. Cum accus. rei exponitur etiam, narro, commemoro, vt apud Hoc. τὸ δὲ σὲ μὴ λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους. Interdum cum genitiuo accus. vt apud Aristoph. λέγω σε κακὰ πολλά. Dicitur & λέγω πρός σε. apud Xenoph. Cum infinit. exponitur etiam iubeo: vt οἰμωζεῖν σε λέγω, &c. Interdum significat eloquenter loquor seu diserte. vt apud Eupolim. κακῶς ἀφεστῶς καὶ δεινὰ λέγειν. Sic δεινὰ λέγειν apud Æschin. eloquentia valens. item recito, lego. Dem. ¶ Ponitur etiam pro, cubare facio, aut dormitum dimitto, apud Homer. Il. ω. λέξον τοῦ μὲν τὰ τρίποδος. &c.

¶ *Derivata à λέγω significante colligo deligo numero.*

Λέγομαι, colligor, deligor: vt apud Hom. Εἰ δὲ τοῦ ἀνεψιοὶ λεγόμεθα. &c. item recenseor. item actiue colligo, deligo, recenseo: vt Il. λ. Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασιγνήτοιο φίλοιο. Il. ν. Ἦ σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

Λεκτὸς, ὄν, collectus, aut etiam delectus, vt λεκτὸς στρατός, apud Soph.

Λογάδες, ὁ, ἡ, delectus, selectus, electus. Eurip. in Hec. λογάδες ἄνδρες στρατοῦ Νικᾶν ἀεὶ ἐν ἀγῶσι πεφυκότες λαβεῖν. Sic & apud Herodot. Ponitur & absolutè λογάδες, pro λογάδες ναυσί, seu στρατιῶται, apud Thuc. & Herodian. λογάδες dicuntur etiam oculi apud Suid. ex Epigr.

λογάδην, lectè, electè. Thuc. l. 4. & 6.

Λογία, collectarid quod in Ecclesiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem subleuandam. 1. Cor. 17.

Λόγῳ, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita ex primum cum prepositione.

Ἀνελίγω, seu potius ἀνελίγομαι, colligo, congrego, decerpo, carpo. Aristot. de anim. lib. 2. ἀνελίττει τὴν γλοιὸν τῆς σκωλήκας. Greg. ἐκ τῆς θείας λίμνης τῆς ἀνελιγμένης. item colligo sparsa & effusa. Herodot. in Thal. τὰς δὲ ἀστρὰς ἐστῶσας ἀνελίγει. Basil. ad Euseb. ἀνελιξάμενος τὰς εἰκαιοφανεῖς ἐπιφάσεις. ¶ Item lego, recito. Luc. ἐγὼ δὲ ἀπορήσαιμι εἰ ἀνελίγοιμι καλὰ ποιήματα. ¶ Item ratiocinor, ratiocinando colligo. Suid. item animo verso rem præteritam & reminiscor.

Ἀνάλεκτος, ὄν, ἡ, collectus, collectitius, collectaneus: vnde ἀνάλεκτα, reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa.

Ἀνυλέκτης, ου, ὁ, collector. Ἀνυλέκται δ' εἰσὶν αἱ, quibus (inquit Cæl. Rhod. ex xylino lino vel quauis materia, tanquam pullulis constipant scapulas prominentes puellæ, vt videri habitiores possint.

Ἀνύλεγος, vide in comp. à λέγω.

Ἀπολέγω, deligo, seligo. Thuc. l. 4. ἀπολέξας τριακοσίους τῶν στρατῶν. Item decerpo. Theophr. l. 9. τῶν μὴ καρπὸν ἀπολέγων. item reiicio, repudio, renuo, q. d non eligo. Plut. οὐ ἀπολέξειν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν. Alias signif. vide in compositis à λέγω, dico.

Ἀπολέγομαι, reiicio, repudio, non admitto. Plut. in Catone. ἀλλὰ τῷ σωφρόνῳ τοῦ πρόσωπου δ' ἐκεῖνος ἀπολέγετο τοῦ δ' ἐκείνου Polyb. ἀπολεγόμενος τοῦ ἀρχαίου inde deligo. Thuc. li. 1. Ἀπολέγομαι τοῦ βελτίστου, despondeo animum, quasi omnem spem melioris fortunæ reiicio & extrema mala deligo. Greg. Ponitur & simpliciter in ea significatione. apud Plut.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ, ἡ, delectus, selectus, & per consequens, eximius. Thuc. Xen.

Διαλέγω, deligo, discerno, secerno aut incerno. Plat. de leg. lib. 5. διαλέξας τῷ ὑγιεῖ καὶ μὴ. Xen. Τὸ πτύον τὸν ἀθέρα διαλέξῃ.

Διαλογὴ, delectus, secretio. Item dinumeratio in delectu.

Διαλεκτὸν, exp. eximiè, insigniter. Hesych.

Ἐκλέγω, vel ἐκλέγομαι, eligo, deligo. Isocr. ad Nicocl. εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προσιόντων ποιοῖτο τοὺς κολακείας γνώμας. Item pallua figo, pro ἐκλέγομαι, eligor. Itẽ adnoto & colligor. Aristot. εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν θηρίων ἐκλέξειεν. Item detraho. Theoph. de caus. pl. l. 3. τὰς λίθους ἐκλέγειν. Itẽ exigo, ἐκλέγω τι τὰ τέλη, exigo à te vectigalia. apud Dem. & Æschi.

Ἐκλεκτὸς, delectus, selectus, Thuc. l. 6. Exponitur & eximius, egregius.

Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui flosculos legebant sectarum philosophiæ. Diog. Laert.

Ἐκλογὴ, electio, delectus. Alex. Aphr. Item adnotatio & collectio, apud eundem. Exponitur & notatio, apud Aristot. Item optio apud Plut. Κατ' ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur separata quædam poemata & seorsim collecta de certis quibusdam & selectis rebus nos docentia, qualia sunt Eclogæ Virgilij. Item ἐκλογὴ, exactio.

Ἐκλογεύς, ἕως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor.

Ἐκλογεῖον, Suidæ idem quod ἐκλογάς, quod ex multis selectum est seu excerptum.

Decomp. Ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo & reiicio, seu non eligo. Dioscor. l. 3. c. 25.

Ἐπιλέγομαι, percenseo, perlego: apud Pausan. in Corinth.

Παρεκλέγω, furtim exigo, perpetiã exigo. apud Dem. & Greg.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, vnã electa ecclesia. Exponitur & eiusdem electionis consors. 1. Petri. c. vlt.

Ἐπιλέγω vel ἐπιλέγομαι, eligo, deligo, seligo. Herodot. τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐπιλεξάντες ὁμιλέοντο. Diodor. τῶν τὸν ἀθέρα τὸν ἐπιλέξαι φρὸς στρατεύειν.

Ἐπιλέγομαι, recenso, recognosco: vt ὁ τῶν ἀριθμὸν ἐπιλεξάμενος τῷ στρατιῶτῃ. Item lego. Paus. in Att. ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεγόμενόν μοι μάλιστα ἐπέλθοι θαυμάζειν Πόρρον.

Ἐπίλεξις, delectus, Appian.

Ἐπίλεκτος, idem quod ἐκλεκτός. Polyb.

Ἐπιλογὴ, electio. Damasc.

Καταλέγω, deligo & conscribo, cẽturiõq; Lysias in apolog. Item allego, adscribo. Plut. Item censeo, existimo, numero & loco habeo. Plat. de leg. l. 5. ὡς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι.

Καταλέγομαι, enumero, recenseo. Athen.

Καταλογὴ, ἡ, ὁ, enumeratio, recensio: propriè esse putatur enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Exponitur & delectus, apud Luc. & Demosth. Κατάλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, vt tradit schol. Aristoph. in equit.

Καταλογάδης, qui delectus facit. Lysias.

Decomp. Ἐγκαταλέγω, recenseo inter alios, annumero: vel allego, ascisco. Et peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo. in Anthol. Epigr. Τοῖς ἐν εὐφροσύνῃ καὶ σοὶ τοῖς ἐγκαταλέξω. Item congero vnã cum aliis, vel simpliciter, congero. Thuc. l. 1.

Πρεκαταλέγομαι, etiam ego allegor & ascribor in catalogũ.

Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis, connumero.

Παραλέγομαι, lego littus vel παραλέγω τὴν Κρήτην. Act. 27. Exponitur & oram litoris lego.

Προλελεγμένοι, qui delecti & ante alios collocati fuerunt, vel delecti ad tenendum primum in acie locum, vel delecti vt fines præstites in acie. Ilv.

Συλλέγω & συλλέγομαι, colligo. Plato de rep. l. 7. συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. Item metaph. colligo. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἄθροισμα συλλεξάμενοι δεκάμονον. Itẽ alia metaph. colligo, i. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam argumentorum efficio, ratiocinor. Greg. ¶ Item συλλέγομαι, cõparo, quæro. Pla. de leg. l. 11. Λόγοις θεῶν ἀνευρόντες συλλεγόμενοι. Sic & apud Dem. in Neæram.

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio. Plat. in Timæo.

Συλλογὴ, collectio. Idem de leg. l. 5.

Σύλλογος, concilium, collectorum hominum circulus. Exponitur etiam, colloquentium circulus, colloquium: item generalius, concilium, conuentus, concessus, collegium. Thucy. l. 1. & 4.

Συλλογεὺς, collector, coactor. Poll. l. 3. c. 26.

Συλλέξιμος, collectitius, vel collectaneus, miscellaneus, confusaneus: & vndique collectus, apud Luc.

Συλλέγομαι, colligo, &c. vide in comp. à λέγω infrà.

Decomp. Ἐπισυλλέγω, colligo, congero, congrego, vnde ἐπισυλλεγεὶς, particip. apud Dioscor. l. 4.

Νεοσύλλεκτος, recens collectus.

Προσυλλέγω, antè colligo, præcolligo.

Στωμυλοσυλλεγεύς, loquacium nugarum confarcinator, vel garrulus nugator. Aristoph. in Ran.

Composita sine præpositione.

Ἀγγειολογέω, ῶ, venas lego.

Ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas. Gal.

Ἀθερολόγος, spicilegus, qui spicas seu aristas colligit.

Ἀκανθολόγος, spinas colligens, spinarũ collector, in Anth. epigr.

Ἀκρόλογος, qui summa tantũ colligit & manu carpit. Athen. l. 10.

Ἀκρολογέω, in summitate carpo seu lego, vel summitatem aut summa lego. In Anth. epigr.

Ἀνδρολογέω, ῶ, viros lego vel colligo, *ad malitiam videlicet*, delectum habeo. Alciphron.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem.

Ἀνδρολογία, ἡ, virorum collectio ad malitiam, virorum delectus. Item collectio quælibet quæ fit virtutum. Macc. c. 2.

Ἀνθολόγος, ου ὁ καὶ ἡ, florilegus, vt apes florilegæ dicuntur. Lat.

Ἀνθολογία, florum collectio & florilegium. Luc.

Ἀνθολόγιον, Suidas vocat librũ collectaneorũ Stobæi quasi in quo sint collecti autorum Græcorum flores. (scripti.

Ἀνθολογικά, libri de florũ collectione, seu de legẽdis florib.

Ἀνθολογέω, ῶ, siue ἀνθολογοῦμαι, οῦμαι, flores lego, flores decerpo seu carpo. Aristot. hist. an. l. 9. Ἀνθολογέω cum accusat. exp. & similiter, decerpo apud Hippocr.

Ἀργυρολόγος, qui argentum, i. pecuniam colligit, coactor. Thuc.

Ἀργυρολογία, argenti, (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen.

Ἀργυρολογέω, ῶ, pecunias posco & exigo. Cum accus. apud Polyb. & Syn.

Ἀργυρολογητής, ad pecuniã colligendã institutus. 2. Mac. 11.

Ἀφρολόγος, spumiegus. in Epigr.

Βλαστολογέω, q. d. germina carpendo lego, pampino. Theophr. de caus. pl. lib. 3. [Theophr. ibidem.

Βλαστολογία, pampinario, à legendis pampinis vt herbis.

Βοτανολογέω, ῶ, herbas lego seu colligo. Hippocr. in ep. ad Crat.

Δασμολόγος, tributi seu tributorum collector, quæstor.

Δασμολογία, tributi collectio.

Δασμολογέω, ῶ, tributum colligo, cum accus. perf. apud Isocr. τὰς νησιώτας δασμολογεῖν, tributa ab iis exigere. Et rei, apud Dem. in Neær.

Δασμολογοῦμαι, q. d. tributum colligor, i. tributum à me colligitur tributum pensito.

Δεκατολόγος, decimæ seu decimarum collector vel exactor. Poll.

Δεκατολογία, decimæ collectio seu exactio. (λωνεῖον.

Δεκατολογεῖον, locus, in quo decimæ exiguntur. Et *pro*, ta-

Δραγμαστολέκτης, qui manipulos colligit.

Εἰκοστολόγος, qui vigesimam partem colligit. Aristoph. in Ran.

Ἐλαιολογέω, ῶ, oliuo, olimas colligo. Deut. 4. Pro eodem dicitur & ἐλαιολογεῖν. Eust. ex Aelio Diony.

Ἐλαιολόγος, qui olimas colligit qui olimat. Aristoph. in Vesp.

Καρπολογέω, ῶ, fructum seu fructus lego, fructum decerpo. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Καρφολογέω, ῶ, paleas seu festucas lego. Item exquisitè in alium inquiro, quasi festucam in oculo scrutor. Basil. Item floccos lego & quisquilias in veste hærentes. Theophr. De plureneticis etiam dici solet, teste Galen.

Καρφολογία, palearum seu festucarum collectio, floccorum collectio. Galen.

Decomp. Ἀποκαρφολογέω, ῶ, paleas seu festucas alicunde lego, floccos seu quisquilias alicunde carpo. Hippocr. in progn.

Κοπρολόγος, qui stercora colligit. Aristoph. in pace.

Κριθολόγος, qui hordeum colligit. Plut. in quæst. Græc.

Λιθολόγος, ου ὁ, qui lapides legit seu colligit: vel etiam seligit operi idoneos. Thuc. l. 7.

Λιθολογέω, ῶ, lapides lego seu seligo operi idoneos.

Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium. Xen. præd. 6. (pido.

Decomp. Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides eligo i. legẽdo eximo, ela-

Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites. Hesych. & Suid.

Ξενολογία, externorum militum collectio. Aristot. œcon. 2.

Ξενολογία, externorũ militũ collectorũ manus seu exercit.

Ξενολογέω, ῶ, externos milites colligo, seu cogo. Isocrat. ad Phil.

Ὀστολόγος, qui ossa legit seu colligit, vt qui cruentorum cadaverum ossa inter cineres colligit.

Ὀστολογέω, ossa lego, ossa colligo. Item metaphoricè, perquiro, indago, more eorum qui incrementorum corporũ cineribus ossa perquirunt & cum diligentia aliqua colligunt. Suid.

Παλιλλογία, iterum collectus seu congestus. Il. α.

Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit seu exigit: seu quinquagesimæ partis redemptor. Dem. contra Mid.

Πεντηκοστολογέω, ῶ, quinquagesimam colligo seu exigo. Poll. ex Philonide.

Πωλολογέω, vel πωλολογέω, herbas lego. idyll. 3.

Ῥαγολόγος, acinorum collector: epitheton est echini in Epigr.

Ῥαγολογέω, ῶ, acinos lego. schol. Theocr.

Ῥιζολόγος, radicum collector.

Ῥιζολογέω, ῶ, radices colligo. Item eradico, extirpo. Diodor. κεφαλὴν πάσας τυραννικὴν ῥιζολογήσας.

Σιτολόγος, qui frumenta colligit, qui annonam exigit: magistratus quidam apud Athenienses.

Σιτολογία, munus τοῦ σιτολόγου, frumentatio. Polyb.

Σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo. Polyb. lib. 3.

Σπερμολόγος, & σπερμωτολόγος, qui semina colligit: dicitur de auiculis quæ in agris seminatis inter sulcos non benè occa depressos, semina legunt, apud Atheu. Aristoph. Basil. Sic etiam nominantur homines viles, qui in foro grana seu semina instar frugilegarum auium colligunt è saccis effusa, atque inde victum quærunt, vt qui ex spicilegio victitant. Eust.

Σταχυολόγος, qui spicas legit.

Σταχυολογέω, ῶ, spicas lego seu colligo.

Σταχυολογία, spicilegium.

Στρατολογέω, ῶ exercitum colligo, cogo & conscribo milites.

Στρατολογία, collectio exercitus, ipsa actio cogendi & colli-

Συκολόγος, qui ficus colligit. (gendi copias.

Συκολογέω, ῶ, ficus lego, seu colligo. Aristoph.

Τριχολογέω, ῶ, pilos lego, seu colligo, aut floccos. Suid.

Φορολόγος, qui tributorum colligit, tributorum exactor. Suid. & Hesych.

Φορολογέω, ῶ, tributum colligo, tributum seu tributa exigo, Polyb. Ioseph. Item exhaurio tributis. apud Plut.

Φορολογία, tributi collectio seu exactio.

Decomp. Ἀφορολόγητος, ex quo non colligitur seu exigitur tributum, qui tributum non pendit, immunis à tributo. Suid.

Φυλλολογέω, ῶ, folia lego, pampino, quum de vite dicitur. Poll.

Χαλκολογέω, ῶ, πια lego, æs colligo, i. nummos colligo. Hesych.

Derivata à Λέγω i. dico loquor.

Λέγομαι, dicor, &c. Τὸ λεγόμενον, aliquando per parenthesin ponitur *pro* quod dici solet, quod dicitur prouerbio. Item Λέγεται impersonaliter, ferur, fama est. Xenoph. Λέγεται Ἀλκιβιάδου Περικλεῖ διαλεχθῆναι. Λέγομαι, medium idem significat cum actiuo.

Λέξις, εως, ἡ dictio i. elocutio, oratio, sermo, stylus. Arist. Luc. Item orationis venustas. apud Isocr. & Dion. Hal. Item dictio, vocabulum, verbum. Luc. Athen.

Λεξίδιον, τὸ dictiuncula, vocula.

Λεξικόν, τὸ, liber in quo vocabula recensentur & explicantur, vulgò dictionarium, vocabularium.

Λεκτός, ἡ, ὁ, q. d. dicibilis. Item qui in dictis seu verbis cõsistit.

Λεκτικὸς orationi & sermoni accõmodatus. Aristet de poet.

Λόγος cum suis derivatis & compos. vide post composita ab hoc Λέγω.

Composita ac primùm cum præpos.

Ἀμφιλέγω, q. d. vtraque parte dico: vel in vtraque partem: vt dubitans dico, ambigo, dubito. Xen. in apol. Socr. βραχέσι ἀμφιλέξαι τι μὴ φοβεῖν. Item decepto, contendo verbis, controuersiam de re aliqua habeo. Xen. an. l. 2.

Ἀμφίλεκτος, vtrinque disceptatu vel disceptabilis, in controuersia positus. Eurip. in Phœniss.

Ἀμφιλογία, ἡ, ὁ, ἡ, idem, controuersus, de quo ambigitur & dubitatur. Xenop. Præd. 8. & Hell. 5. Item actiuè, qui ambigit seu dubitat. Arrian.

Ἀμφιλογία, ἡ, ambiguitas sermonis, sermo ambiguus, vel disceptatio. Hesiod. in Th.

Ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω.

Decomp. Ἀναμφίλεκτος, disceptationem nullam habens.

Ἀναμφιλέκτως, sine controuersia.

Ἀναμφιλογία, idem Xen. in symp. Ἀναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως.

Ἀντιλέγω, cõtradico, nego. Cum dativo, apud Xen. εἰς γυναῖκα ἀν τοῦτο ἀντιλέγειν. Cum accus. idem. Præd. 1. εἰ δὲ ἐξεστιν τὸ ἀντιλέγειν. Cum vtroque. Aristop. Τοῖς νόμοις καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς κοινοῖς ἀντιλέξαι. Cum πρὸς apud Xenop. in symp. τὰ ἐν τῷ πρὸς ἐκ ἀντιλέγειν. Interdum sequente ὡς ἢ. Thucy. ἀντιλέγω δὲ πάνυ ἐναντίως τοῖς πολλοῖς ὡς ἀφελεῖν. Aliquando expo. recuso. Item ambigo, altercor, dissentio. Isocr. in Archid. ἀντιλέγω τοῖς συμφέρουσι ἀντιλέγομεν.

Ἀντιλέγεται, dicitur res de qua ambigitur, vel cui cõtradicitur. Xen. Hell. 6. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται. Et τὰ ἀντιλεγόμενα, controuersia, de quibus inter partes non conuenit, quibus opp. ὁμολογούμενα.

Ἀντίλεξις, contradictio. Hippocr.

Ἀντιλεκτός, id contradictione positus, controuersus, dubius. Thuc. lib. 4.

Ἀντιλογία, ἡ, contradictio. Item altercatio, conuentio. Dem. Item refutatio. Herod.

Ἀντιλογικός, aptus ad contradicendum, contradicendi peritus vel refutandi. Aristoph.

Ἀντιλογέω, ῶ, idem quod ἀντιλέγω, apud eundem.

Decomp. Ἀνεπιλεκτος, cui contradici non potest, cui nemo refragari potest. Ioseph. Ἀνεπιλέκτως, citra contradictionem (potest.

nemine contradicente,

Εὐαντιλεκτος, cui facilè contradici potest, qui facilè refelli potest.

Δυσαντιλεκτος, cui vix cõtradici potest, qui vix refelli potest.

Ἀπολέγω, interdico, veto. Polyb. l. 2. διότι ὁ Πτολεμαῖος τὸ μὲν χρυσὸν ἀπολέγει, &c. Item declaro, prodo, effero. Philo de mundo. τοῦ δ' ἢ τί ἂν εἴη γελοιοτέρου, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ δυσῤῥόητον ἀνακείμενον.

Ἀπόλογος, narratio longa & verbosa, seu fabulosa: vnde proueib. Ἀλώπηξ ἀπόλογος, apud Plat. lib. 10. de rep. & Aristot. de arte poetica. Exponitur etiam fabula moralis, ex Cic. de Orat. lib. 2.

Ἀπολογία, ἡ, quod dicitur pro defensione alicuius, causæ dictio, excusatio. Isocr. in Busir. encom. Æschin. Plato, & alij.

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, loquor aliquid pro defensione seu excusatione alicuius, excuso. Æschin. contra Ctesiph. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος ἀπολογοῦτο, ὁ δὲ φίλων τοῦ χρυσοῦ κατηγόρει. Interdũ cum accus. vt ἀπολογεῖσθαι δίκαιον, defensionẽ causæ dicere. Plut. et ἀπολογεῖσθαι αἰτίας πολέμου proeter causas belli se excusare. Polyb. Interdum cum propos. addita accus. vt apud Luc. ἐγὼ δ' ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, ad accusationes respondebo. Et cum accus. & præpos. Dicitur enim τοῦτο ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι, hæc pro accusatione mei dixi, apud eundem. Dicitur & sine accus. ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, defendere aliquem. Et cum εἰς, apud Isocr. in Helen. Iungitur & dat. apud Plut. in Them.

Ἀπολόγημα, τος, quod pro defensione dicitur, excusatio. Plut. in Rom. & alibi.

Ἀπολογητικός, ή, ὁ, defensorius, ad defendendam causam valens: vnde ἀπολογητικοὶ λόγοι, libri ad defendendum aliquid scripti: cuiusmodi sunt Iustini martyris.

Ἀπολογίζομαι, enarro percensio, commemoro Polyb. ἀπολογιζόμενοι τῶν εἰς τὴν πόλιν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν.

Ἀπολογισμός, d. Iconio excusatio. Polyb. l. 4.

Decom. Ἀνεπολόγητος, qui defendi non potest seu excusari, pro cuius defensione nihil afferri potest. Vtitur Cic. ad Att. l. 2. & Paul. Rom. 2.

Δυσαπολόγητος, qui difficulter defendit seu excusat. Poly.

Ἐπαπολογοῦμαι, insuper defendo, seu simpliciter, defendo, refello Plutarch.

Εὐαπολόγητον, quòd facilè excusari potest. (schin.

Συναπολογοῦμαι, οῦμαι, simul defendo seu patrocinor. Æ-

Διαλέγομαι, colloquor, sermocinor, differo. Plat. in Apol. ἀλλήλοις διαλεγόμεθα. Idem, χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σοφοῖς τε καὶ συνετοῖς. Dicitur & διαλέγομαι περὶ τούτων, apud Xen. & ἃ πρὸς Κτησιφῶντα διελέχθη apud eundem. Et apud Plut. βραχὺ διελεχθείς. Nonnunquam cum dat. & præpos. εἰς: vt apud Herod. l. 6. ἀεὶ εἴρωσί τε καὶ πολλοὺς διαλέγονται. Alia construct. apud Plut. in epist. ἐγὼ πρὸς ἐκείνον ἀεὶ περὶ Διονυσίου πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διαλεγόμην. Item orationem publicè habeo, apud Isocr.

Διάλεξις sermocinatio differtatio. Plut. Greg.

Διάλεκτος, ου, ἡ, sermo vnicuique genti peculiaris, seu sermonis forma Plut. in quæst. Rom. Exponitur etiam colloquium apud Plat. in symp.

Διαλεκτικός, ή, ὁν, ad sermocinationẽ pertinens. Item sermocinator, fabulator vt exp. apud Aristot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur, seu qui interrogare & respondere nouit, vt Plato in Cratylo definit. Itẽ pertinens ad artem dialecticã.

Διαλεκτική (sub. τέχνη ars differendi, vel disputatrix. Propriè sic vocatur ea pars Dialecticæ quæ probabiliter de qualibet re differere docet, alio nomine τοπική, vt patet ex c. 22. li. 1. pr. anal. Arist. Vsurpatur etiam pro metaphysica seu prima philosophia, apud Plat. l. 7 de rep.

Διαλεκτικῶς, dialecticè i. vt conuenit arti dialecticæ, & eius præceptis, seu more eorum qui dialectici vocantur.

Διάλογος, ου, ὁ, sermocinatio, sermo aliquotum differentium aut confabulantium. Exponitur etiam sermo ex interrogatione & responsione constans, vide Fab. l. 9. c. 2. (nem.

Διαλογικός, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorũ scriptio-

Διαλογίζομαι, differo, disceptio. Χρὴ οὖν ἐν τῷ διαλογιζόμενον ἀεὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ δίκαιον σκοπεῖν, itẽ differo, disceptio.

Διαλογισμός, sermocinatio, confabulatio. Plut. in apophth.

Dec. Προσδιαλέγομαι, sermocinor cum aliquo, colloquor. Plut. & Synes. Προσδιάλεξις, sermocinatio.

Λογίζομαι, idem quod λογοποιοῦμαι, crimen aliquod verbis dilluo, loquor pro defensione alterius aut excusatione. Appian. in Mithrid. ὃ ἐλθὼν ἐξελογίσατο πρὸς τὸν γραμματέα. Sic & apud eundem de bello ciuili lib. 5.

Ἐπιλέγω, dico post (alia) præterea dico, seu dictis addo: vnde part. apud Arist. ἐπιλέγοντά τινα μῦθον, additur his fabula. Cũ dat. exp. etiã dico de: vt apud Aristot. eth. ἔδοξεν εἶναι ἔπαινον ἐπιλέγειν τοῖς καλῶς ἔργοις, vnde de rectè factis dicere solent. Et cũ dat. part. sermonẽ adiungo, post factum aliquid fe delectare. Sic apud Xen. paed. 1. τὸν Κύρου παιδικὸν τὸν ἀρετῶν ἐπιδείξεις ἡμῖν τὸν πάντων θαυμαστότατον, ἐπιλέγουσα ἑκάστῳ, &c. cat. ambus in singulos ministros distributis vnicuique verba hæc addidisse, &c. Interdum cum accus. vt apud Thucid. 6. ἐπιλέγοντες τοιαῦτα, post alia dicentes. Expon. etiam statim subiicio, seu effor, apud Plu. symp. 6. δεῖ δυοῖν ἑξελαυνόντων, ἐπιλέγουσι.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, dictum quod subiungitur ad reddendã eius quod præcedit rationem. Arist. 2. rhet. Item apud Rhetores, orationis extrema pars quę antè dictis ἐπιλέγεται, peroratio.

Dec. Προσεπιλέγω, idẽ q. ἐπιλέγω, dictis addo, seu insuper dico. Thẽ. phys. 4. ἀλλ' ἃ ὁ Ἀναξαγόρας τοῖς αἰτίοις προσεπιλέγει. Καταλέγω, sigillatim enarro. Od. γ. Ἀλλ' οὔ μοι κακὰ λέξον ὅπως καταλέξω. Sic Od. δ. Τοῖ γὰρ ἐγὼ τοῖ ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. Sic & Il. ε. & alibi apud Hom. (Rom.

Καταλογάδην, prosaicè, prosa oratione. Isocr. & plut. de fort.

Παραλέγω, absurda loquor, deliro. Hippoc. epidem. l. 1.

Παράλογος, vide in comp. ἀ λόγος, ratio.

Περιλέγω, circumloqui, verborum circuitionibus vti: superflua & inutilia loqui. Poll. ex Hermippo comico.

Περίλεξις, circũloquutio, copia dicẽdi & latius interpretãdi: seu futilis loquacitas, superuacanea dictio. Aristop. in Nub.

Προλέγω, prædico. Item præmoneo, profiteor. Plut. de Socr. dęm.

Πρόλογος, (q. d. proloquium, i. anteloquium) id quod dicitur ante cæteras peculiariter apud comicos & tragicos poëtas. Sic nominatur quæ comœdiæ seu tragœdiæ præponitur præfatio. Arist. rhet. 8.

Προλογίζω, præfor: seu primus in scenam prodiens verba facio. Exponitur etiam, prior verba facio. Suid.

Προσλέγω, insuper dico. Προσλέγομαι, alloquor: vnde apud Hom. Ο. μ. Εἴσε τε καὶ προσέλεκτο. καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, allocuta est, sicut schol. exp. & etiam Eust. quum inquit, προσέλεκτο, μετὰ λόγου συμπαίγνιον ἐμιλίκιον δόξῃ λόγων.

Composita, sine præpos.

Ἄλεκτος, qui dici non potest, ineffabilis. Philo.

Ἀξιόλεκτος, dictu dignus, laudabilis.

Αὐτολεξεί, ad verbum. αὐτοῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν.

Δικολέκτης, ου, ὁ, caufidicus. in Epigr.

Εὔλεξις λόγος, oratio habens bona vocabula. Luc. in Lexiph.

Κοινολεκτέω, vulgari sermone, communi lingua.

Κυριολεκτέον, propriè loqui. Eust.

Κυριολεξία, proprietas loquendi. Eust.

Μυριόλεκτος, qui ab infinitis dicitur. Xen. Hell. 5.

Ἀγήλλου Ἔλεγος, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

¶ *De nomine* Λόγος *eiusque cum suis comitatu.*

Λόγος, ου, ὁ, dictũ, verbũ vt ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum, apud Plat. in symp. Sic apud Herodia. πάντος λόγου θᾶττον, & apud Synes. θᾶττον ἢ λόγος, dicto citius. Sæpe inter se opponuntur λόγος & ἔργον, vt Latinè re & verbo. Item sermo, oratio, verba. Xen. Hell. 4. ἤρξατο λόγου, inchoauit sermonẽ. Aristop. in Nub. ἀπεκόψατό μου τὸν λόγον, abrupisti mihi sermonem. Λόγος δ' ἀμοιβαῖος, &c. oratio. Dem. Et λόγους ποιεῖσθαι, apud Isocr. in Areop. verba facere, orationem habere. Item sermo, i. rumor, fama. Thuc. l. 7. δ' ἐλθὼν ὁ λόγος ὅτι, &c. Sic apud Plut. in Sert. λόγους δ' ἐπιβάλλουσι, rumores in vulgus disseminare. Dicitur & ὡς λόγος, sub ὅτι, vt fama est, vt ferunt, apud Herodia. 1. Exponitur etiam, opinio: vt Greg. ὡς ἐμὸς λόγος, vt mea fert opinio. Item λόγος, liber, tractatus: vt apud Luc. ἀληθὴς ἱστορικὸς λόγος πρῶτος. Sic & apud Plut. Gal. &c. Aliquando pro definitione ponitur, apud Arist. post. anal. c. 8. & 12. In plur. λόγοι studia literarum & disciplinæ liberales: vnde εἰ ἀμφὶ τοὺς λόγους. Greg. literati homines. Et εἰ δὴ λόγους οὐδ' ὅλως. Herod. homines insigni doctrina præditi.

Λόγος, ratio: vt apud Arist. eth. lib. 9. c. 8 κατὰ λόγον ζῆν. Et apud Dem. λόγον ἔχει, rationi consentaneum est. Sic κατὰ λόγον δίδοναι vel ὑπέχειν, rationẽ reddere & causam dicere. Itẽ pro ἀναλογία, proportio. Aristot. in hist. an. ἐὰν ἢ τὸ τὸ μέγεθος φαίνεται μεῖζον ὂν κατὰ λόγον ἢ ὅλου σώματος, i. proportione. Sic & apud Plat. in Phædone. ἀνὰ λόγον, pro pari portione. Item mens, mentis conceptus, cogitatio: vt apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ λαβεῖν, pro eodem.

¶ *Deriuata a* Λόγος *in prima signif.*

Λογικός, ή, ὁν, qui sermocinari potest. sermocinans, sermocinator. Greg. de homine. Item eloquens facundus: idem in epitaphio patris. Item dialecticus, pertinens ad scientiam differendi. Et λογικὴ sub. τέχνη, ars differendi. Luc. in dial. cui titulus βιοῦν πρᾶξις. Apud Rhetores autem λογικὸς πούς dicitur pes in prosa oratione vsitatus, Demet. Phaler. Alias signif. vide in λόγος, i. ratio. Λογικῶς, verbis, differendi modo.

Λόγιος, ου, ὁ, ἡ, mentione dignus, memorabilis, seu celebris, nobilis. Herodot. in Vran. & Eut. Item æstimabilis, æstimatione dignus.

Λογιώτατος, ου, ὁ, celebris, memorabilis. Philo de vita M. lib. 2. Apud antiquos sic dicebatur, qui vnaquaque natione patria institutus, interpretari & eloqui poterat. h. e. historię & antiquitatis peritus, & in ea re facundus, vt apud Arist. polit. 6. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Moschopul. Sic dicitur etiam, faridicus & vates. Plut. in Sylla & Arrian. l. 6. Item magnificus Demet. Phaler. ¶ Λόγιον, ου, τὸ, oraculum responsum diuinum: propriè, vt volunt grammat. datum oratione soluta. Thu. l. 1. Philo de vita M. l. 1. Aristoph. in Vesp. Ecclesiastici autem

scriptores λόγια, appellant testimonia Prophetarum & Apostolorum. Et θεῖα λόγια, divina oracula, sacræ literæ. Naz.

Λογιότης, τητος, ἡ, facundia, eloquentia.

Λογιοφαής, ὁ, orator, qui causas dicit. Poll. ex Critia.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena super quo stantes histriones fabulam recitant. Evm. A Suid. exp. locus in quo causæ dicuntur. Moschopulo est locus in quo πρὸς τοὺς λόγους διατείθεται λογεῖον dicitur etiam os, quoniam per id sermo prodit. Poll. lib. 2. In sacris autem literis dicitur λογεῖον τὸ μαντεῖον ὅπερ ἐφόρει ἐπὶ τῶν ἱερέων ὁ ἀρχιερεὺς ἐν τῇ ἐπωμίδι. Exod. 28. Suidas Exponitur pectorale Exodi 28.

Λογίδιον & λογάριον, τὸ, verbulum, dictiunculæ, oratiunculæ. Lucr. contra Soph. Athen. l. 3. item λογίδιον, fabella. Aristoph. in Vesp.

Λογοτρεῖα, dicuntur scholæ in quibus disseritur. Synes. ep. 54. vide & in sequenti classe derivat. [Lex.

Λογάω, q. d. dictito, dicere seu fari & disserere cupio. Luc. in

Composita.

Ἀειλογία, ἡ, [q. d. semperloquium] verbositas. Suid. & ut scv. item dicendæ causæ, aut orationis reddendæ necessitas sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei tam indicatæ & finitæ. Demost. περὶ παραπρεσβείας.

Ἀειλογίω, ὦ, semper loquor. Hesyc. & Suid.

Αἰσχρολόγος, qui turpia & obscœna loquitur.

Αἰσχρολογία, sermo turpis seu obscœnus, sermonis turpitudo. Arist. eth. 4. c. 8. & polit. 7. (mone.

Αἰσχρολογίω, ὦ, turpia loquor, turpis & obscœnus sum in ser

Αἰτιολόγος, qui causam dicit cur qui rationem reddit, qui ratio- (9. c. 3.

nibus vitur & probationibus.

Αἰτιολογία, causæ redditio, schema apud Rhet. de quo Fab. l.

Αἰτιολογικός, peritus etiologiarũ, qui rationem reddere novit eius quod in quæstione versatur, apud Sext. philosophum, item causalis, causæ redditivus. Αἰτιολογικὴ pars medicinæ quæ de causarum differentia & vitiis disserit.

Αἰτιολογίω, ὦ, rationem reddo, apud Sext. philos.

Dec. sup. Ἀναιτιολόγητος, cuius ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in probl. Dioc. lib. 7. cap. 1.

Ἀκαιρολογία, item quod extra locum ocinatio. Hesych.

Ἀκριβολόγος, accurate sermone vtens, exquisito sermone aliquid exprimens. Et generalius, exquisita diligentia in quovis dicto seu facto vtens.

Ἀκριβολογία, accurata discussio vel examinatio aut tractatio. Arist. rhet. l. 1. ad Theod. Ponitur & in vitio pro accurata inspectione & sumptuum examinatione, apud eundem eth. 4.

Ἀκριβολογίω, ὦ, accuratè perpendo & examino. Chrysost. in Ep. ad Rom. τὸ φιλοσοφεῖν ἀκαίρως καὶ ἀκριβολογεῖν ἀφετέον.

Ἀκριβολογίομαι, idem, exactè perpendo & excutio, exquiro & diluo & ultimo Arch. contra Timarch. ἐνταῦθα μὴ τὰς ἐπιστολὰς ἀκριβολογοῦμαι ἀπιστῶ. Dem. ἐμοὶ δὲ τούτων ἀκριβολογουμένῳ, item cum diligentia sumptuum rationem subduco.

Deum. Διακριβολογοῦμαι, accuratè discutio, item enucleatè differo.

Ἄλη, facultatis dicendi expers. Ἄλογα non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeste. Ἄλογοι ἡμέραι quidam exp. dies irritati, dies innumerati. Num. c. 6.

Ἄλογα, sine sermone, sine vllo verbo, cum silentio. Soph.

Ἀλογία, vocatur à Greg. edictum Iuliani quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium. itẽ pro silentio. Luc. in Lexiph. Alias ἀγνοιᾳ, vide in compo. λόγος. i. ratio.

Ἀμετρολογία, verba inerudita & insicta, verba quæ aduersis musis fundunturur. Athen. l. 4.

Ἀνθρωπολόγος, de hominib. bibenter verba facient. Arist. in eth.

Ἀξιόλογος, (q. d. mentione dignus) memorabilis, laudabilis. Item non alpernandus, alicuius pretij. Thuc. l. 1. & 3. Xen. Synes.

Ἀξιολόγως, ita vt mẽtione dignũ sit, egregiè, præstãter. Xẽ.

Ἀπιστολόγος, nullum finem faciens loquendi, multiloquus, verbosus.

Ἀπαιτολογία, verbosa oratio, loquacitas. Luc.

Ἀργολογία, sermo otiosus & inutilis.

Ἀρτολογίω, ὦ, otiosa & superuacanea dico. Basil.

Ἀρχαιολογία, sermo aut historia de rebus antiquis. Plut. de Herodot.

Ἀρχαιολογέω, ὦ, antiqua memoro, de antiquis differo, seu scribo. Luc. Thuc. l. 7. item antiquis verbis vtor.

Ἀστεϊολογία, facetiæ, vrbanitas sermonis. Luc.

Ἀστρολόγος, ut veteribus idem dicebatur qui & ἀστρονόμος, i. sciẽtiæ fidelium peritus: recentioribus verò Mathematicis ἀστρολόγος dicitur qui effectus fidelium prædicit.

Ἀστρολογία, scientia astrologorum.

Ἀστρολογικὸς, ad astrologiam seu astrologos pertinens. Plutarc. de solert. anim.

Ἀστρολογίω, circa astrologiam versor, astrologiã tracto. Ath. l. 9.

Βατταλογίω, ὦ, calli voce balbutio, lingua titubo & hæsito (veluti Battus ille Cyrenæorũ princeps) vel vnum idémq; verbum sæpius repeto, negor, deblatero, sicut Battus ille poeta in hymnis suis idẽ repetentant etiam multa inaniter garrio. Math. 6.

Βαττολογία, titubantia & offensio in loquendo, hæsitantia. item multiloquium, loquacitas. Hesych.

Βραχυλόγος, breuis in sermone, qui breuiter dicit aliquid aut loquitur. Plut. in Lycurgo.

Βραχυλογία, breuitas sermonis aut orationis. Fab. l. 8. c. 3.

Βραχυλογίω, breuis sum in dicendo. Plut. in apophth.

Γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis disserit & eas exponit.

Γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur. (scriptor. Laert.

Γενεαλόγος, qui originem & genus alicuius narrat, genealogiæ

Γενεαλογία, genealogia, recẽsio generis, series generis. (l. 2.

Γενεαλογικός, ad generis recẽsionẽ pertinẽs. Philo de vita M.

Γενεαλογίω, generis seriem deduco, seriem generis memoro. Herodot. γενεαλογίουσι αὐτοὶ τὴν γένεσιν. Iustin. γενεαλογοῦντες τὴν ἡλικίαν. Sic γενεαλογοῦσι τὸν λυκόφωτον, apud Plutar. Et cum genit. vt γενεαλογῶ θαυμαστοῦ, à Thaumante genus deco. item metaph. oratione rem aliquam veluti per generis seriem deduco. Luc. γενεαλογεῖν ἐξ ἀρχῆς, &c.

Decum. Ἀγενεαλόγητος, cuius generis origo reddi vel inuenirì nequit, cuius progenies non enarratur. in ep. ad Heb. & apud Greg.

Ἀντιγενεαλογίω, ὦ, contrario modo genealogiam deduco, contrariam generis seriem recenseo. Herodot. in Eut.

Συγγενεαλογίω, simul refero generis seriem, apud eundẽ ib.

Γενεθλιολόγος seu γενεθλιαλόγος, qui notationes & prædictiones facit ex natali die. (natiliis.

Γενεθλιολογία, prædictio ex natali die, notationes ex sideribus.

Γνωμολόγος, q. d. sententiæ proloquutor, vel sententiarum.

Γνωμολογία, sententiarum proloquutio seu sententiæ, aut etiam, ipsa sententia quam aliquis loquitur. Plut. in polit. præc.

Γνωμολογικὸς, gnomologiæ conueniens, seu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.

Γνωμολογικῶς, sententiosè. Suid.

Γνωμολογίω, sententiam eloquor, vel sententias, sententiosè loquor. Plut. in li. de frat. char. ἐγνωμολόγουν πρὸς τοὺς παῖδας. Vtitur & Athen. l. 10. & Laer. in Epicharmo, & Arist. rhet. l. 1.

Δεινολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem.

Δεινολογοῦμαι, quiritor, grauem iniuriam me passum esse dico. Herodot. in Melpom. Plut. in Sertor. Item crimen amplifico, rei indignitatem exaggero.

Δικαλόγος, decem præcepta.

Δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, secunda actio, seu secundæ agendi vices. Aphth. in Progymnasm.

Δευτερολογίω, secundo loco dico, secundas in dicendo partes obtineo. Item sermonem iterum habeo. Macchab. l. 2. c. 13.

Δικαιολόγος, idẽ quod δικαλόγος. Δικαιολογία, causæ suæ defensio, iuris sui in medio prolatio. Plut. in Pericle. Philo de vita M. l. 3. Expon. & id quod pro causæ firmamento dici potest. Liban. in arg. orat. contra Leptin. Est & figura oratoria, apud Rutil. Lup. quum æquitatem causæ quamuisimè breui sententia complectimur. Δικαιολογικὸς, iuridicialis.

Δικαιολογίω, iudicio contendo & litigo, iura mea allego seu profero, causificor. Arist. rhet. 1.

Δικαιολογίομαι, idem. Item generaliter disceptio. Luc. de sacrif. & in Prom. & apud Plut.

Δικολόγος, causidicus, causarum orator. Plut. de frat. charit.

Δικολογίω, causas dico. Exponitur etiam iudiciales præceptiones trado. Arist. in rhet.

Διπλολογίω, siue διπλαλίω, & δίλογίω, geminato verbo loquor. Item bis dico. Synes. Διπλαλίωνα dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur.

Δοξολογία, celebratio quæ fit recensendo quæ ad gloriam seu honorem alicuius pertinent.

Δοξολογίω, ὦ, gloriosa celebratione colo. Basil.

Dec. Ἐνδοξολογίω, ὦ, gloriã in sermone auspor. Laert.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit.

Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quod præter seu contra omnium opinionem dicitur. Æschin.

Παραδοξολογίω, paradoxè loquor, dico præter seu contra omnium opinionem. Hermog.

Εἰκονολογίω, ὦ, similitudinẽ veri cõsequor in iis quæ dico. Hesyc.

Ἐλεεινολογίω, ὦ, miserabiliter loquor, miserabilem vocem edo.

Ἐλεεινολογία, oratio miserabilis. Plato in Phædro.

Dec. Δυσελεεινολογῶν, misericordiam oratione captans, misericordiam verbis captare per gens.

Ἐλλόγιμος, idem quod λόγιμος. Plato. Plutarc. Laert. Item eloquens. Hermog. Item doctus, literatus. Philo de mundo.

Ἐναντιολογία, contradictio.

Ἐτυμολόγος, qui origines verborum indicat seu explicat.

Ἐτυμολογία, originis verborum indicatio, notatio. Cic. q. d. (darum.

veriloquium.

Ἐτυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarũ explicã-

Ἐτυμολογίω, ὦ, origines verborum indico. Athen. lib. 2.

Decum. Δυσετυμολόγητος ὄνομα, nomen cuius etymologia (then. l. 7. & 1.

vix reddi potest.

Παρετυμολογῶν ὄνομα, dicit qui ad etymon eius alludit. Athen.

Εὐτυλογίω, ὦ, recte loquor.

Εὐλογία,

Εὐλογία, honestus sermo. Plato. Item laus, prædicatio. Thuc. l. 1. item benedictio, vt theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 1. Et pro eleemosyna à fratribus benevolis & bene precantibus collata 2. Cor. 9.

Εὐλογέω, bene dicere, εὐλογεῖν τὸν δίκαιον, bene agere seu dicere causas. Isocr. de permutat. item laudo, prædico. Aristoph. in equit. εὐλογῆσαι βουλόμεθα τὸν πατέρας ἡμῶν. Isocr. in Panath. οὐ δυνάμεις εὐλογεῖν αὐτούς. item bene precor, faustis imprecationibus prosequor. Gen. 2. Matth. 5. &c.

Εὐλογητός, benedictus, laudatus. Luc. 1. & alibi in N. Test.

Decomp. Κατευλογέω, deprædico, prædico, laudib. extollo.

Εὐρεσιλόγος, solers in inueniendis verbis, facūdus, disertus. Laër. in Arcesil. item nugator, & verborū funditator. Suid. & Hesych.

Εὐρεσιλογία, solertia vel promptitudo in inueniendis & proferendis verbis, facundia. Laërt. in Scilpone. item loquacitas & inanium verborum funditatio. Reperitur & εὐρεσιλογία, apud Plutarch. & Phil.

Εὐρεσιλογέω, ῶ, promptè & solerter verba inuenio, item verba fundo, & verba fundito. Polyb. Reperitur & εὐρεσιλογέω, apud Athen. lib. 5.

Εὐσχημονέω, honestè loquor & scitè. Gaza de senectute.

Ἡδυλόγος, suauiloquens, suauiloquor, (quor, adulor.

Ἡδυλογέω, loquor quæ iucunda sunt & grata, ad placitū io-

Ἡδυλογία, suauitas sermonis, suauiloquentia.

Ἠθολόγοι, morum effectores, affectūmque personæ cuiusque θεατρικοί. Vtitur Cic. 2. de Orat.

Ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonóque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicuius affectus & mores. Rutil. Lup.

Ἡμερολογέω, ῶ, dies supputo. ἡμερολογεῖν χρόνον, apud Herodot. exp. dierum singulorum rationem obseruare.

Ἡμερολόγιον, fasti, calendarium. Plut. in Cæsare.

Θεολόγος, qui de Deo, dissve differit aut loquitur, aut de reb. diuinis, rerum diuinarum consultus. Plut. de def. orac. πλείστοι τῶν ἀληθείας ἐφιμαρτυρεῖν οἱ Δελφῶν θεολόγοι.

Θεολογία, sermo aut dissertatio de Deo rebúsve diuinis. Plato l. 2. de polit.

Θεολογικός, pertinens ad eos qui de Deo rebúsve diuinis agunt, theologicus. Aristot. metaphys. l. 10. c. 6. Exponitur & theologiæ peritus, theologiæ deditus, apud Naz.

Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor, de rebus diuinis differo vel differo aut commentor more eorum qui rerum diuinarum scientiam profitentur. Aristot. de mundo, θεολογοῦμεν περὶ τινων συμπαντων. Arcop. θεολογεῖν τε καὶ τελεῖν, theologice explicare & commentari. Inuenitur & passiuum θεολογοῦμαι, apud Plutarch. de def. orac.

Ἰατρολογέω, ῶ, de medicina differo. Laërt.

Decomp. Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur, rationis medicinæ imperitus.

Ἰδιολογία, propria & peculiaris loquendi ratio.

Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu differo, sacra verba pronuncio. Dionys. Areop.

Ἱερολογία, ea quæ in Ecclesia recitātur, quasi sacri sermones.

Καινολογία, sermonis nouitas, noua loquendi ratio.

Κακολόγος, maledicus Aristot. eth. 4.

Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plut. περὶ πολυφιλίας. Item maledictum, id probrum à maledico ingestum.

Κακολογικός, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολογέω, maledico, congero maledicta in aliquem Plut. de Herodot. Item malè precor, diras & omnia mala imprecor. Matth. 15. & Marci 7.

Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, venustè scitéque dico vel loquor.

Καλλιλογία, elegans venustáque dictio, vis benedicendi.

Κινολογεῖν, manifestè loqui, superuacanea dicere. Aristot.

Κινοῤῥολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo vtens. Athen. lib. 14.

Κοινολογέομαι, ούμαι, confero sermones cum aliquo de re quapiam, fero colloquia cum aliquo. Aristot in polit. κοινολογούμενοι τοῖς Σαμίοις. Polyb. κοινολογηθεὶς περὶ τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς Νικοφάνει. Sic & κοινολογεῖσθαι φρόνιμός τινι, consilia cum aliquo agitare. Luc.

Κοσμολογία, dissertatio de mundo, sermo qui habetur de mundo.

Κοσμολογικός, ad κοσμολογίαν pertinens: vnde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ & φυσικὴ, apud Dionys. Areop.

Κουφολόγος, qui leuis est in verbis. Κουφολογία, verba leuia, leuitas verborum.

Κτηματολογία, dicere cuius sit hoc vel illud κτῆμα. Gaza.

Κυρολογεῖν, propriè loquiinde κυριολογεῖσθαι, propriè dici. Iust. mart. οὐ γὰρ ἔστιν ὅτῳ θεῷ κυριολογεῖσθαι ὁ ἀνατόν. Sic & apud Philon. de vita Mos. (Longin.

Κυριολογία, sermo seu oratio propriis eóstans verbis. Dion.

Decomp. Ἀκυρολογία, improprietas sermonis, improprium genus loquendi vnū ex vitiis quæ in sermone notāt grāmatici.

Ἀκυρολογέω, impropriè loquor. [gutur.

Λεπτολόγος, qui subtiliter & minutatim differit de aliqua re, ar-

Λεπτολογέω siue λεπτολογέομαι, minuta & subtilia disputo, subtiliter & arguté differo. Aristoph. Luc.

Λεπτολόγημα (quod & λεπτολογία) subtilis de minimis rebus

Λεπτολογιστής, argutator. Aristoph. in auib. (disputatio.

Decomp. Διαλεπτολογοῦμαι, idem quod λεπτολογέω. Aristoph. in auib.

Κατελεπτολογέω, ῶ, subtiliter & arguté rimor, apud eundem.

Μακρολόγος, qui longa oratione vtitur, prolixus in sermonibus seu oratione. Ammon. (ther. 3.

Μακρολογία, prolixitas in dicendo, sermo prolixus. Aristot.

Μακρολογέω, longa oratione vtor. Herodian. & Athen. li. 6.

Ματαιολόγος, vanus in loquendo seu vaniloquus, vanidicus.

Ματαιολογία, vaniloquentia, seu verba vana.

Ματαιολόγος, vaniloquus. Hom. hymn. in Merc.

Μεταξυλογία, interloquutio seu interfatio. Et pro parenthesi, apud Ichol. Thuc.

Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus (id est, cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato in Cratylo.

Μετεωρολογία, sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. item in Phædro.

Μετεωρολογικός, ad meteorologiam pertinens.

Μετεωρολογέω, ῶ, de sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. idem in Axiocho.

Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.

Μικρολογία seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullámque habens verborum & sententiarum dignitatem. apud Suid.

Μικρολογόμαι, ούμαι seu σμικρολογόμαι, ούμαι, de rebus minutis & leuibus accuratè disputo. Luc.

Decomp. Κατασμικρολογοῦν τὴν φύσιν, de natura loqui vt parca & restricta, obloqui naturæ vt parcæ. Hippocr. in epist. ad Demag.

Μιμολόγος, qui mimos recitat. in Epigr. ἠχὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem imitetur.

Μιμολογέω, mimos recito, aut mimicè recito. Strabo l. 5.

Μισολόγος, qui disputationes odit & literas seu politiorem literaturam exosus, indoctus.

Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut. in Herodot.

Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi, & per consequens, imperitus sum. Poll.

Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.

Μυθολογία, narratio fabularum, vel fabulosa narratio.

Μυθολογικός, ad fabularum narrationem pertinens. item qui valet communiscendis fabulis. Plato.

Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam narro. Isoc. in Archid. ἐγὼ πολλὰ καὶ καλὰ μυθολογεῖν, ἃ οὐδὲ τοῖς ἀγῶσι καὶ τοῖς πολέμοις ἐπιμελεῖται ἐμυθολόγησε. item fabulosè narro.

Μυθολογέομαι, fabulosè narro. Plato. Dem. item actiuè apud Theophr. ep. 14.

Μυθολογία, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur.

Μυθολογέω, fabulor. Et simpliciter loquor, seu dico. Od. μὴ τί σε τοῦτο μυθολογέω; Sic & apud Phocyl. Μόνῳ μὲ φαγέειν κοινεῖ καὶ μυθολογέειν.

Decomp. Διαμυθολογέω seu διαμυθολογέομαι confabulor, Plato in Apol. οὐδὲν κωλύει διαμυθολογοῦντα, πρὸς ἀλλήλους. Exponitur etiam differo disputo, apud eundem in Phæd.

Διαμυθολογικῶς, fabulosè.

Κατεμυθολογέω σε, fabulas tibi narro seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.

Μωρολόγος, inepta & stulta loquens seu blaterans. Aristot.

Μωρολογία, stultiloquium, stultus sermo seu tatuus, ineptiæ. Ephes. c. 5.

Μωρολογέω, ῶ, stulta, seu inepta loquor, insulsè blatero. Plutarch. μωρολογεῖς ὦ Διονύσιε. Athen. lib. 6. Τίτλα δὲ πίνω καὶ κάκιστα μωρολογοῦντα.

Ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone iacto. Hesych.

Οἰκτρολογία, oratio ad misericordiam seu miserationem commouendam, vel qua miseratio mouetur.

Ὁμοιολογία, dictio similis, similia verba. Quintil. l. 8. c. 3.

Ὁμολόγος (q. d. iisdem verbis vtens) contentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. in sym.

Ὁμολόγως, q. d. consentienter. Exponitur conuenienter, congruenter, item apertè, sine vlla dubitatione. Osee vlt.

Ὁμολογία, consensus, assensus. item conuenientia. Plat. in symp. item pactum, pactio, conditio, compositio. Thuc. Plato. Aristot. item confessio. Isocr. in Busir. & in Test. noui scriptis.

Ὁμολογέω, ῶ, consentio, assentior. Syncl. καὶ πολλοὶ δὲ ἐν ἅπασι τῷ πλήθει ὑπολήψεσιν ὁμολογοῦσι. Plat. de rep. 1. ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν, in hoc assentire Thrasymacho. item spondeo, roganti promitto. Plat. ep. 7. κἄξειν ὡμολόγουν ὅτι τοῦτο τοῖς λόγοις. Dem. δῆλον ὅτι πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγων ὑπάρξειν αὐτῷ. Thuc. ὁμολογῶ τοῖς κατηγόροις. item confiteor, profiteor. Thuc. l. 1. καὶ τὸ πίνειν ἐν ὁμολογεῖν τινὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ δικαίῳ ἐν ὑγιαίνειν. Epigr. lib. 2. ὡμολόγησε φόνον.

Ὁμολογεῖσθαι, actiuè assentiri, concedere. Xen. item passiua signif. dicitur id quod concessum, & aliquorum consensu receptum est. Plat. in Pericle, ἐμολογεῖτο μὲν γὰρ ὅτι θαυμαστὴ εἴη

Ἀξιόω. Et cum infinitiuo conuenit inter nostrt apud Plat. in epist. ὁμολογοῦν τῶν πολλῶν εἶναι ἀξιῶ.

Ὁμολογουμένως, ex confesso. Plut. in Sol. Item conueniẽter, concorditer. Xen. cum dat. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις.

Ὁμολόγημα, id de quo conuenit inter aliquos. Et peculiariter id de quo conuenit inter se differentes, quod vtrinque confessum est. Plato.

Decomp. Ἀνθομολογέω vel ἀνθομολογέομαι, ῶμαι, constituo, pacisor, conuentum & pactum ineo. Plut. in Bruto, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐδίδοσαν, ἀνθομολογούμενοι δίχῃ τῶν προσώπων οἷς χρὴ μὴ φοβεῖσθαι πλὴν ἐυλαβεῖν. nutibus & signis in facie eminẽtibus constituentes. Et *pro*, rem exponere. Item vicissim confiteor, vel gratias ago. Luc. c. 2. Ἀνθομολόγησις pro quo dicitur ἀνθομολογία, confessio, in sacris scripturis.

Ἀνομολογέω, ῶ, fateor. Ἀνομολογέομαι, idem. Plutar. ἀνομολογούμεθα πρὸς ἀλλήλους. Item constituo, i. confessum inter differentes pono. Plato, ἀνομολογησόμεθα τὰ εἰρημένα, constituamus & pro confesso ponamus ea quæ inter nos dicta sunt, seu videamus quid sit ex dictis statutum in quo conueniamus. Item passiuè pro confesso habeor. Dem. ἀνωμολόγημαι τὰ δεινὰ πεπράχθαι. Philo de mundo, ὁ θεὸς τὰ ἔξω καὶ ζωὴν ἀνωμολόγηται τοῖς ἀληθῶς ἐξαίρετοι.

Ἀνομολογούμενον, non cõsentaneum, nõ conueniẽs. Aristot.

Ἀνομολογία, incongruentia, inconuenientia. Item assensio inter aliquos de re quapiam, constitutio rei cuiuspiam vt confessæ & indubitatæ. Hesych.

Ἀνθομολογέομαι, vltrò & mera sponte profiteor. Ἀνθομολογούμενον passiuè *pro*, confesso & indubitato. Luc.

Διομολογέομαι, ῶμαι, confiteor. Hermog. de inuent. Item fateor, h. e cauco instrumento & acceptum fero. Item paciscor, conuentum do, ex pacto promitto. Dem. διωμολογεσάμην τὰς τάξεις. Sic & apud Isæum. Et passiuè, pacto promittor. Æschin. Item constituo seu pono ita esse. Plat. in Phileb. καὶ ὅτῳ διωμολογησόμεθα; Item stipulor, paciscor, à re hoc contendo vt fateare. Plat. lib. 6. de rep. Διωμολογία, huiusmodi constitutio atque προσδιεσμός. Item sponsio, pactum. Aristot. eth. 9.

Προδιομολογέομαι, prius paciscor seu prius conuenio cum aliquo. Aristot. l. 3 pr. anal. c. 26.

Ἐξομολογέω, ῶ, siue ἐξομολογέομαι, ῶμαι, cõfiteor. Marci 1. & Matth. 3. Itẽ palàm profiteor & prædico, ingenuè profiteor & prædico. Esaiæ 45. psalm. 18. Item spondeo, i. dico me facturum, polliceor. Lucæ 22. Ἐξομολόγησις, confessio. Plut. in Pericle. Item professio, prædicatio, gratiarum actio. Suid.

Εὐομολόγητος, clarum & concessu facile. Plato.

Καταμολογέω, ῶ, confiteor, fateor. Greg. ποιούντες ἢ τὴν χάριν τὸν πόδων ἀλλήλοις καθωμολογήκαμεν, mutuo fassi sumus. Item paciscor, ex pactis polliceor, spondeo, despondeo. Exodi c. 11.

Καθομολογοῦμαι, interdum actiuè sumitur vt apud Plut. καθωμολογηκὼς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῷ παιέρα. Interdum passiuè desponsor, promittor.

Παρομολογία, schema est apud Rhetores, de quo vide Quintil. l. 9 c. 3. & Rutil. Lup.

Προμολογέω, prius confiteor, antè confiteor. Philo de mundo.

Προσομολογέω, insuper fateor vel spondeo. Isocr. Item simpl. fateor, confiteor. Dem. pro coron.

Συνομολογέω, simul sentio assentior: vel fateor, confiteor. Xen. εὖ δ' ἐμοὶ δοκεῖς ὦ τοῦ συνομολογεῖν. Plat. de rep. ξυνωμολόγηκε καὶ ταῦτα. Item conuenio, paciscor. Xenophl. συνωμολόγηκας δ' ἡμῖν οἴκῃ, conuenisti te daturum tributum.

Ὀνομαστολόγος, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator. Plut.

Ὀρθολογέω, ῶ, rectè loquor & propriè. Plut. de fato.

Ὀστεολογία, liber de ossibus, sermo seu tractatus de ossibus. Gal. in medico.

Ὀψολόγος, qui de opsonijs tractat seu disserit. Athen. l. 8.

Ὀψολογία, sermo de opsonijs, scriptum de delicijs popinalibus. Athen. ibidem.

Παλιλλογία, vel παλιλλογία, verbi eiusdẽ iteratio. Aquila Rom.

Παλιλλογέω, vel παλιλλογέω, idem iterum dico. Herodot. in Clione. & Hermog.

Πιθανολογία, persuasoria oratio, seu ad persuadendum accommodata, in ep. ad Colos. 2. Scribitur & πιθανολογία.

Πιθανολογέω, ῶ, oratione persuasoria vtor, vel probabilia dico. Aristot. eth. l. 1.

Περιαυτολογεῖν, de se loqui, ipsum se prædicare & iactitare.

Περιαυτολογία, sui ipsius prædicatio & laudatio. Plut. in Cic.

Περιεργολογία, siue περιττολογία, expositio rerum superuacuarum. Isocr. in Panath.

Πολυλόγος, qui multa verba facit, qui multis verbis de re aliqua disserit, multiloquus. Ammon. Πολυλόγος, verò πολλῶν λόγων δημιουργός, apud Aeop.

Πολυλογία, multis verbis.

Πολυλογία, verbositas, expositio quæ multis verbis fit, sermo aut oratio de multis. Plut. ὑπὲρ πολυλογ.

Πολυλογέω, plura dico, copiosè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, sermo de rebus improbis.

Πρωτολογία, primæ partes dicendi, schol. Demosth.

Πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicẽdi partes sortitus sũ.

Σεμνολόγος, qui graniter de re aliqua disserit; plerunque in malam partem, iactator, ostentator. Dem. pro cor.

Σεμνολογία, dictio grauis, venustus sermo, gravis & lepidus. Dion. Hal. [εἶναι σεμνολογίαν.

Σεμνολογέω, glorior, iactito. Herodian. lib. 5. διωνεῖ τε αὐτὸ

Σεμνολογοῦμαι, graviter & speciosè loquor. Dem. item glorior, iactito. Basil. Andronico.

Σεμνολόγημα, dictum graue, vel dictum magnificum & honorificum quo aliquis se iactat.

Σπερμολόγος, qui libẽs verba fũdit, blatero, loquuteleius. Dem. pro cor. Act. cap. 17. Et adiectiuè, loquax, garrulus, nugatorius. Plut. καὶ ἀργοῦς καὶ σπερμολόγα ῥήματα.

Σπερμολογέω, nugor, blatero, seu deblatero, verba loquaci ore fundito. Greg. de filio. orat. 1. πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσας, εἰς ὕλεω σωφρονεῖν τὸν ἐμὸν υἱὸν καὶ θεὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον.

Σπερμολογικός, nugatorius. Plut. symp. 4. (&c.

Σπουδολογέω, ῶ, de rebus gravibus & serijs loquor: vel graui & serio sermone vtor. Xen. in symp. εἰ δ' ὑμῖν ὁ ἐκεῖ σπουδολογοῦσι μᾶλλον ἢ παιδιὰ πόθεν ἀρέσκει.

Στροφολογέω, de rebus friuolis & nugamentis verba facio, vel anxiè me torqueo in aliqua re, arctè aliquid quasi computo.

Στροφολογία, conuersio dictionum.

Συκολόγος, qui de ficis loquitur: & qui indicat ficuum exportatores. Item calumniator.

Συκολογέω, ῶ, de ficubus loquor. Athen. l. 3.

Συμμυολόγος, q. d. cui sermo in ore comprimitur, tacens Hesyc.

Ταπεινολογία, oratio humilis & abiecta: seu qua orator sese deijcit veluti ad pedes iudicũ, vt misericordiã sibi cõcilier. Poll. li 2.

Ταυτολόγος, qui idem dicit: vnde ταυτολογοῦσι κατόνες, in Epigr.

Ταυτολογία, schema rhet. eandem rem plurbus verbis significans. Quintil. l. 8. c. 3.

Ταυτολογέω, idem ijsdem verbis aut idem significantib. itero. Polyb. ὀλίγῳ καὶ ὡς καὶ πολλὰ εἰρημένων ταυτολογῶν.

Τερατολόγος, qui de monstris loquitur & prodigiosa narrat: vel qui monstrosis verbis vtitur. Poll. ex Plat.

Τερατολογία, ἡ, narratio aut oratio de monstris instituta: vel narratio monstrosa & prodigiosa. Athen. l. 5.

Τερατολογίας, ὁ, idem quod τερατολόγος. Suid.

Τερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro. Suid.

Τερατολογοῦμαι, monstrosè narror, vel vt monstrum narror.

Τετραλογία, ἡ, dicuntur τέτταρες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum poetarum. Laërt. in vita Plat.

Τεχνολόγος, qui de arte loquitur: vel qui artificiosè loquitur. Item qui technas suo sermoni adhibet, argutator, sophista. Gregor. Exponitur & artificij vel artis studiosus.

Τεχνολογία, verba, oratio, seu tractatus in quo verba fiunt de arte Dionys. Longin. Item artificium verborum seu verba artificiosa, apud eundem.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte differo, vel artis rationem trado aut præcepta. Aristot. rhet. l. 1. Exponitur etiam, arte loquor seu persequor, artificiosè disputo, argutor. Greg.

Decomp. Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo traditis aliquid adiungo artificiosè differendo. Alex. Aphr.

Καταστεχνολογέω, ῶ, artificiosè distinguo & differo, seu in artem redigo. Greg. de Spiritu Sancto.

Προτεχνολογέω, prius de arte differo: vel prius artificiosè disseto tradóve. Alex. Aphr.

Τεχνολογέω, ῶ, de rebus leuibus & inanibus disceptó, aut rebus leuibus studium impendo. (Apoc. c. 6.

Τροπολογέω, ῶ, tropis in sermone vtor, tropicè loquor. Areth. in

Τροπολογία, tropicus & figuratus sermo. Suid. Item quum sermo ad emendationem morum dirigitur.

Ὑμνολογέω, ῶ, siue ὑμνολογίζω, hymnum dico.

Ὑστερολογία, dictio præposterai quum quod prius dicendum erat posteriori loco, & quod posterius priori efferimus.

Ὑψολογέω, ῶ, siue ὑψολογέομαι, ῶμαι, alta loquor, vtor verbis similibus, orationis sublimitatem conectiot. Synes. in Sophocl.

Φιλόλογος, qui loqui seu disserere de aliqua re amat. Plut. symp. 1. Item loquax. Athen. lib. 2. εἰσὶ φιλόλογοι πάντες πολὺ τῶν πλείστων πίνοντες αὐτέν. Item qui libenter audit alios loquentes seu differentes. Item studiosus literarum, vel literatus, doctus. Plut. de orac. Pyth. & de defectu orac.

Φιλολογία, studium seu amor loquendi aut differendi de re aliqua. Item studium seu amor literarum.

Φιλολογέω, libenter differo. Plutar. de philosoph. Item philosophor & differo cum philosophis, apud eundem in Catone minore. (ad Tir.

Decomp. Συμφιλολογέω, vnà differo & philosophor. Cic. 7.

Μισοφιλόλογος, osor hominum qui literarum suos studiosi seu sermocinationum. apud Athen. l. 13.

Φλυαρολόγος, qui nugas loquitur, nugator.

Φλυαρολογία, sermo nugatorius vel ineptus.

Φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor.

Φυσιολόγος, qui de natura seu rebus ad naturam pertinentibus disserit.

differit, seu qui naturam rerum differendo exquirit seu indagat. Ponitur etiam adiectiuè, apud Plut. de defect. orac.

Φυσιολογία, studium naturæ indagandæ: exponitur & physica disciplina, naturæ indagandæ vel speculandæ seu venandæ ratio.

Φυσιολογικός, ad physiologiam pertinens. Apud medicos φυσιολογικὴ, sub. θεραπεία, pars est medicinæ quæ naturam hominis vniuersam à conceptu ad extremũ vsq; senium disquirit.

Φυσιολογέω, ῶ, de natura seu de rebus naturæ dissero, vel disputo, vel naturam rerum differendo indago seu exquiro. Aristot. metaphys. l. 1. item physica ratione probo seu ostendo. Greg. κατὰ τὸν ἡμέτερον τῶν φυσιολογούντων.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor, i. fidibus, cano. Plutarch.

Χρησμολόγος, qui oraculum vel oracula edit seu pronunciat, oraculorum interpres, idẽ vates, fatidicus. Thuc. l. 2. Xen. Hell. 3.

Χρησμολογία & χρησμολόγιον, vaticinium, oraculum. Poll.

Χρησμολογικὴ (sub τέχνη) vaticinatoria ars, vaticinandi ars seu edendi oracula. idem.

Χρησμολογέω, ῶ, oraculum edo vel oracula, vaticinor.

Χρηστολόγος, qui bene loquitur & ex verbis suis bonus vir esse iudicatur: seu qui bonis & blandis verbis decipit homines.

Χρηστολογία, crimo speciosus & virtum bonum simulans. Roman. 16. ap. vl. Iom.

Ψευδολόγος, qui falsum dicit, falsiloquus, mendax. Aristop. Dem.

Ψευδολογία, mendacium. Isocr. in Panath.

Ψευδολογέω, falsum dico, mentior.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor. Lucian. in somn.

Ψηφολόγος, circulator, qui celeritate mouendi seu versandi calculo, oculos spectãtũ fallit. Exp. & calculator circulator. Suid.

Ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγους. Greg.

Ψηφολογεῖν, autem illam circulatoriam exercere. Putatur & significare ineternere mosaico opere & vermiculato. Tobię c. vlt.

Ψυχρολόγος, qui frigide dicit, qui frigida oratione vtitur.

Ψυχρολογία, dicto frigida, sermo frigidus. Luc.

Ψυχρολογέω, frigidè dico, frigida oratione aut sermone vtor.

Ὡρολογέω, ῶ, horas indico.

Ὡρολογικὸς, ῶ, ὁ, horarum index. Athen. lib. 9.

Ὡρολόγιον, ου, τὸ, instrumentum quoddam seu machina horas indicans. idem l. 4.

¶ *Derivata à λόγος i. ratio.*

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus, ratione vtens. Sæpe apud Plat. Aristot. Plut. &c.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione vtũtur. Plut. de orac. Pyth.

Λόγιος, exp. rationalis, apud Phil. de vita M. l. 3.

Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι, rationem ineo, computo.

Λογαριασμὸς & λογαριαστὴς, idem quod λογισμὸς & λογιστὴς, computatio & computator. apud Musschop.

Λογίζομαι, ίζομαι, rationem ineo seu subduco, computo, supputo, expensam fero. Aristoph. in Vesp. Καὶ φρόντιστε μὲ λόγισαι φαυλοῦς μὴ ψήφους. ἀλλ' ἀπὸ χρέος, rationes confice non calculis. Et cũ accus. apud Aristot. œcon. 2. αἰδοῖ δοκεῖ ὅτι δίκαιον ἐστὶ τοῦ τυχεῖν ἀπὸ ὃ μέλλει ἀλλοτριωθήσεσθαι λογίζεσθαι. intelligẽs illum ea quæ vili emerat præmagno imputaturum. Metaphoricè idem significat quod συλλογίζομαι, collatis vtrinque rationibus & subducto veluti calculo concludo aliquid certi. Rom. 3. λογιζόμεθα γὰρ πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον &c. Sic & Rom. 6. ἰτὲ meccũ reputo, cẽseo: Rom. 8. λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα &c. Et perpẽdo mecũ, considero. Xen. pęd. 2. ὁρῶν ὃ ἐγὼ νῦν λογίζομαι, ἀληθῆ λογίζεσθε. Sic & apud Dem. & Thuc item cogito. 1. Cor. 13. οὐ λογίζεται τὸ κακόν. item æstimo reputo. (sicut dicimur magni æstimare rẽ aliquã aut nihili facere) Rom. 8. λογιζόμεθα γὰρ πεφυλάχθαι σφαγῆς. Item imputo & alicuius veluti rationibus infero, tribuo. 2. Cor. 5. μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et passiuè. Rom. 4. λογιζόμενος τὸ κατὰ πίστιν εἰς δικαιοσύνην. Greg. in Macchab. τὰ τῶν παλαιῶν τοῖς πατρὶ λογιζόμενοι, τὴν ἐπωνυμίαν τῶν πατέρων tribuere. Sic & apud Suet. ep. 4.

Λογιζόμενος, prudenter, re bene perpensa & bene subducto calculo. Eurip. & Herodot.

Λόγισμα τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur. Athen. lib. 1.

Λογισμὸς, ῶ, ὁ, supputatio, computatio, ratiocinium. Æschin. contra Ctesiph. Thuc. lib. 4. & 3. Item ratiocinatio, reputatio, cogitatio. Isocr. εἰ δὲ εἰρήνη ἐκείνῃ μηδὲ εἰς πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς ἐνέπεσε. Sic & apud Plut. phil. de vita M. l. 2. Exponitur etiam consilium, item deliberatio quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι, idem esse tradit Aristot. eth. 6. cap. 1. Accipitur etiam pro ipsa ratione aut mẽte. Thuc. l. 2. ἐλογισμένῳ ἐλάχιστα χρήματι πολεμεῖν εἰς ἔργον καθίστασθαι. Sic ἐστὶ λογισμὸν εἶναι, mentis compotem esse, apud Plut. in Alex. Sumitur & pro συλλογισμὸς apud Aristot. de demonstr. l. 2. c. 18.

Λογιστήριον, ου, τὸ locus vbi sedebant ij qui λογισταὶ dicebantur. Poll. (tiocinatorum

Λογιστήρια, dicuntur etiam scholæ calculatoriæ, scholæ ratio-

Λογιστὴς, οῦ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator. Plut. ἀστυν. Peculiariter sic Athenis dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Aristot. pol. 6. Dem. pro Cor. Item æstimator. Dem. Olynth. 1. & pro cor.

Λογιστικὸς, ῶ, ὸν, calculatorius seu ratiocinatorius. Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi & numerandi arte pollet. Plato lib. 7. de rep. Item rationalis, rationis & mentis compos: seu qui ratione vti potest. Xen. Hell. 5. Et τὸ Λογιστικὸν (sub. τῆς ψυχῆς μέρος) pars animi in qua inest ratio atque consilium. Plut. symp. 3.

Λογιστεύω, computo, æstimo. apud Suid.

Composita.

Ἄλογος, ον, ὁ, ἡ, rationis expers, aversus à recta ratione. vnde ἄλογα ζῶα, sæpe apud Aristot. & alios philosophos, & ἄλογος ὄχλος, apud Plat. in Timæo. Item ἄλογον, rationi non consentaneum, inconsultò & temerè dictum seu factum, absurdum. Plato in apol. Isocr. de pace. Item proportionem non habens. apud Philop.

Ἀλόγως, sine ratione, absque rationis vsu. Item absurdè, nullam ob causam, nulla certa cum ratione. Isocr. in Panath.

Ἀλογία, q. d. irrationabilitas, rationis carentia, item inconsiderantia, incogitantia, temeritas, rationis & iudicij inopia. Plato de leg. l. 10. & ep. 7. Exponitur etiam confusio, perturbatio, à Suid. item contemptus, aspernatio: vnde ἐν ἀλογίᾳ ποιεῖσθαι, contemptui habeo. Herodot.

Ἀλόγιστον, τὸ, vt ἀλογίαν δίκη, actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit. apud Poll. & Suid.

Ἀλογέω, ῶ, rationem alicuius non habeo, aspernor, contemno. Herodot. ἀλογήσας συμβουλίης, consilium aspernatus. Philo de mundo, ἀλογεῖν ἀλογήσαν. Ἀλογοῦμαι, contemnor, spernor. Laërt. item decipior. Macchab. l. 2. c. 12.

Ἀλογόομαι, à ratione aberro, non sum compos rationis.

Ἀλογίζω, brutorum animalium sensu præditus sum. Hesyc.

Ἀλογίζομαι, obbrutesco. Eust.

Ἀνάλογος, ad proportionem similis, proportione respondens. Aristot. de mundo, & alibi. item respondens ex æquo, æquè pollens. apud eundem eth. 5. item consentaneus & congruens. idem Rhet. 3. Ἀνάλογον, esse alicui dicitur res aliqua quæ ad aliam proportione quadam & natura constituta & comparata est: vt apud Aristot. 2. de anima. αἱ ῥίζαι τοῦ σώματος ἀνάλογον, ἀμφω γὰρ ἕλκει πρὸς αὐτὸ τὴν τροφήν. Interdum aduerbialiter ponitur, & significat proportione, item, instar & similitudine rationis: vt apud Plat. in Timæo. & Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀναλόγως, idem quod ἀνάλογον aduerbialiter positum.

Ἀναλογία, proportio, comparatio, ἰσότης τοῦ λόγου, vt definit Aristot. eth. 5.

Ἀναλογίζω, ῶ, proportione respondeo, proportionem habeo & rationis similitudinem. Alexand. in Problem. ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχνίαις φλογί.

Ἀναλογιστικὸς, ὴ, ὸν, q. d. proportionabilis.

Ἀναρτιλογία, summa quadrans & rotunda. Exponitur etiam ratio quadrans, quum nihil nec excurrit, nec deest. apud Herodot.

Ἁρμολογέω, ῶ, congruenter coagmento, aptè concinno, & compingo: ἡρμολόγησε τεῖχος, in Epigr.

Συναρμολογέω, (decomp.) idem. exponitur etiam congruente proportionum ratione construo. Eph. c. 2. & 4.

Ἔλλογος, rationis capax, rationalis, seu ratione præditus. Aristot. in eth. πάσχει γὰρ ἴσως τι καὶ ἄλογα καὶ ἔλλογα.

Εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus, cui opponitur παράλογος. Herodian. l. 3. & 7.

Εὐλογῶς, cum ratione, ita vt rationi consentaneum est. idem lib. 1. & Aristot. rhet. 1.

Ἰσολογία, par & æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος vel σμικρολόγος, qui rei paruæ rationem habet, vel qui rem paruam in precio habet, aut magni æstimat. Exponitur etiam qui in minima quæque inquirit. Isocr. in Panath. item sordidus, parcus, auarus. Herodian.

Μικρολογία vel σμικρολογία, res paruas magni æstimando, sic minutas etiam res consectemur: vel sordidè, auarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocantur.

Μικρολογία seu σμικρολογία, magni facere, seu æstimare rem paruam. vnde exp. & sordes, auaritia: Lucian. ponitur & pro cura, quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογίομαι, ῶμαι, seu σμικρολογοῦμαι, rei paruę rationem habeo. Luc. γελοῖον γὰρ εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ἐγκύκλιον κινδυνεύοντες, ἀλλὰ τοῖς περὶ τοὺς νόμους ἐξουσίας σμικρολογούμεθα. item auxiè & scrupulosè circa vilia & spernenda occupor. Greg. in pentecost. αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἀνοῦν ἄλογον καὶ ψυχῶν ἐφάμιλλος μικρολογεῖσθαι ἀεὶ τὸ ἄγχιστα. Item sordidè & præparcè rationem ineo vel tribuo. Plut. in probl. ἀπίστα καὶ ἀπίστα τὰ λιβανωτοῦ καὶ κασίας, ἵνα μηκέτι μικρολογῶ πρὸς τοὺς θεούς.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παράλογος, qui præter rationem accidit, rationi non consentaneus, absurdus: Plut. symp. 1. Herodian. l. 1. Frequentius accipitur pro, inopinatus, inexpectatus, qui præter opinionem & expectationem euenit. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Fab. Et τὸ παράλογον,

ηον, inopinatus euentus, id quod præter opinionem euenit. Thucyd.lib.2. Plutarch.de aud.poëm.item id quod præter proportionem est.

Παραλόγως, secus quàm rationi consentaneum est. Item præter opinionem & expectationem, inopinatò. Thuc.l.1.

Παραλογία opponitur τῇ ἀναλογίᾳ.

Ὑπολογῶ, vt ὑπολογεῖν ποιεῖσθαί τινος, rationem alicuius habere. Dinarch contra Demosth. & ὀυ μετ' ἐυ ὑπολόγῳ τιθέασι, floccifacere. ¶ Apud mathematicos numerus est, ad alterum ita relatus vt minoris vicem obtineat apud Philopon.

Composita ex Λογίζομαι.

Ἀλόγιστος, ου, ὁ, ἡ, absque ratione & consilio aliquid faciēs aut decens, inconsideratus non circumspectus. Plato in Apol. Exponitur etiam, qui nihil pensi habet, apud Polyb. Dicitur etiam de re, quæ ratione caret vel consilio. Ἀλόγιστον, inconsideratus seu inconsultus affectus: idem quod ἀλογιστία. (ς.) idem.

Ἀλογίστως, inconsideratè, incogitanter, temerè, Isocr. Ἀλογι-

Ἀλογιστία ἡ, inconsiderantia, incogitantia, temeritas, inconsiderates affectus, Polyb.

Ἀναλογίζω, recensco. Philo de mundo, ἐδόκιμον ἂν τοὺς ἑκάστων χρείους ἀναλογιζόντες.

Ἀναλογίζομαι, reputo, æstimo, expendo, animo verso. Plut. in Anton. ἐν ἑαυτῷ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἀπολείπειν ὁ θεὸς τὸν Ἀντώνιον. Ἀναλογίζεσθαι significat etiam errorem reputare retractare, respiscere, sese respicere. Aristot. κατέχουσι τὸ πρᾶγμα, ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, quasi incœpti pœniteat.

Ἀναλογισμὸς consideratio. Thuc. Αἱ κατ' ἀναλογισμόν, idem est quod κατὰ τὴν ἀναλογίαν. (Antiphon.

Ἀντιλογίζομαι, vicissim vel rursus cogito, ex adverso reputo,

Ἀπολογίζομαι, rationes reddo seu refero. Xen. Hell. 6. ἡ δὲ πᾶλαι ἀπολογίζεσθαι κατ' ἐνιαυτόν, quotannis rationes referebat. Æschin. ὃς κατὰ καιρὸν προσῆκεν ἀπολογίζεσθαι τοῖς πρεσβυτέροις τῷ δήμῳ. Exponitur etiam imputo, & expensum fero, apud Plut. in apophth. & Demosth. contra Timocr. ¶ Item rationem inco, vel ratione inita colligo & conjecio. Demosth. ἀπολογιζόμενος ἐκ τῶν αὐτῷ πρωτεθεωρημένων θαυμάζειν ἐφασκε, ratiocinabatur seu conjiciebat, &c.

Ἀπολογισμὸς, ου, ὁ, rationis redditio & relatio, rationis sumptuum redditio, expensi relatio. Plut. in Pericle & in Sol. Interdum sic dicuntur ipsæ rationes, seu rationum codex. Luc. in eudum sic dicuntur ipsæ rationes, seu rationum codex. Luc. in eudum. Demosth. Exponitur etiam mentis alienatio Hesych.

Ἀπολογισμαίνω, idē quod ἀπολογίζομαι, rationem inco seu cōputo. Suid. Hinc ἀπολογισμαινισμὸς idem quod ἀπολογισμὸς.

Διαλογίζομαι, rationem inco cum aliquo, & subduco accepta & expensa. Demosth. ὁ γὰρ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτόν. Item rationes mecum subduco, hoc est, ratiocinor animo verso, cogito. Lucæ 2.

Διαλογισμὸς, ratiocinatio, cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. Lucæ 11. & 14. (na. Damasc.

Διαλογιστικὸς, ratiocinativus. Et τὸ λογιστικὸν vis ratiocinati-

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis, quem difficile rerum reputare & perpendere possis. Item inconsideratus, qui reputatus & perpensus non est. Soph. in Aiace: vbi tamen quidam parenthesi includentes δυσλόγιστον accipiunt pro eo quod intellectu difficile est.

Ἐκλογίζομαι, computatum & numeratum demetior, numeratum do & calculo compositis rationibus, 2. Reg 4. c. 22. Item subductis rationibus expendo, perpendo, considero, æstimo. Thuc. εἰ σωφρόνως τῆς τοῦ πολέμου ἐκλογιζοίμεθα. Sic & apud Dem. contra Mid. Item consilium rei agendæ inco. Thuc. l. 2.

Ἐκλογισμὸς, exacta computatio, rationum subductio, æstimatio, Plutarch. in Cat. Vtic.

Ἐκλογιστία, computatio, numeratio facta posito calculo. Hesych. & Suid.

Decomp. Ἀνεκλόγιστος, à quo rationes nō peritur, in Pād. Gr.

Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè potest, ideoque cognitu & perspectu difficilis. Suid.

Ἐπολογίζομαι, computo, numerum inco, sæpe apud Ptolem. Item repetito veluti calculo statuo, & metaph. argumentis & rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, considero, in Axiocho. καὶ διαλογιζόμενος τοῦ φύσει ἀξιοπαμμόρους, non considerabis naturam circumspectè. Item rationem habeo, æstimo. Xen. Hell. 7. οὐδὲν ἐν τούτῳ διαλογιζόμενος.

Ἐπιλογισμὸς, computatio. Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio, reputatio: qua aliquid nobiscum reputamus & perpendimus. Plut. ὀξὺς ἀπὸ λογισμῶν.

Decomp. Ἀνεπιλογίστως, inconsideratè, in Axiocho.

Προεπιλογίζομαι, prius computo, antè posito calculo colligo, vnde προεπιλογισθεῖσα δόσις, iam antè collecta demonstratio, Philo de mundo.

Εὐλογιστος, quem facilè ratiocinari, reputare & perpendere licet. Item actiuè, qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus.

Εὐλογιστία ratio bene subducta: vel consilium & ratio bene inita. Suid. & Hesych.

Εὐλογιστεῖν, rectè ratiocinor. Laërt. in Zenone. Apud Plut. εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ τυγχάνοντα, exp. æquo animo ferre eventa.

Καταλογίζομαι, computo, imputo. Item numero inter, annumero. Xenoph. ὧν δ' ἐκεῖνοι καὶ καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς οἰκείοις τῆς ἀγαθοῖς. Exponitur etiam adscribo, impensum fero, apud Æschin. & Demosth.

Καταλογισμὸς, computatio, numeratio.

Decomp. Ἐγκαταλογίζομαι, cōputo, annumero, apud Isæum.

Παραλογίζομαι, subdola supputatione fallo: vel falsa argumentatione vtens decipio. Luc. ἔνιοι τότε δόλῳ κἀκεῖνον παραλογιζόμενοι τὰ πεφυκότα. Hoc. ad Iason. liberos, παραλογίζεσθε αὐτούς. Sic & Æschin. contra Ctesiph. ἠδύνατο παραλογίζειν. Item passiuè falsis rationibus decipior. Aristot. polit. 5. c. 8. παραλογίζεσθαι ὑπ' αὐτοῦ.

Παραλογισμὸς falsa ratiocinatio, fallax ratio: vel impostura & captio quæ fit fallacibus rationibus. Aristot. de arte poet. & in Soph. elench.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor.

Παραλογιστικὸς, peritus decipiēdi fallacib. ratiocinationibus seu aptus ad fallendum subdolis rationibus. Aristot. in Rhet.

Παραλογιστός, qui fallacibus rationib. capi potest. Polyb. l. 5.

Decomp. Ἀπαραλογίστος, qui decipi nequit. Item actiuè, non decipiens non conductus ad decipiendum. Hesych. Ἀπαραλογίστως, ita vt non decipiaris vel decipi possis.

Προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero, adscribo.

Συλλογίζομαι, colligo, seu ratiocinatione colligo, vt ij qui calculis subductis summam conficiunt. Dem. pro coron. ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀνδρὶ ἐκάλεσε συλλογισαμένῳ ἐρῶντι τινος ἐπιστάτου ἰσοφανῆν ὁ Φιλίππῳ, qui recta coniectura iudicasset & ratione subducta collegisset. Sic & Greg. Apud dialecticos itidem significat colligo & concludo, 1. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam probationis efficio: vt passim apud Aristotel. & præsertim in analyt. Vsurpatur & passiuè, pro ratiocinatione colligor vel concludor, vt apud Aristot. pr. anal. l. 1. c. 27. & alibi apud eundem. item perpendo Plutarch. de Cælate. αὐτὸς ὁρῶ ἐμαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τῶν τολμημάτων.

Συλλογισμὸς, collectio quæ ratiocinando fit: propriè apud Arithmeticos computatio qua subductis calculis, summa colligitur: Pisides apud Suid. Dialecticis verò συλλογισμὸς dicitur oratio in qua positis duabus propositionibus & certo modo ac figura dispositis tertium aliquid (nimirum conclusio) veluti summa colligitur propter ea quæ posita sunt. Latini eam argumentationis formam nunc syllogismum, nunc ratiocinationem appellant, vide 1. caput pr. analyt. Aristot. Numeratur & συλλογισμὸς inter species legalis status, ac vocatur status ratiocinativus vel collectiuus. Quintil. l. 7. c. 9.

Συλλογιστικὸς, ratiocinativus, syllogisticus: vt συλλογιστικὴ πρόθεσις, συλλογιστικὸς λόγος, apud Aristotel. item status ratiocinativus. Quintil. l. 3. c. 10. (mss. Aristot. Laërt.

Συλλογιστικῶς, more syllogismorū seu vt conuenit syllogis-

Decomp. Ἀσυλλόγιστος, non rectè ratiocinans, non probè colligens & concludens: vt ἀσυλλόγιστος διάνοια, apud Hippocr. epist. ad Demag. item non probè collectus & ratiocinando conclusus, vt ἀσυλλόγιστος συλλογισμὸς, apud Synes. epist. 154. & ἀσυλλόγιστοι λόγοι, apud Laërt. in Zen.

Ἀσυλλογίστως, sine ratiocinatione, vel non vtendo syllogismo. item sine ratiocinatione, i. inconsideratè. Plut. de defortune.

Ἀντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto, syllogismum syllogismo oppono. Aristot. rhet. 2. & 3.

Εὐσυλλόγιστος, qui colligi facilè potest. Aristot. rhet. l. 1.

Προσυλλογισμὸς, dicitur syllogismus in quo præmissæ principalis syllogismi concluduntur. Aristot. pr. anal. l. 1. c. 18.

Ὑπολογίζομαι, reputo, rationem habeo. Dem. pro cor. μετ' ἐν ἀδίκημα ἐν οἷς ὅστις ἀν θεῖς ὑπολογισάμενος, iniuriarum præteritarum rationem nullam habentes.

¶ *Derivata ex Λέχω, i. cubare facio.*

Λέγομαι, cubo, iaceo, aut etiam dormio. Od. δ. ἐνθ' ἄρ' λέκτο καὶ αὐτός. Sic & Hesiod. in ἀσπίδι. λέκτο σὺν ἀλόχῳ καλῇ παρὰ κουρίδιον.

Λέκτρον, τὸ, lectus cubile. Od. τ. Κεῖμαι ἐπὶ λέκτρῳ. Sic & Od. λ. & alibi apud Hom. & cæteros poetas.

Λέκτρονδε, ad lectū. Od. θ. λέκτρονδ' ἐς σφετέρου δόμου ἔνθ' ἔστο.

Λέχος, ους, τὸ, lectus. Il. γ. ἰμὰν λέχος ἀντιόῳσι. Od. ω. εἴληφε λέχος ἰγκονίσαι. Sic & Od. γ. λ. & apud Hesiod. in Theog. & alibi. Item concubitus, coitus. Soph. in Trachin.

Λεχαία, sub. πόα, dicitur herba quædam lectis seu toris extruendis apta. Theophr.

Λέχοσδε, (adverbium) lectum versus, ad lectum. Il. γ.

Λεχαίνειν, lectum hoc est, concubitum appetere.

Λεχοῖ, iacens seu decumbens in lecto: & peculiariter puerpera. Oppian. l. 3. de venat. & in Epigr.

Λεχοῦσα ad puerperiū pertinēs, Apoll. Arg. l. 2. Suid. ex epigr.

Λεχώ, idem: vnde λεχὼ γυνὴ, & λεχοῦς ὤμαι, apud Nonn. tempora partus.

Λέχαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ feruntur mulieres libidinosæ & lecti semper appetentes.

Λεχαίνη mutatione literæ pro λεχαίνη dictum putatur.

Λόχος, Λοχία, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primùm ex λέχομαι.

Δυσλεχὴς, vt δυσλεχὴς θάνατος, i. δυσκοίμητος, seu κακοκοίμητος, q. d. mors tristem habens dormitionem, cuius acerbus est sopor seu somnus. Od. χ. & alibi. Exponitur & simpliciter, acerbus, tristis, molestus: vnde δυσλεχὲς δέσμος, durum vinculum seu acerbum. Hesiod. in Theogon.

Καθέλεγομαι, dormio, cubo. Ody. ξ. ὀδὺ Ὀδυσῆς καθέλεκτο. pro κατέλεκτο. Hinc & particip. καθελεγόμενος pro καθεζόμενος, dormiens, cubans. Od. χ. Εὗδε δὲ μαλακῇ καθελεγόμενος. Et Od. κ. Ψύχε δ' ἰμείρου καθέλεξαι ἐνὶ θαλάμῳ. Hesiod. in Erg. νυξὶν καταλέξεται ἐν δόμοισιν.

Decomp. Παρακαταλέγομαι, cubo. apud Hesych.

Παραλέγομαι, cubo, ad latus alicuius cubo iuxta quempiam. Od. δ. Παρ δ' Ἕλενον καθεύδοντα λέχος δόν γαμαιτύπ pro παρελέξατο. Il. ξ. ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι. item incubo.

Ταυλεχὴς θάνατος, mors longum somnum afferens, ὁ δὲ μακρὸν παρεστάνων τὸ λέχος θάνατος, inquit Eust. Od. β.

Compositæ ex λέκτρον.

Αἰνόλεκτος, ὁ, ἡ, nitorum genialem infelicem habens. Lycophr. in Alex.

Ἄλεκτος, lecto carens: & consequenti, somni expers, insomnis. item tori seu lecti genialis expers.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, conius: (litera α significante ἑμοῦ.) item (α priuandi vim habente) de puella dictum significat, innupta, ἡ μὴ πεφυκυῖα λέκτρα, vnde ἀλέκτωρ dicitur Minerua apud Athen. ¶ Item gallus gallinaceus, sic dictus quod nos excitet è cubili. Aristoph. in nub. Ἀλεκτρυόνων τ' ἄλλ' ἕτερον ἀλέκτορα. Athen. l. 5. ἡμερόδρομον ἀλέκτορ. Sic dicitur etiam gemma quædam quæ in ventriculo castrati galli quarto anno à quo in eunuchum desciuit reperiuntur alio nomine ἀλεκτορία, vide Plin. l. 33. c. 10.

Ἀλεκτορεῖος, & ἀλεκτορίειος, α, ὁ, ἡ, ad gallum pertinens, seu qui est galli. (apud Syn.

Ἀλεκτόρειος, quod est galli seu gallinæ: vnde ἀλεκτορεία ὠά.

Ἀλεκτορὶς, ἰδος, ἡ gallina. Aristot. de anim. l. 5. Plut. de præc. san. Athen. ex Epi. harmo.

Ἀλεκτρυών, ὀνος, ὁ, vel ἡ, idē quod ἀλέκτωρ, itē gallina. Plat. in Symp. ἢ ἀλεκτρυόνα ἢ ὄρνιν. Aristoph. in Dædalo. Ὦ ὦ μιαιφόνε τέκνον ὡς ἀλεκτρυών, ibid. πολλαί τ' ἀλεκτρυόνων λιπαλέκτρυκνα gallina. Aristoph. in Nub. (τυῶν.

Ἡλέκτωρ. Homero nomen est Solis, quod inde putarunt accepisse, quia homines ἀλεγεῖν facit, i. è lectis discedere cogit, vel quia ipse est ἀλεγεινὸς videlicet ἀποκτόνος εἰλαπίδρυος. Il. ζ. & τ.

Ἠλεκτρον, ου, ἡ item ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum siue succinum, i. succus quidam pinguis, oleosus & leuis, qui in lapidem mollem concrescit, ignem flammámque facilè concipiens. Sed cum generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Vide Aristot. Dioscor. & Plin. Vruntur in neutro genere, Hom. Od. δ. & ε. Hesiod. in asp. Diosc. & alij nonnulli: in fœmnino autem, Dionysius de situ orbis, & Alexan. Aphrod. in præf. probl. Aristophanes autem in equitibus ἠλέκτρας vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebátúrq; lectorum pedes.

Decomp. Χρυσηλεκτρόπολος, ου, ὁ, ἡ, ornatus auro electroque & ebore, seu intectus operiúique auro, electro, ebore, vt χρυσοελεφαντόπολος ἀσπίδ ος.

Χρυσήλεκτρον, ου, τὸ, electri species quædam ab aureo colore appellata, teste Plin. l. 37. c. 4. & l. 37. c. 9. idem tamen l. 37. c. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit elector, plurimos poetas dixisse scribit.

Κοιτόλεκτρος, communem lectum habens. Æschyl.

Ὁμόλεκτρος, ὁ, ὁμόρος tori seu thalami, coniux. Eurip. in Oreste.

Πεντάλεκτος, quinque lectos habens. item quinque totos coniugales expers, vt appellatur Helena à Lycophr.

Συλλέκτρος, idem quod ὁμόλεκτρος. apud trag. poetas.

Composita ex λέχος.

Ἄλοχος, νικὸν (ex α significante ἑμοῦ & λέχος veluti ὁμόλοχος ἢ ὁμόλεκτος.) Od. δ. Σεῖο δ' ἔοσ' ἄλοχος καλλιστεφὴς ἱμονιόεσσα. Sic Phocyl. Στέρξε τεὸν ἄλοχον. itē virgo quæ nōdū peperit, quasi ἄνευ λέχους ἄτεκνος. apud Porph. in Hom. quæst. Vide & in comp. ex

Ἀπρόλεχος, ὁ, ἡ, expers thorid. cælebs. (λεχοῖς, sbo loco.

Ταλεχὴς, cui humi lectus est, humi cubans. Callim. idem quod χαμαιεύνης. apud Hom.

Θερόλεχος, æstate lectum præbens: epith. platani apud Nicand. in Ther. sub cuius vmbra æstate cubari potest, vel ex cuius foliis æstate lectus sternit.

Κοιτόλεχος, communem habens lectum, adulter.

Μονόλεχος, qui solus cubat.

Ναύλεχος, ου, ὁ, ἡ, cui naues insidere possunt, hoc est, nauium stationi accommodus. Od. δ. Eust. à λέχος derivat. Vide & in compos. à λέχος.

ΛΕΊΑ, ας, ἡ, præda 1. corpora ipsa rerum quæ capta sunt. Plut. in Coriol. πολλῆς λείας βρεμμάτων καὶ ἀνδραποδίων ἐκτυχών. Xen. Hell. 1. λείαν ἀπάγειν κατὰ τῆς εἰς τὴν Βοιωτίαν. Dicitur & λείαν ἄγειν prædam agere, apud eundem. præd. 5. Et λείαν λαμβάνειν, prædam capere. Thuc. l. 2. & 6. Sic λεῖαν ποιεῖν τινα χώραν, deprædari regionem aliquam, apud eundem l. 8. Exponitur etiam grex pecudum: vel pecudes prædando abactæ. apud Soph. in Aiace. ¶ Λεία, plana seu leuigata, vide in λεῖος.

Λείζομαι, prædor in Epigr. λειζόμενοι, idem, ibid.

Λεῖν, idem quod λεία, ex coqs factum dialysi Ionica. Herodot.

Ἀπὸ λείης ζόντες, ex rapto seu præda viuunt.

Λείας, ἀδ ος, ἡ, prædādo capta vel abacta, vt λείας γυνή. Il. α.

Λειάδης, prædando captus seu abductus, captiuus. Hesych.

Λείς, ἰδος, ἡ, idē quod λεία seu λεῖα. Od. ξ. ἀγρὸν ζόντες λείδα δοίη. Sic & Il. λ. Apud Apoll. Arg. 1. Ἔνθ' ἐπιτρέψαντο δόμον ἀλεὶ δ' ἀπὸ πάντων, &c. Schol. Apol. κατὰ ἀποκοπὴν λεὶς ἡ λεία vocari ait τὰ χρήματα propriè tamen τὰ ἐκ λαφυραγωγίας, sunt tamen qui & ibi pecudes intelligi posse putent quæ prædando auferuntur.

Λειάδης, ου, ὁ, prædādo captus, captiuus, apud Oppiā. & in epig.

Λείτις, prædatrix, epitheton Minerua. Il. α. Significat etiam capiuam mulierem. Eust. ex Lycophr.

Λείζω, ἔσω, prædor, prædas agendo infesto: vel depopulor. Thuc. l. 4. λείζειν τε τὴν λακωνικὴν πλεῖστα δὴ ἀπόντων.

Λείζομαι, idem apud eundem l. 4. & 5. Metaphorice quoque accipitur, apud Hesiod. in Erg. Οὐ μὴν γὰρ τοι γειτονιὴς ἀνὴρ λείζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, i. nancisceris meliorem prædam. Pro eodem dicitur & λεζόμαι, in epigr.

Λείστωρ & λείσσωρ, ὁ, prædator, prædo. Od. γ. & α. In epigr. λείσσορ χαλεπῶν, exp. prædalitia pecunia. Et λείσσορα μυῶν, furtiuo sermone. Nonn. λείστωρ, ου, ὁ, idem: propriè ὁ τὸ τετράποδα ἀπελαύνων, teste Etymol.

Λειστός, ὴ, prædando captus, seu acquisitus. Item qui prædando capi seu comparari potest. Il. α.

Λῃστής, οῦ, ὁ, idē quod λειστής, ex coqs factum per synecesin) prædator, prædo. Xen. Hell. 6. ἀλλὰ τὸν λῃστὴν καὶ τὸν κλέπτην θαλάττης. Sic & apud Soph. in Philoct.

Λῃστὸς, ὴ, ὁ, qui prædando capi potest.

Λῃστικὸς, ὴ, ὁ, prædatorius, ex rapto viuens, prædis & latrocinio victitans: vt λῃστικὸς βίος, prædatoria vita. Aristot. pol. 1. Et λῃστικὰ ἔθνη, gens ex rapto viuens, apud eundem polit. 8. Τὸ λῃστικὸν [sub εὐσῆμα] dicuntur ipsi prædones, vel prædonum agmen. Thuc. l. 1. & 2.

Λῃστικῶς, more prædonum, more prædatorio. Thuc. l. 6.

Λῃστεύω, prædor, i. prædonem ago, ex rapto viuo. Herodiā. l. 1. κώμας τε καὶ ἄστρα ἐπέτρεχον καὶ ἐλῃστεύον. Dem. Phi. 2. λῃστεύειν ἀνάγκη, &c. λῃστεύομαι, pass. latrocinio infestor. Luc. in somn.

Λῃστεία, ἡ, præda, hoc est, ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Arist. pol. 3. c. 5. Thuc. l. 1.

Λῃστεῖος, ου, idem quod λῃστικός, prædatorius. λῃστήριον, ου, τὸ, idem quod λῃστεῖον, i. ipsi prædones, prædatorum agmen. Plut. in Pomp. Exponitur etiam latrocinium, apud Luc.

Λῃστικός, ὴ, ὁ, idem cū λῃστικός, vt λῃστικὴ ναῦς, nauis prædatoria. Thuc. & λῃστικὸς βίος, apud Arist. pol. 1. c. 5. Λῃστικοὶ dicuntur etiam qui latrocinia exercent, & ex rapto viuunt. Plut. in quæst. Rom. Τὸ λῃστικὸν, idem quod τὸ λῃστεῖον & τὸ λῃστήριον, supra Thuc. l. 1. Λῃστικῶς, prædonum more, vt Λῃστικῶς.

Λῃστικὸς, ὴ, ὁ, prædatorius, prædatrix. (ῃστεῖος.

Composita ac primùm ex λεία.

Ἀγέλεια, ἡ, prædas agens, prædatrix. Palladis epith. apud Hom. & Hesiod. vide & in compos. ex λαός.

Ἀγελεύς, ου, ὁ, ἡ, prædator, prædas agens. Hesych.

Ἀκρόλεια, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ. (quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας.) apud Suid. Exponitur etiam simpliciter, primitiæ, apud eundem.

Πρωτόλεια, seu πρωτόλεια, primitiæ prædæ, seu manubiarum. General. pro quibuslibet primitiis, apud Eur. in Oreste. & Greg.

Composita ex λεία. (λειῶν.

Ἀλήϊος, apud Hom. carens pecoribus. vide & in compos. à

Ἀλήϊος, tutus à prædonum & furum iniuria. Hesych.

Ἀρχιλῃστής, siue ἀρχιλῃστής, princeps prædonum. Hesych.

Καθελίζομαι, prædationibus incurio, vasto, deripio. Hesych.

Φιλολείος, amans prædæ. Hom. hymn. in Merc.

Λειαίνω, &c. vide in λεῖος.

ΛΕΊΒΩ. F. ψω, libo: idem quod σπένδω, [sicut dicimus dis libare merum, i. ex patera fundere in eorum honorē] Il. α. Λείβε δ' οἶνον Οὐρανῷ εὐρυβάθῃ, &c. Od. β. Λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic & Hesiod. in Erg. Δεῖ λείβειν αἰθοπα οἶνον. Exponitur & simpliciter fundo: vt Od. ε. δ' ἄκρον λείβων, lacrymas fundens. Item diffundo: apud Demet. Phaler. ex Plat. de sono musico.

Λείβομαι, fundor: vt vinum ex patera à libantibus. Interdum neutraliter, fluo. Xen. præd. 6. ἐλείβετο δὲ αὐτῷ δάκρυα. Hesiod. in Asp. [de apro dentes acuente,] ἀφρὸς δὲ στόμα μαστιχόωντι λείβετο. Exponitur etiam liquefco, apud Plut. symp. 5.

Λοιβὴ, ἡς, ἡ, libatio, sacrum quod vino fit. Plato de leg.

Λοιβεῖον, libarē. Suid. vel vas quo oleū dis libatur, Poll. lib. 10.

Λοιβάομαι, libo, vnde Λοιβᾶς apud Hesych.

Λοιβάσιον, idem quod λοιβεῖον. Athen. lib. 11.

Λοιβοδόχον, ου, τὸ, tinus, aquæ ductus. Eust. ex lex. thetor. Exponitur etiam, locus irriguus. Eust.

Λεῖον, F. ψω, idem quod λεῖω, [ex coqs factum ablatione ἢ λ. Io-

nicæ & Aeolicæ dialecto magis familiare, teste Eustat.] vt δάκρυον λείβειν, fundere lachrymas. Od. ω. & alibi.

Λείβομαι, fundor: (vt vinum è patera inter libandum) vel fluo, destillo, Hesiod. in Theog. Apoll. Arg. 2.

Λείβων, ὁ ἡ, ὄν. stillatitius, stillans. Eust.

Λίβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν scribit propriè videri significare τὸ ῥεῖν.

Λίβων, ὁ τὸ gutta, stilla. Apud Hippocr. exponitur stillatio humoris ex oculis.

Λιβηρός, ὁ humidus, stillans: apud Gal. in lex. Hippocr.

Λιβρός, pro eodem. Hesych. Exponitur etiam tenebricosus, niger. Erot. apud Hippocr. (Ael. Dionys.

Λίβωτρον, incilis fossa aquæ ductæ: idē quod λειβήθρον, apud

Λιβὰς, ἀδος, ἡ, gutta, stillicidium. Hesych. & Suid. Item fons vel scaturigo aquam effundens, latex. Philo de vita M. l. 1.

μετὰ τιμῆς ἐκφωνοῦντες ἀκαταῤῥύτους λιβάδας. A Suida exponitur etiam ὕδωρ τόπου. Hesyc. λιβὰς est etiam λιμπαρός.

Λιβάδιον, τὸ, locus irriguus. Hesychio est locus herbidus: Eustathio idē quod λειμών, pratum. ¶ Λιβάδιον dicitur à quibusdam centaurium minus quoniam, secundum fontes nascitur, Plin. l. 25. c. 6. λιβάζω, stillo, gutto, Hesyc.

Λιβὺς, ὁ, petra vnde aqua stillat, in Epigr. Est etiam venti nomen. Aristot. de mundo, ἀφ' ἑσπέρας λιβὺς πνεῖ, ὁ δὲ τοῦ χειμερινοῦ δύσεως ἄνεμος. vide Gell. l. 2. c. 22.

Λίβυς, Afer. Libys, Pœnus, qui ex regione versus λίβα, sita oriundus est. Herodian. l. 7. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. pro λιβ. Item λίβυς αὐλὸς. Lybica fistula. Sunt etiā quædā serpentes λίβυες quos Nicand. ichol. in Ther. vocat ἀμμοδύτας. quoniam tales plerumque in Libya reperiuntur. Fœm. λίβυσσα, Africa Punica, vt λίβυσσα ὄρνις. Et ἄλσος λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. l. 2.

Λιβυκός, ὁ, Africus, Punicus.

Λίβος, λίβεος, quomodo hinc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀφλιβής, ὁ ἡ, ὲς semper distillans & defluens, ὁ ἀεὶ λιβόμενος, apud Nonn. ἀφλιβὲς ὄμφαν. vox perennis, metaphoricè.

Ἀλίβας, αντος, ὁ dicitur ὁ ὑπερὲς, mortuus, defunctus, vtpote ζωτικοῦ λιβάδος ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris. Ἀλίβας οἶνος apud Callimachum est ὄξος, acetum. ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ἤγουν ἀναχωρεῖν ἐξ ἑαυτοῦ, inquit Suid. Eustathio quoque ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι ἐν ἀποδείξει, quod libari non soleat.

Ἀπολείβω, distillo, fundo. Diodor. Sicul. in historia Alexādri, ὑπὸ δὲ ὕδατος ἀφθόνου λιβόμενα δρυμὰ ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολείβοντα μέλι. Ἀπολείβομαι, stillo, distillo. Hes. in Scuto ἀμφὶ ἀπολείβεται ἱδρώς. Ἀπολιβάζω, exp. celeriter recedo, apud Aristoph. in auib. Οὐκ ἀπολιβάζεις οὐ κάκις· ἀπολιμπάνω. vide ichol.

Διαλείβομαι, ceu ago.

Ἐπιλείβω, in super seu vltra libo, vel super aliqua re libo, aut pro simplici λείβω. Od. ἀκτὴ ἀλίβρυτος ἐπὶ λείβει.

Καταλείβω, effundo & destillo, vt ij qui inter libandum vinum è patera fundunt.

Καταλείβομαι, effundor & destillor. vt vinum è patera inter libandum: vel, defluo, destillo. Hesiod. in Theogon. ὃν πέτρης καταλείβεται, è petra distillat seu defluit. Sic apud Theocr. idy. 1. ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Κατείβω, idem quod καταλείβω, vt κατείβε δάκρυα, effundere lacrymas. Il. ω. Item perfundo seu delectatione perfundo. apud Athen. l. 3.

Κατείβομαι, defluo, destillo, vel fluo. Il. ξ. ἐκ δὲ κατείβετο δῖνε. Στυγὸς ὕδωρ. Od. κ. κατείβετο δ' ὀφθαλμοῖσιν. Νέστωρ δὲ δάκρυσι δῖν.

Κυλίβη, ἡς, poculi genus, aut etiam quodvis poculum. ἀνὸ τὸ χεῖν εἰς αὐτὸ τὸν λοιβὸν ἢ τὸ λείβειν, apud Athen. l. 11.

Πυροβλήβοι, ab ignibus delibati. Hesych.

Συλλείβω, confundo & misceo, vt vinum quod patera libatur.

Συλλείβομαι, confundor, &c. Item stillo, fluo, vel in vnum stillo & confluo. Plut. de primo frig. Exponitur etiam colliquesco, liquor. apud Plut. in Aemil.

Ὑπολείβομαι, subtus fluo & stillo, vel aliquantum fluo seu stillo, aut diffluo, apud Hippocr.

Λεῖαξ vide in Λειμός.

ΛΕΙΜΩΝ, ὥνος, ὁ, pratū locus irriguus. (ἐν ᾧ ὕδωρ λείβεται). vt Eust. exp. Od. δ. Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ δρέπανα δρέπανα οὔτε τι λειμών. Xeno. de re equ. τοὺς λειμῶνας τῶν κοπῶν, τῶν ῥείθρων.

Λειμωνίθυον, ex prato. Il. ω. Theocr. idyl. 7.

Λειμωνίρις βοτάνη, herba pratensis. Suid.

Λειμώνιος, ὁ, pratensis. vt λειμωνία ὕδατα. Soph. in Aiace. λείμων dicitur etiam anemones species quædam, quasi pratēsis, Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Λειμώνιον, herba quā alij Neuroides appellāt, Dioscor. l. 4. c. 6.

Λειμωνιάτης λίθος, Limoniates gemma quædam dicta à pratensi vitore. Plinio eadem cum smaragdo.

Λειμωνιάς, ἀδος, ἡ, & λειμωνίς, ἰδος, ἡ, pratensis. Apoll. Arg. 2. & Diony. de situ orb.

Λειμακίς, ἀδος, & λειμάκις, ἰδος, ἡ, pratum Eurip. in Phœniss. hinc

comparat. λειμακιστέρος, herbidior, aut vitidior in modum prati. Suid.

Composita.

Βαθυλείμων, ων, ὁ, profunda habēs prata, ideōque compascuus. [Etymol.

Βαθύλειμος, ὁ ἡ, ὁν, idem. Il. ι.

Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od. η.

Εὐλείμων, prata spatiosa habens. Pind.

ΛΕΙΟΣ, ὁ, ἡ, leuis, nō asper. Athē. l. 7. λεῖος ὡς ἴξελυς. Luc. in Timō. ὁ λεῖος εἴ κ, ὀλισθηρός, &c. leuis & lubricus. Arist. [de polypis] πορεύεται ὁ ὅταν τῇ τραχύτητι, τὸ ὁ λεῖον φεύγῃ. Sic λεία ὁδός, via plana. Od. κ. Τὸ λεῖον, lævor, lævitas. item pulvis. Aristot. hist. an. l. 4. Metaphoricè quoque λεῖος accipitur: vt λεῖα ἐνθυμήματα. apud Rhetores; ὡς δὴ φανεῖτον ἀφαντον ἢ πλείστον. Et apud Plut. ad Colot. λεῖα καὶ φροντίσματα κινήματα τῆς ψυχῆς.

Λεῖα, dicuntur etiam quæ trita & infricata sunt, & ex grumosis scrupeisque in lævem pulverem redacta. ¶ λεῖα, ἡ, instrumentum lapicidarum complanandis poliendisque & lævigandis lapidibus aptum. Poll. l. 7. c. 26. ¶ λεῖα verò dicuntur lapides quos textores stamini appendunt, vt fila magis contendantur. Poll. l. 7. c. 10.

Λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. Plut. in Erot. & de deo Socr.

Λειόω, ὁ ἡ, ὦ, lævis, planus. Suid.

Λειόω, ῶ, ἔσω, lævigo, lævo, i. lævem reddo. Item friando & conterendo ex grumoso & scrupeo atque aspero in lævem pulverem redigo.

Λείωμα, τὸ, idipsum quod lævigatum & complanatum est. Item id quod friando & cōterendo in pulverem redactum est.

Λείωσις, lævigatio, ipsa actio lævigandi seu lævem & lubricum reddendi.

Λειαίνω, lævigo, lævo. Il. ε. ἀπὸ δὲ λοετροῖς ἐξυστῶν ἐπιθύνεν κεφάλαι. Item complano. Od. δ. λιαίνων ὁ χρόα, καὶ τὸ δὲ δόμεναι ἀγάθοισι. Exponitur & mollio, tero, molo, pinso.

Λειαίνω, idem quod λειαίνω. Philo de mundo. Item conteto, frio, comminuo: seu conterendo & molendo ex asperis & scrupeis in lævem pulverem redigo. Aristot. l. 2 anim.

Λειαντικός, ὴ, ὸν, lævigandi vim habens. Aristot. in probl.

Λειάντρια, ἡ lævigatrix. Suid. ex Epigr.

Λιπαρής, idem quod λεῖος, æquis non asper, &c. Eurip. in Hecuba, ἐν ᾧ λαμβάνω λιπαρῆ Πάντα τὰ ἐξωθεν κεκαλυμμένα πολλοῖς ἐν.

Λιμνός, λιμνάς, λίμνη, quomodo hinc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀλείαντος, ὁ ἡ, ὸν, qui lævigatus aut complanatus non est, aut lævigari & complanari nequit. Exponitur etiam non molitus.

Ἀπολείαινω, pro simpl. λειαίνω.

Ἀπολειαίνω, lævigo, complano. Item conteto, comminuo.

Ἀπόλειος, cui cutis intempestiuè æquis & glabra fit. Suid.

Ἐπιλειαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Deiomp. Συνεπιλειαίνω, simul tero & comminuo.

Ἐπολειαίνω, lævigo. Plut.

Εὐλείαντος, qui facilè lævigatur aut complanatur. Item qui facilè conteritur. Dicitur & εὐλείαντος, sine ι.

Καταλειαίνω, lævigo, ita contero vt lævius fiat. Hesychius. Exponitur etiam explano.

Προλειαίνω, antè lævigo, antè mollio, antè complano. Item antè contero, antè comminuo.

Συλλειαίνω, contero, vna tero & frio.

Ὑπολειαίνω, aliquantum lævigo & lævio.

ΛΕΙΠΩ, F. ψω. Pr. ψα. (Pro quo vsitatius est pret. med. λέλοιπα) linquo, relinquo. Od. ἀλλ' ἔτι λείπει βαθείης ἐξόδου κοίλης. Il. ν. Ὃ τε σπῆλαιον φυσώδες λίπε σπεῖος, reliquit spelunca. Item relinquo, *sicut hæredibus relinquere aliquid dicimus*: Il. β. Λείψω δ' αὖτε θοὸς Ἀχαιμένεσι λείπτ' φελέσθαι. Sic dicitur aliquis λείπειν φάος ἠελίοιο. Il. ε. & alibi. Apud Plat. λείπειν τὸν βίον ὑπὸ τινος, interficior abs te. ¶ Item neutraliter, desum, deficio: vt apud Aristoph. in Plut. ἐὰν πέρ μὴ λείπωσιν οἱ δίκαι. Sic dicitur aliquid λείπειν in libris, quod deest. Et cum genit. vt τριάκοντα δραχμῶν dicuntur λείπειν δύοιν. apud Polyb. qui ingentarum numerum efficerent, nisi deessent duo. Item absumor λείπω μικρὸν ἢ δυοῖν τοῦ ἴσον, parum absum à specie fœminæ. Exponitur etiam minor sum, apud Polyb. ἢ ὁ ἥρως ὁ εὐθυμοῦντος τὰς ἀνω γνώσεις ὀλίγῳ λείπει ἢ ὅσον ἢ ἑκατὸν ἔτεσιν.

Λείπομαι, relinquor, reliquus sum, superum. Od. ν. αὐτὰρ ἐγὼ λειπόμην ἀκαχήμενος ἔνθα περ, ἠλάσκων ἐλπίς, non superest spes, apud Plat. Item vincor, superior, instar cursorum qui à tergo relinquuntur. Antipater Epigr. l. 2. Οἱ μοι ὑπὸ θνητῇ λείπονται ἀθάνατοι. Polyb. λείπεσθαι Ῥωμαίων μάχῃ μεγάλῃ. Exponitur etiam cedo: vt apud Polyb. ἢ ἀπὸ νόμου ἐστὶν ἐνίοτε ἡγεμόνα τὸ δίκαιον ἀλλήλων τόν τε ἢ κατὰ νόμον ὑπὸ τῶν ἢ λείπεσθαι χρόνον. Item abstinet apud Synes. ἀφορμῶν ὁ φθόνος πολὺ τῆς ἀξίας. Eurip. λείπομαι εὐγενείᾳ, superor à to consilio.

Λεῖμμα, τὸ, quod relictum est, reliquiæ. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἰσθοιτο. A Pythagoricis sic dicitur quod è duabus sectionib. minus est. Plut. Item hemitonium minus in symphonia vocat à Platone λεῖμμα & ὁ ἴσος diuiditūrq; in duo σχίσματα. λείψις

Λείψανον, ὁ, & plur. Λείψανα, reliquiæ: Plut. in symp. sept. sap. & alibi. Epigr. l. 2.

Λοιπός, ή, ό, reliquus, qui superest. Et in plur. οἱ λοιποί, reliqui, cæteri. Et τὸ λοιπόν, reliquum, reliqua pars, vt τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. Xen. Isocr. in Paneg. τὸ λοιπὸν ἤδη τῶν ἀντιλογιῶν. Expetiã deinceps, postea, postremò, &c. passim apud scriptores.

Λοιπάδες & λοιπάζειν, vt Lat. reliqua & reliquari.

Λιπαίνω, idem quod Λείπω, linquo.

Λιμός & Λοιμός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀγχίλιψ πέτρα, petra quæ à captis relinquitur præ altitudine, i. cuius fastigium non possunt consequi & attingere. Il. ν. & φ.

Ἀπολείπω, relinquo, derelinquo. Xen. de arte equ. οὐδεὶς γὰρ οὔτ' ἀπολείπει αὐτὸ οὔτ' ἀπαγορεύει θεωμένῳ. Itẽ relinquo, posteris videlicet. Philo de mundo. μετεῖναι ἐξὸν ἀπέλιπον. Item desero, destituo. Isocrates in Æginet. ἐγὼ μὲν οὐδ' ἐν τούτῳ ἔξεστιν εἰπεῖν ὡς οὐ μόνοι πρὸς τοὺς Θρακιῶν τοῦ τε πάνυ ὑπέρμαχοι, δυσχερῶς τε οὐ αὐτὸν ἀπέλιπον. itẽ ἀπολείπω (absolutè) relinquo vitũ, seu divortium facio: apud Andocid. Sic & ἀπολελοιπὼς ἑαυτὸν apud Dem. in orat. contra Onetor. Itẽ relinquo, i. præcedo, anteuerto. Isocr. τοσούτῳ γὰρ ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅσῳ τῶν ἀρετῶν. Item neutraliter, defum, deficio: Isocr. ad Demon. τὰ μὲν τοῖς ἀπολείπει, τὰ δ' ὑπὸ τῶν χρόνων ἀφῃρέθη. Dicitur & personis ἀπολείπειν, quæ quasi defectu rei alicuius abest à suo incœpto. Plutar. τούτῳ γὰρ μόνον ἀπολειπεῖν ἐδόκει τῶν κατὰ γένος Πύρρου. Et cum accusat. apud Aristoph. in Plu. εἰ τοῦ τοῖς ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te citò defecerũt nummi. Exponitur etiam absum. Isocr. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τῶν μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἀλῶναι. Plut. in Timol. μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκεῖσθαι, quum parum abfuisset quin expugnaretur. Sic & apud Hesiod. Μή τι τριηκόσιον ἔτεϊ μέλλε πολὺ ἀπολείπων, ita vt non multum abis à triginta annis. ¶ Item desisto, desino, finem facio. Isocr. de pace, ὅθεν δ' ἀπέλιπον πάλιν ἀναλήψομαι τοῦ λόγου, inde exordium sumam vnde desiti.

Ἀπολείπομαι, relinquor, absum. Plut. in Public. μικρὸν ἀπολείπεσθαι τοῦ τέλους ἔχειν, parum aberat quin finem haberet. Item absum, absens sum, &c. Luc. οὐ ἐξ ὀφθαλμοῦ ἀπολείφθης. Sic & apud Lys. & Isoc. Itẽ relinquor in certamine cursus alio præuertere. Isoc. in Euag. ἀφεκτέον δὲ τῶν ῥωμαίων τῶν τοῖς ἀπολειφθεῖσι, &c. Et metaph. ium inferior aliquo in re quapiã. Idẽ in eadẽ orat. ὥστε μηδ' ἡμᾶς τῶν Ἑλλήνων τῶν πόλεων ἀπολειφθῆναι, vt à nulla Græcanicarũ vrbiũ superaretur. Additur & dativus in hac significatione, vt ἀπολείπεσθαι τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς διανοίαις τινος. Isocr. de pace. Expon. etiam non assequor, nõ discere aut intelligere possum: vt ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς. Dem. & ἀπολείπεσθαί τινος. Isocrat. de permutat. Item ignarus sum, hoc me latet apud Lysiam pro cæde Eratosthenis.

Ἀπόλειψις, relictio, derelictio: hinc ἀπόλειψιν ἀπογράφεσθαι mulier dicitur quæ viro repudium mittit. Demosth. item defectus & deterior conditio, quum quis alium assequi nequit, apud eundem. Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, defectus lunæ. Aristot. de gener. anim. l. 4.

Ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω. Ἀπολιμπάνομαι, relinquor, *à tergo sincer alio antecurrente.* Plut. ὑποπτεύοντες ἐκ τοῦ παλαιοῦ καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεῶντες.

Decomp. Ἐναπολείπω, relinquo in. Ἐναπολείπομαι, derelinquor vel remaneo in. Ἐκλείψις, reliquiæ.

Προαπολείπω, antè deficio. Plut.

Συναπολείπω, simul derelinquo, simul destituo.

Διαλείπω, (q. d. interrelinquo) relinquo tẽporis spatiũ in medio, intermitto, interiicio. Theoph. hist. pl. l. 1. διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον καὶ μὴ ἀεὶ βλαστάνει, interiicit valde breue tempus quin perpetuò germinet. Plu. in amat. narr. ἡμέρας τῇ διαλείπουσῃ δύο προσελθὼν τῇ Θεσφάτῃ, interiectis duob. diebus. Sic dicitur διαλείπουσα φωνή, quæ suis verbis veluti spaciũ interiicit, & διαλείπων πυγμές, intermittens pulsus, apud Gal. Cum participio iunctũ exp. desino: vt Xen. ἡ φύσις οὐδέποτε διέλιπεν ζητοῦσα καὶ μανθάνουσα, nunquã desij quærere & discere. Sic Plut. διαλείπω τιμῶν τὴν θεόν, cesso honorare Deũ. Itẽ disto, absum. Arriã. διαλείπουσαι εἶχον ξυμμιγῆναι εἰς τὸ ξυνοφρῶν τε ἀλλήλοις καὶ κατεκίνουν δι' ἀστεῖον. Dicitur & aliquid διαλείπειν τι ἀπό τινος, apud Thuc. Διάλειμμα, quod interiectum est spatij, intermissio: vnde ἐκ διαλείμματος, siue ἐκ διαλειμμάτων, ex interuallo. (Plut. in Pericle.

Διαλείψις, intermissio.

Διαλιμπάνω, idẽ quod διαλείπω. Gal. in Hippoc. epid. l. 1. c. 1.

Decomp. Ἀδιάλειπτος, non intermissus, perpetuus Rom. 8. 11. Tim. 1.

Ἀδιαλείπτως, sine intermissione, iugiter, perpetuò: sæpe in (nouo Test.

Ἐκλείπω, derelinquo, vel relinquo, desero. Thucyd. l. 1. πλοῖα τε γὰρ ἐκλιπόντες ἐπὶ ἐκ ἐκλείπειν ἀμφοτέρους ἐκ τῆς ναυς τῆς θαλάσσης. Plu. in Fabio. πλοῖα τῶν ἐκλείπουσι, ordinẽ relinquere. Et in Pericle. κλῆρος δ' ἐστὶν ἐξέλιπε, itẽ τὸ ἐλπίζειν ἐκλείπει, sæpè relinquere. idẽ in Galba. Et Aristoph. ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ἡμέρας, itẽ omitto, prætermitto. Plat. in symp. ἀλλ' ἐστὶ ἐξέλιπον, τὸν ἥλιον, ὦ Ἀγάθων, ἀνακαλεῖσθαι. ¶ Itẽ neutraliter defum, deficio. Xen. in Oeco. φοβοῦμαι μὴ γὰρ τὰ μὴ ἐκλείποντα ζῶντα, ἢ τῷ τοῦ ζῆν μετ' ἀλλήλων ἐκλείπωμεν, ne gen. humanũ tẽporis longinquitate occideret, propter hoc mas cũ fœmina est cõiictus. Animus etiã, & sol & luna ἐκλείπειν dicuntur quũ deliquium patiuntur. Xen. præd. 8. ἐκλείπειν μὲν φασὶ τὴν ψυχήν. Plu. in Pericle. τὸ μὲν ἥλιον ἐκλείπειν συνοίσει, Γοργίας ἔφη. idẽ in Alex. ἡ μὲν γὰρ ἐκλείπει τὸ βασιλικὸν ῥωμαῖοι ἐξέλιπον. Item deficio, morior: vt ἐκλείπειν τὸν πλησίον. Plato de leg.

Ἔκλειψις, defectio, defectus. Plut. de def. orac. Item omissio quæ fit in oratione. Quintil. l. 8. c. 6. Item defectus solis aut lunæ, eclipsis, in Axiocho & sæpe apud Aristot. &c.

Ἐκλειπτικός, ή, ό, ad eclipsin pertinens, vel efficiens eclipsem. Plut. in Rom. Alex. Aphr.

Ἔκλειπτος, ον, ὁ, ἡ, qui deficit, vel defecit. Itẽ omissus prætermissus. Thuc. l. 1. Item cui aliquiã deest, imperfectus.

Ἐκλειπάω, derelinquo. Eurip.

Decomp. Ἀνέκλειπτος, indefinẽs, perpetuus. Ἀγκλιπὴς, idem.

Δυσέκλειπτος, ἀεὶ deficiens.

Συνεκλείπω, simul deficio.

Ἐλλείπω, relinquo, prætermitto, prætereo. Iulian. imper. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν τοι συνῄδειν ἐμαυτῷ τι καὶ ὁπωσοῦν γεγενημένον καὶ μικρὸν ἐλλεῖφθαι, si mihi cõscius esset quod vel minimum erga te prætermissem. Plat. in Tim. οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδέν, nihil promptitudinis prætermittemus. Sic & apud Isocr. in Nicocle. καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλείπητέ τινων ἀνάγκη τοῦτο κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις, in vtracunque enim parte horũ aliquid prætermiseris, *hoc est.* in vtro horũ vestro officio deeritis. Dicitur & ἐλλείπεί με τοῦτο, hoc me deficit. Et τὰ ἐλλείποντα τοῖς ὑπερβάλλουσι opponuntur, apud Aristot. eth. 2. c. 2. Itẽ ἐλλείπω τινός, deficio: hac re. Thuc. l. 1. Significat etiã absum: vt apud Aristot. οὐδ' ὑπὸ χαιρεκάκου τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, tantum abest vt contristetur vt etiam lætetur.

Ἐλλείπομαι, assequi non possum, efficere nequeo. Xen. de re equ. διὰ τὸ ἀπορεῖν εἶναι τινων ἐλλείπεσθαι.

Ἐλλείμμα, τὸ, quod deest rei alicui quo minus sit perfecta. Plut. in Coriol.

Ἔλλειψις, prætermissio, omissio, vt quum Athen. σύλλαβος dictum esse scribit κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρθρου. Exponitur etiam defectus, quum opponitur τῇ ὑπερβολῇ, apud Aristot. eth. 2. c. 6. & alibi.

Ἐλλιπής, cui deest aliquid, non perfectus. Athen. lib. 14. Et τὸ ἐλλιπές, quod deest Philostr. ep. 19.

Decomp. Ἀνέλλιπής, cui nihil deest, perfectus.

Παρέλλειψις, prætermissio vnus ex consonantibus geminatis, apud Triphon.

Πρεκλείπω, deficio, inferior sum.

Ἐνλείπομαι, deficio: pro quo & ἐλλείπομαι.

Ἐπιλείπω, deficio, desũ. Thucy. l. 3. ἐπιλιπόντος τε τοῦ σίτου ἐπολιορκοῦντο. Et σιτίου μετὰ ἐπιλιπόντος, apud Plut. ἀφ' ἑβδομάδος ἀρετῆς. Philo de vita Mos. l. 1. ἐπιλείπει αὐτὸ ἡ ῥίζα τῆς βελτίστου δι' ἐνεργείας τῆς καθ' ἕκαστα, vita deficeret. Cum accusativo. Isocr. ad Dem. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Lucianus. ἐπιλείπει ἡμᾶς ὁ ἀστράβολος. Dicitur & τοῦτο μοι ἐπιλείπει, vt apud Synesium. καὶ ἐπιλείψει σφαγιάσαι τῷ θεῷ.

Ἐπίλειψις, defectio. Thuc. lib. 2. ἡ δὲ μόνη τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις ἀφῆκε ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ον, ὁ, ἡ, reliquus: vt τὸ ἐπίλοιπον βίου ζῆν, Plato. Et ἐπίλοιπος χρόνος, Herodot. & Isocr.

Καταλείπω, relinquo, desero. Il. ζ. Κατὰ δὲ καὶ ὀπίσσω Πελάσγων καὶ Τρωσὶ λίσσεται Ἀργείοισιν Ἑλένην. Et relinquo post me seu posteris meis. Dem. in Mid. εἰσφέρων δοῦ τὴν δίκην ἣν ὁ πατήρ μοι κατέλιπεν. Isoc. in Euagora, ἀθανάτους τοῖς ἀεὶ ὑστέροις μνήμας κατέλιπεν. Sic apud eundẽ in Hel. πολὺ λοιπὸν ἐστὶ πρᾶγμα μεγάλου δίκαια συγγράμματα καταλιπεῖν ἡμῖν. Apud eundẽ in Euag. dicitur & καταλείπειν τὸν λόγον, finem dicendi facere. Pro καταλείπω, per syncopen dicitur καταλείπω. vt apud Solon ἀλλὰ φίλοισι Καλλιστεύουσι θεῶν ἀλγεινὰ κηδεύοντας.

Κατάλειμμα, quod reliquum est, reliquiæ. 1. Reg. c. 13. Καταλείψις, relictio.

Κατάλειπτος, relictus.

Καταλειπτός, reliquus Aristot. Oecon. 2.

Καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω. Plat. epi. 9. χωρεῖν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, locum relinquere & cedere improbis hominibus.

Decomp. Ἐγκαταλείπω, intus relinquo: vt ἐγκαταλείπειν φρικῶν. Thuc. Et ἐκκαταλιπόντας τὴν γνώμην, si relinquant in aliena familia apud Dem. Ἐγκατάλειμμα, reliquiæ, monumẽtũ.

Ἐκκαταλείπω, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ἐκκαταλείπω, relinquo, seu penitus destituo.

Προκαταλείπω, insuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto, sæpè omitto, i. silentio prætereo. Isocr. in Euag. τὰ μὲν οὖν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν εἰρημαι παραλιπὼν. Demosth. pro coron. πολλὰ τοίνυν ἔτερ' ἔστιν ἔχων εἰπεῖν ἀπολείψω.

Παράλειψις, prætermissio, prætericio. Est & nomen figuræ cuiusdam

cuiusdam rhetoricæ, de qua author rhetor. ad Herenn.

Περιλείπω, relinquo, reliquum facio.

Περιλείπομαι, relinquor, superfum, superstes sum. Herodian. l. 2. μετὰ τὴν τῶν πατρῴων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic περιλείπειν ἀλλήλοις πολέμου, pugnæ superstitem esse.

Περίλειμμα, τὸ, reliquiæ.

Περιλειπόμενος ὁ, reliquus. Aristotel. Oecon. 2. Item superstes. Luc. in Tyr. περιλοιπός, idem: apud Plat. de leg.

Περιλιμπάνομαι, idem quod περιλείπομαι.

Προλείπω, prius relinquo, seu antè relinquo: plerunque tamen pro simplici λείπω vsurpatur, vt Od. ξ. Κτήματα τ' προλιπὼν ἀνδρός τε. Sic Hesiod. in Erg. Κύμαν Αἰολίδα προλιπών. Sic apud eundem in asp. προλιπόντες δ' ἄστυ καὶ ἀστεῖα γείτονα. Plut. in consol. ad vxor. ἐκείνη τὴν καλὴν Χάριν ἡμᾶς προλιπόντος. Dicitur & res aliqua quempiam προλείπειν, vt Od. β. Οὐδέ σε πάγχυ μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν. Item antè deficio, priùs destituo. Thuc. lib. 7. εἴτε ὁ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, si quem prius vires defecissent.

Decomp. Ἀπολείπω, longè relinquo. Scribitur & diuisim ἀπὸ προλείπω.

Ἐκπολείπω, relinquo, derelinquo. Phocylid. Μητέρα δ' ἐκπολίπῃς, matrem missam facias.

Ὑπολείπω, reliquo, reliquum facio. Item deficio, minuor. Arist. ὑπολείπομαι, idem Thuc. l. 1. μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολείπωσι, ὡς οὐδὲ μικρὸν ἐπολεμοῦντο. Hoc. in Euag. οὐδὲ μικρὰς βαθυμίας μεγάλας πόνοις ὑπολειπόμενος. Item patiuè, relinquor, superfum. Thuc. l. 8. Greg. ξγ'.

Ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ. Arist. de mundo.

Ὑπόλειδος, ὁ, idem Theophr.

Ὑπολοιπός, ὁ καὶ ἡ, reliquus. Plut.

Ὑπόλοιπος, reliquus, restans. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάρος ἔσται γίγνεται. Sic & Thuc. & Demosth.

Ὑπολιμπάνομαι, idem quod ὑπολείπομαι.

Νωλιμῶς, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

ΛΕΙΡΙΟΝ, ου, τὸ, lilium seu lilij species. Diosc. l. 3. ca. 116. & lib. 4. c. 85. Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 16. ¶ Suidas scribit λείριον ab Atticis vocari florem narcissi. Theophrastus tamen cap. vlt. manifestum discrimen inter λείριον & νάρκισσον, ponit. ¶ Pro quolibet flore vsurpari scribit Eustath. itidémque Hesych. Suid. & Etym. Sic apud Theocr. idy. 19. ἢ ὁπότ' ἐν λειμῶνος ὑπὲρ ὄα λείρια κείρῃ. * δῆλα τὸ λεῖον εἶναι, pleonasmo τοῦ ρ.

Λειρίεις, lilinus, liliaceus, vt λειρίοις καρπὸς apud Nic. in Alexip. Item floridus. Exponitur etiam, suauis, tener, vt Il. ν. χρόα λειρίεντα δαίζει. Et Il. γ. ὄσσε λειρίοισιν.

Λείριος, idem quod λειρίεις, liliaceus, è lilio factus, vel lilio similis. Diosc. l. 3. c. 116.

Λείριος Ἀπόλλων, pro suaui. Apollonius lib. 4.

Λειρώδης, liliaceus, Theophr.

Λίριον, pro λείριον, lilium flos λίριον, liliaceus, λίριον ἄνθος, Gal.

ΛΕΙΧΗΝ, ῆνος, ὁ, lichen: summæ cutis asperitas cum leni pruritu, impetigo, impetiginosus morbus quem mentagram Latinos vocasse autor est Plin. l. 26. c. 1. ¶ Item callus in equorum genibus & supra vngulas in flexu earum partium induratus, Diosc. l. 2. c. 45. ¶ Est etiam herbæ species, quam aliqui ἕρπυλλον appellant, quoniam saxis adhæret. Diosc. l. 4. c. 53. sic dicta quoniam λειχῆνες βεβαιοῦσι, vt tradit idem Diosc. ibid.

Λειχηνιάω, ῶ, lichene laboro. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12.

ΛΕΙΧΩ, F. ξω, lambo, lingo. Theoph. (de signis imbrium & ventorum) ἢν τὴν ἀφεδίαν ὑπολείχῃς γεμίσα ὕδατος ἐπιμένει. Item obscœno sensu, apud Aristoph. in Equit. Ἐν ὑπόπαυσι λείχων τὴν δεξιὰν ὤμου ῥέζει.

Λιχμάζω & λιχμάω, idem quod λείχω. Hesiod. in asp. (de duobus draconib.) ὀπιπτεύοντε κάρηα λιχμάζον δὲ ἄρα τοίγε, lambebant ora sibilia vibrantes. Cum accusat. apud Theocr. idyll. 19. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, lambebat ipsi collum. Oppi. l. 3. de venat. Ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἐνοπλίσσασκε παῖδας. Hinc particip. λιλιχμάτις apud Hesiod. in Theog. per syncopen pro λιλιχμακάτις ex epenthesi τοῦ ι.

Λιχμάομαι, idem quod λιχμάω. Oppian. l. citato, λιχμᾶται γλώσσῃσι φίλοις γόνον, lingua lambit caram sobolem. Plut. in polit. præc. ἑκάστου γὰρ κύκλῳ κεφαλαὶ πολλαὶ κατεσιμαζόμενον ἐλιχμῶντο αὐτῷ αὐτόν.

Λιχμήρης, ες ὁ καὶ ἡ, ereita lingua os lambens. Nic. in Ther.

Λιχμωκάθετος, ὁ καὶ ἡ, quæ lambitur. Hesych.

Λιχνεύω & λίχνος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpos.

Ἀναλείχω, lambo, delambo.

Ἀπολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero. Athen. l. 6.

Ἀπολιχμάω, idem vnde Il. φ. αἱ δ' ἀστῆρες Αἷμ' ἀπολιχμόωσι.

Διαλείχω, lambo, lingo, vel potius per lambo. Aristoph.

Ἐκλείχω, delingo, delambo: vel lambendo & lingendo euacuo. Item eclignia liguritio, in eclignate sumo. Diosc. l. 1. c. 95.

Ἔκλειγμα, & ἐκλεικτόν, eclignia: medicamentum quod delingitur, seu medicamentum quod ori inditum sensim liquefit & deglutitur: alio nomine ἀστρεπτικόν. Diosc. lib. 2. cap. 123. Aegin. lib. 4. c. 57.

Ἐπιλείχω, linctu ingero, lingendo assumo.

Ἐπιλείχω, in superficie lambo, vel pro simplici λείχω.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo. Aristop. τὰ βλέφαρα περιλείχειν.

Περιλιχμάζω & περιλιχμάω, idem. περιλιχμάομαι pro eodem. Luc. in Prom. [de coquo] καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιλιχμάσατο.

Περιλίχμησις, ipsa circumlambēdi actio. Theon. apud Arat.

Composita facta ex præterito λέλειχα sine præpositione.

Κυπολειχὸς siue κυβολειχός, ῶ, ὁ, qui pinguedinem lambit, seu qui pinguibus libendis delectatur, gulosus, liguritor. Athē. l. 3.

Κυβολειχία, ἡ, catillatio, liguritio, gulositas: propriè ea qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Athen. ibidem.

Μιλτολειχὸς, qui frituolas res consectatur: (eas velut delambens) Eustath.

Ματπολειχὸς, qui ex falsa mensura lucrum capiat ab nomine ματπον significante genus quoddam mensuræ. Eustath. & Aristoph. in nub.

Λεκιδόπους, λείωμα, vide in Λείω. Λείων, in Λέων.

ΛΕΚΑΝΗ, ης, ἡ, peluis, vel catinus, patina: Atticè pro Λακάνη, (factum ex intensiua particula λα & verbo χαίνειν, propterea quòd sit latum, inquit Suidas, qui itidem exponit magnum acetabulum & patulum) Aristoph. in Auib. ἐμοὶ δὲ ἐπιφέρουν λεκάνην. Idem in Nub. αἴβοι, τυτθίον δὲ χωρεῖ τὸ κακόν. ὁ ὅτι μοι λεκανίδιον, præbete mihi peluim seu catinum. Plut. in Polit. præcept. αἰτοῦντα λεκανίδιον καὶ πιτρὸν ἔπειτα ἐμέσαι.

Λεκάνιον, ου, τὸ, parua peluis, seu parius catinus. Aristophan. in Acharn.

Λεκανὶς & Λεκανίεκη, idem apud Hesych. At Λεκανίδιον pro eodem apud Suid.

ΛΕΚΙΘΟΣ, ου, ὁ, vitellus, oui luteum. Aristot. hist. an. l. 6. τὰ δὲ βύμματα τῶν ὠῶν δύο ἔχει λεκίθους. Diosc. lib. 2. c. 45. ὁ λέκιθος αὐτὸς χρῆσιμος πρὸς ὀφθαλμῶν πιεσμοὺς, ὀπτηθεὶς σὺν κρόκῳ, lutea ouorum cocta vt indurescant, admisto croco modicè, illita oculorum dolores mitigant. ¶ At masc. gen. pisum, quòd eius color vitello non sit absimilis, teste schol. Aristoph. & Suid. Galenus verò λέκιθον in lex. Hippocr. expo. φακὸν τὸ ἐνδον τῆς λέπυος. nam & lens cui detractus est cortex, lutea est. Exponitur etiam, pulmentarium ex leguminum farina siue leguminum lomentum elixatum. Reperitur & λεκιθος per vt quæ scriptura cum erymo conuenit. * dictum enim putant λέκιθον, ἀπὸ τὸ λέπειν κλίθειν.

Λεκιθώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, luteus, croceus. vitelli seu lutei in ouo colorem imitans. vt λεκιθώδεις χολὴ apud medicos.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello est, seu in quo vitelli sunt, vt Λεκιθίτης ἄρτος, apud Athen. l. 3.

Λεκτὸς, ός, ὸν, vide in Λέγω. Λέκτρον, in Λέγομαι, cubo.
Λέκυθος, in Λέκυθος. Λελοθότων, in Λοθω.

ΛΕΜΒΟΣ, ου, ὁ, lembus, paruum nauigium. Hesych. & Suid. Polybius lib. 1. κατηγόρουν αὐτῶν ἀποστρέφειν λέμβους καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὑπογαστίου.

Λεμβώδης, ὑος, ὁ καὶ ἡ, lembo similis.

Λεμβύδιον, ου, τὸ, lembunculus, parius lembus.

Λέξις, vide in Λέγω. Λεόντειος, ος, ον, in Λέων.
Λεπαδνοῦν, Λεπίζω, ος, ον, in Λέπω.

ΛΕΠΡΟΣ, ῶ, ὁ, scabet, asper ex decedentibus ex eo squamulis: vt λεπροὶ ὄνυχες, scabri vngues. Diosc. lib. 2. cap. 140. * λέπρος, quasi λεπτός. Dicuntur etiam λεπροὶ, lepros, hæc est, quorum cutis in scabras quasdam squamulas resoluitur. Theoph. de caus. pl. lib. 2. c. 8. [de quibusdam aquis] καὶ γὰρ ἀνίσχουσι λεπρῶδεις λεπροὶ γίνονται.

Λέπρα, ἡ, lepra: asperitas cutis profunditor cum pruritu, eam in squamas resoluens. ab Auicenna dicitur impetigo excoriatiua, quòd cutis per cortices squamásque resoluatur. Plutar. de Iside & Osir. τῷ δὲ λεπρὸν πάσχοντι ἐξανθεῖ τὸ σῶμα, λέπρας καὶ ψωριάσεις ἀγόντας. Vide Aegin. & Actuar.

Λεπρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, leprosus, vel scaber.

Λεπρικὸς, ῶ, ὸν, vt λεπρικὰ φάρμακα, medicamenta leprosis apud Diosc.

Λεπρὰς, scabra asperata: vt λεπρὰς πέτρα apud Theocr. idy. 1.

Λεπρόω & λεπρόνω, scabrum reddo, scabris veluti squamulis obduco.

Λεπρόομαι ac λεπρυνόμαι, scaber fio, scabris squamulis obducor. Nicand. in Ther. πολλὰς δὲ δερμάθεσι μορφοῦται· ἔστιν λεπρούνων ἄλλοτ' ὀμῶν ψεκάδεσσι. Exp. & albesco quasi λέπρα, quod

quòd qui ea laborant, & exasperentur & albescant. Λεπρόομαι, exp. etiam lepram patior.

Λεπράω, vel λεπραίνω, scabet fio vel sum, vt λεπραίνοντες ὀνυχες, scabri ungues, apud Diosc.

Ἐπιλεπρᾶν, (comp.) aliquantum scabet.

Υ

ΛΕΠΤΟΣ, ὁ, tenuis: cui opponitur παχὺς, crassus. Propriè tenuis instar corticum & squamularum quæ alicunde avelluntur. Odyss. θ. οὐτ' ἀράχνια λεπτά. Sic Il. χ. εὐπαλέα λεπτά, ex filo tenui & subtili. Sic Ægineta in πεττευόντων dicit decedere λεπτὰ καὶ τιλυροῦ ἢ σώματα ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῆς ἀσθενείας. itē tenuis, exiguus, paruus: vt λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τῶν μελλόντων, tenuem & inanem spem concipere de futuris. apud Aristid. item gracilis, macer, cui indem opponitur crassus: Hesiod. in Erg. λεπτὴ δὲ παχεῖαν πεῖνα χρεὼ πείσασα. Athen. l. 13. ἰσχνὸν πάνυ. Καὶ μέλανα λεπτὸν θ'. ¶ Itē rarus, vt Gal. exp. apud Hippocr. sic λεπτὴ χιών, apud Eust. ¶ Metaphoricè de animo etiā dicitur: vt λεπτὸς νοῦς, mens subtilis & acuta. Eur. Sic Aristoph. in neb. λεπτὰς φροντίδας. & λεπτοὺς λόγους appellat subtiles philosophorum argutias. ¶ λεπτὸν, minori quoddam nomini genus, quale κόμμα. Luc. 22 βιβλίοις λεπτοῖς δύο.

Λεπτότης, τητος, ἡ & λεπτοτῆς, tenuitas, exilitas. Item gracilitas, Epigr. l. 2. & Athen. lib. 12. item subtilitas, argutia. Aristoph. in neb.

Λεπτόλεπτος, tenuis, subtilis: vt λεπτόλεπτον φάρος, Apoll. Arg. lib. 1. Exp. & gracilis.

Λεπτόλεπτος, naturalis, vesculus. Epigr. l. 2.

Λεπτύνω, tenuo, attenuo, tenuem reddo, item gracilem reddo. Athen. l. 2. item subtile reddo.

Λεπτύνσις, ἡ & λέπτυνσις, εως, ἡ attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικὸς, ἡ, ὸν attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens. Dioic. Athen. l. 8.

Compsita.

Ἀπολεπτύνω, extenuo, item in nucinum colligo.

Διάλεπτος, pertenuis & gracilis. Aristoph. in nub.

Ἐπιλεπτόλεπτος, gracilis supra gracilem. Epigr. lib. 2. Τρεῖς λεπτοὶ πρόλεπτοι ἐπιλεπτόλεπτοι ἐπὶ πρεσβεύοις ἐν λεπτοπτίλεπτος.

Ἐκλεπτύνω, extenuo, seu attenuo. (πτερος.

Περιλεπτύνω, ambo extenuo.

Ὑπολεπτός, supra modum tenuis, prætenuis.

ΛΕΠΩ F. λεψω, decortico, delibro, vel putamen & squamam detraho. Athen. l. 4. Μάζας μαλακὰς χρὴ μεριδίου λαμβάνων λέπειν.

Λέπυμα, decorticor. Vtuntur Athenienses etiam ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικοῦς δὲ ἀφροδισίων οὐ σοφῶν, vt Athen. tradit lib. 14.

Λέπυμα, τὸ, cortex liberinā quod decorticando auferitur. Athen. lib. 2. Ἐστὶ πρόβιμον τὰ λέπυματα κατέλιπον. Dicitur etiam de tunica plantarum aut semen aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. lib. 4. cap. 12. item λέπυμα seu λέπυστα, plantæ genus in Orchomeno lacu nascens, teste Theophrast. hist. pl. lib. 4. cap. 11.

Λέπυρον, ὁ, τὸ idem quod λέπυμα. Athen. l. 3. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumen (i. tunica) vt & λέπυμα. Alex. Aphr. Piscium quoque squamæ λέπυρα dicuntur Poll. l. 6. c. 15. (Taur.

Λεπυρώδης, ὁ, ἡ, corticibus abūdans: vt λεπυρὰ ἀνήκατα. Eurip. in Iphig.

Λεπύω, idem quod λέπω, decortico. Exponitur etiam pellem detraho.

Λέπυσμα, idem quod λέπυμα. Dioscl. l. 1. c. 22.

Λεπύδιον, τὸ, idem quod λέπος, seu λέπυσμα, in Epigr. Pierunque pro squama accipitur. Athen. l. 8. Dioscl. l. 5. Exponitur & lamina & lama. Est & morbi genus, quem Lat. porriginem vocant, de quo vide Celsum.

Λεπιδωτὸς, ὴ, ὸν, squamatus, squameus. Aristot. lib. 4. de part. anim. item piscis quidam. Plin. de Iside & Osiri. Et lepidotes gemma, quæ squamas piscium varis coloribus imitatur, apud Plin. l. 37. c. 10.

Λεπιδωτὸν, τὸ, lepidium herba sic dicta, quòd squamas & maculas faciei deleat. Dioscl. Paul. Ægin.

Λεπυρὸς, ὴ, ὸν corticatus, corticosus: vel gluma tectus, gluma hortens, vt λεπυρὸς σῖτος. apud Nic. in Ther. λεπυρὸν, τὸ, putamen nui, & cortex mali punici, id est, malicorium. Suid. Scribitur & λέπυρον.

Λεπυρωτὸς, ὴ, ὸν, tunicis multiplicibus obvolutus. Theophrast. hist. pl. 1. item squamatus, squamosus. idem hist. pl. l. 9.

Λεπύριον, τὸ, cortex, apud Hippocr. item putamen. Aristot. hist. an. l. 5. item squama. Theophr. hist. pl. l. 4.

Λεπυρώδης, ὴς, ὸς, ὴ, idem quod λεπυρωτὸς, corticatus, corticosus, putamine tectus, item multis tunicis tectus.

Λεπυρόω excortico, item deglubo glumas excutio. Hesych.

Λεπύδιον, τὸ idem quod λέπυρον. Plut. symp. lib. 5. probl. 6. & Eust. ex Theopompo comico.

Λεπίς, ἡ, cortex, idem quod λέπος. Erot. apud Hippocr. Dicitur etiam de multiplici tunica corpus vestiente. Hesych. Suid. & Eustath. item vestimentum, quod & λῶπος ac λῶπα. Eustath. ex Anacreonte,

Λόπιμος, ὁ, ἡ, ὸν, qui ex genere eorum est quæ excorticari possunt, seu quæ cortice & putamine tecta sunt. Athen. l. 2.

Λοπίζω, decortico. Λόπισμα, τὸ, cortex putamen.

Λοπιὰς, ἡ, expon. corticis turgor quem humor est sub cortice. Theophr. hist. pl. l. 3.

Λοπιόω, seu Λοπάω, cortice turgesco, cortice turgido sum. Theop. de caus. pl. l. 3. c. 12. τῷ ὑγρὸν καὶ λοπιόμενον συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας, ὃς καλοῦσι λοπιᾶν. Sic & antè apud eundem.

Λοπιός, ὁ, tempus illud anni cùm cortices arborum turgescunt & exempubiles fiunt. apud eundem.

Λοπὶς, ἰδος, ἡ, squama, idem quod Λεπὶς. Aristoph. in Vesp.

Λοπὰς, ἀδος, ἡ, patella, idem à Λέπω, quòd instar corticis sit Λεπτή. Est etiam morbus arborum quem Plin. patellam interpretatur: de quo Theophr. Plut. in apophth. Athen. l. 8. Ponitur etiam olla, apud Plut. in præc. san. & Theoph. hist. pl. l. 4. cap. 16.

Λοπάδιον, τὸ, parua patella. Aristoph. in Pluto.

Λῶπος, εος, τὸ & Λόπη, ἡ vestimentum tenue. Od. v. Δίπτυχον ἀμφὶ δέμας εἶχον ἀλεγεινὴ λωπήϊον. Eust. ex Λοπὸς factum esse tradit per ἐκθεσιν: vestimenta enim ambiunt hominem, vt cortex & tunica arborem, lemina, &c.

Λόπιον, τὸ, idem quod Λῶπος, vestis, apud Suid.

Λωπίζω, veste exuo.

Λοπὰς, ἀδος, ἡ lopas, genus conchæ marinæ, concha petris adhærens. Aristoph. in Plut. & in Vesp. Eustath. à Λέπω derivat. ¶ Λέπας, τὸ rupes, promontorium, ex Epigr.

Λεπαῖος, ὁ, montanus, vel arduus, & præruptus, vt rupes & promontoria. Eurip. Λεπαίας χθονὸς.

Λεπαστὴ, vel Λεπαστὴ κύλιξ, dicitur de poculo ampliore. apud Athen. Eust. à Λέπω derivari posse existimat, διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἐκπεπλατυσμένον τῶν λεπάδων.

Λεπάδιον, τὸ, lorum latum quo equi collum ad iugum religatur. Hesych. & Eustat. Aliis verò lorum circa pectus equi: aliis, μαστοπαλίστρα. Il. ε. ἐν δ' λεπάδια καλὰ βάλε χρύσεα.

Λεπρὸς, λεπτὸς, λοφὸς, λωβὸς, φολὶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compsita ac primum ex Λέπω, &c.

Ἀλέπιστος, ὴ, ὸν, qui decorticatus non est, non desquamatus. Eustath.

Ἀλεπίδωτος, ὴ, ὸν, non squamatus, squamis carens.

Ἄλοπος, ὴ, ὸν, cortice carens, squamarum expers. Hesych.

Ἀπολέπω, decortico, delibro, putamen seu squamas aufero. Aristoph. Ἀπολέπομαι, decorticor. Ath. l. 3. ex Epicharmo.

Ἀπολεπίζω, idem.

Προαπολεπίζω (Decomp.) prius decortico: vnde φακὸς ὀψοπολεπιστὴς. Dioscl. l. 2. c. 129.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus, Castaneæ epith. apud Nicand.

Ἐκλέπω, ex cortice & putamine eximo, excludo, excudo. Plutar. (de Crocodilo) ἐξεκλέψαι λίκνα καὶ ὀστᾶ τοῖς ἡμιφαγεῖν.

Ἐκλέπομαι, decorticor, excudor. Aristot. hist. an. l. 5.

Ἐκλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Ἐκλεπὶς, corticis seu putaminis detractio. Item puliorum exclusio, pullatio.

Ἔκλεπις, pisces, quasi ἄλεπις (vt est apud Athen. l. 7. διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί) i. squamati seu squamigeri, vide & comp. ab Ὀ-ξ. i. vox.

Ἐκλεπιστὴς, desquamatu facilis: item qui facilè delibratur, & cortice spoliatur. (10. Anacr.

Ἡμιλεπὴς, semidecorticatus: (de pullo in ouo adhuc contento.

Μονολεπὴς, vno cortice & vna tunica tectus. Theophr.

Ὀρολοπεῖ. Hesych. exp. διεπολεμεῖ, ταράττει, ex Aeschyl.

Ὀρολοπίζω, exp. contubo, apud Homer. hymno in Merc. Ἦ μὲ βροῦς ἐνεκ' ἠδ' ἀγελαίους ὀρολοπίζεις, certè propter boues tibi ablatos iratus sic me conturbas, seu portando concutis.

Περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho. Περιλεπίζω, idem.

Πολύλεπτος, pluribus corticibus & tunicis vestitus, pluribus tunicis inuolutus.

Χρυσόλεπτος, aureis intectus squamis.

Compsita ex Λῶπος, & Λωπίζω.

Ἀπολωπίζω, veste exuo. Poll. l. 7.

Ἐκλωπίζω, idem Soph. in Trachin. Exponitur etiam excorio vel excortico, apud Suid.

Νωλεπὴς, veste carens.

Περιλωπίζω, veste circuminduo. Poll. l. 7.

Συλωπία, vestium compilatio seu furatio. Poll. l. 7. c. 12.

ΛΕΣΒΙΑΖΩ. Lesbiorum mores obscœnos imitor, seu Lesbiorum ob cœnitatem. Luc. in Apophrade. ὡς δὴ οὖν τί μοι τὸ πάσχειν ἀπεδόκουν λέγουσιν οἱ πολλοὶ λεσβιάζειν αὐτὸν καὶ φιλεῖν. Sic & Gal. de facult. simpl. medic. l. 10. Habetur & apud Aristoph. quod quidam interpr. etiam ore mongerari.

Λεσβίζω, idem apud eundem Aristoph. in Vespis.

Λεσβιάζω, ὁδῶν, ἡ exp. fallaterr.

ΛΕΣΧΗ, ἡς, ἡ, sermocinatio, confabulatio, vel conciliabulum Herodo,

Herodot. ἡνικάδε λέσχης ὅς τις ἡδύς αὐτῇ ἄρεσται. Callimachus in quodam epigrammate, ἐμνήσθην δ' ἑτάρους ἀμφότερα Ἥλιον εἰς λέσχην κατὰ οὐλομένῳ, in cõfabulatione. Item locus publicus vbi cõfabulabãtur. Od. ε. Οὐδ' ἐθέλεν δόμεν ἐς χαλκήιον, οὐδ' ἐς ἄγορον ἐλθεῖν Ἠ' ἐν ἐς λέσχην. Sic Hes. in Erg. πάρ δ' ἴθι χαλκεῖον θέμεν ἐν λέσχῃ. ¶ Exponitur etiã Κάμινος.

Λεσχηνεύω, sermocinor, confabulor, garrio. (apud Suid.

Λεσχηνεύομαι, pro eodem. Eroc. apud Hippocr. Et passiuè apud Hesych.

Λεσχηνεία, ἡ, cõfabulatio, Itẽ loquacitas. Plato in Axiocho. Exponitur etiam contumelia, iniuria, apud Suid.

Λεσχηνευτής, confabulator. Scribitur & λεσχηνεύτης, apud Suid. quod exp. ὑβριστής.

Λεσχηνοῦ, apud Laert. in epistola Anaximenis ad Pythag. exp. discipuli ex eo quòd cum præceptore sermocinari & confabulari soleant.

Λεσχηνωτής, ὁ, expositor, ἐξηγητής, & ὁμιλητής. Hesych.

Λεσχηνωρός, dicitur Apollo à confabulationibus quòd interdiu homines inter se confabulentur; quum noctu secortum ab aliis quiescebant.

Λεσχηρῶ, sermocinor, confabulor. Hesych.

Composita.

Ἀδολεσχός, ὁ, ἡ, ὁ, (q.d. qui ad iactitatem vsque sermocinatur: est enim compositum ex ἄδω & λέσχη) loquax, garrulus. Arist. eth. 3. c. 10. Exponitur etiam, qui oblectatur in garrulitate. [Etym.

Ἀδολεσχία, ἡ, idem. Athen. lib. 13.

Ἀδολεσχία, ἡ, loquacitas, garrulitas, nugatio. Eroc. contra Soph. Plut. in Lycurgo.

Ἀδολεσχέω, ῶ loquax sum, nugor, garrio. Dem. contra Philip. ἀδολεσχῶ. Exp. & contemplor, vel oro, & Deum laudo. Exponitur etiam contemplor, assiduè meditor Psalm. 118. ἐν τοῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω.

Ἀγρολέσχης, elato sermone vtens, glandiloquus. Hesych. Item qui de rebus inanibus & in imaginatione duntaxat positis verba facit.

Ἐλλεσχοῦς, dicuntur τοὺς ἐν λέσχῃ ἐνοῦς, quæ omnium in ore sunt & in omnium versantur; vulgata. Herodot. l. 1.

Ἐπιμολέσχης, qui de legibus confabulatur. Laërt.

Κυνολέσχης, ὁ, ἡ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis.

Κωλέσχης, qui nates semper & cunnos in ore habet, turpiloquus. Eustath.

Λεσχήματα, nugæ. Hippoc. epist. ad Demag.

Λεπτολέσχαι, philosophi de rebus leuioribus subtiliter & nimis anxie disputantes nugantésque. Aristoph.

Λεπτολεσχία, subtilia nugamenta.

Λεσχολέσχης, ὁ, blatero, nugator loquax. Gregor. & Epigr. lib. 2.

Λεσχολεσχεῖν blatere, nugari.

Μετεωρολέσχης, qui de sublimibus rebus (i. cœlestibus) inaniter disputat, vel qui fabulatur de rebus sublimibus.

Μετεωρολεσχεῖν, de sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu sermocinari more Physicorum. Exponitur etiam, de rebus futilibus sermocinari.

Μετεωρολεσχία, de rebus sublimibus disputatio seu fabulatio. Plut. in Pericle. Item de rebus futilibus sermocinatio.

Μετεωρολέσχης, qui de rebus sublimibus seu cœlestibus fabulatur. Plato de rep. lib. 6. (μὴ χρῶν.

Μετεωρολέσχω, de rebus sublimibus garrio: apud Plut. ὑψηγ.

Περιλεσχλευτής, exp. περιλαλητής & περιπαίκτης. Hesych.

Πρόλεσχος, qui ante alios loquitur, qui alios præuenit in sermone. Æschyl. in supplic.

Στριβολέσχης, qui de rebus subtilibus garrit.

Στριβολεσχεῖν, de rebus nimium subtilibus & nihili garrire: seu anxium esse & torqueri in rebus friuolis & nugatorijs. Aristoph. in nub.

Στριβολεσχία, anxietas in rebus nihili arguitur.

Λεσχηνεύω, &c. vide in Λεσχός. Λευκαία, &c. in Λευκαία.

-ΛΕΥΚΟΣ, ὄν, ἡ, albus candidus. (* παρὰ τὸ λάειν, teste Etym. & Eustath. quod facilè fit visui obnius candidus color) Il. γ. Οἴσθα δ' ἄρ' ἄλλο λευκόν, ἐπίρροθον ἢ μέλαιναν. Hesiod. in asp. Λευκὴν καὶ μελαίνας ὀπώρας. Interdum λευκὸν absolutè dicitur pro λευκὸν πρόχειρον, vt in Epigr. ¶ Item limpidus: vt λευκὸς ὕδωρ, apud Homer. & λευκοτέρῳ ποτὶ μῆρῳ, Callim. hymno in Iouem. ¶ Item perspicuus, dilucidus: vnde λευκὸς γίνεται, in Epigr. cuius sententia est perspicua. ¶ Item serenus: vt λευκὴ γαλήνη. Od. κ. ¶ Λευκὴ ἡμέρα fausta seu felix dies: apud Plut. in Pericle. Et λευκῇ ἡμέρᾳ διάγειν, hilariter diem transigere. ¶ Apud Hesiod. λευκὴ ἠώ, exp. iucundum, vel, quod hilaritatem & iucunditatem affert.

Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, albor, candor. Aristot. eth. 1. c. 6. & alibi.

Λευκή, alba, candida: idem quod λευκὴ vt λευκὴ χαίτη, alba seu cana coma. Nonn. & λευκὴ φωνὴ vox clara, apud eundem. Est etiam herbæ, nomen apud Dioscor. l. 3. c. 101.

Λευκόω, ῶ albũ reddo, dealbo. λευκόομαι, idẽ Xen. Hell. 7. πρεσβύμενος μὴ λευκοῦσθαι οἱ ἐπιστῶν τὴν κεφαλήν. Et passiuè apud Demosth. κ. Στέφ. ἐπιλελευκωμένον γραμματεῖον, albo colore inductum.

Λεύκωμα, τό, id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunq; pro tabella albo colore inducta: apud Demost. & Lys. Significat etiam album oui, & albuginem oculorum, in Hippiatr. & apud Dioscor.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo: de morbo oculorum in Hippiatr.

Λευκαίνω, dealbo, candidum facio. Theocr. idyl. 14. ὑπὸ χερὰ οἷς ἥλικι ἔρατο λευκαίνων ὁ χρόνος. ætas quæ albos seu canos facit λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor. Item neutraliter, albus seu candidus fum albeo. Theoph. ep. 13. ἢν χρυσὸς ἢ σωμάτων ὅτε πρὸς τὸ θαλυφρίπτης λευκαίνεται.

Λευκασμός, ὁ, dealbatio, vel candor.

Λευκὴ, ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de caus. plan. l. 2. & Dioscor. lib. 1. c. 88. Item vitiligo albo cutis carnisq; præter naturam albedo: apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quibusdam τὸ ἀνδρόλεκας, vt habetur apud Dioscor.

Λεύκιον, ὁ, populeus. Aristot. œcon. 2.

Λευκίσκος, ὁ, ἡ, pilcis è mugilum genere. apud Gal.

Composita.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio.

Διάλευκος, albo intermixtus, albo distinctus. Plut. in Alexandro.

Διαλευκαίνω, dealbo: vel perfundo arbore & candore.

Ἐλλευκος, valde albus, candidissimus. Aristot. de mundo.

Ἐπιλευκος, aliquantum albus: vel albicans, candicans.

Ἐπιλευκαίνω, idẽ quod διαλευκαίνω, vel in superficie dealbo.

Ἡμίλευκος, semialbus.

Μεσόλευκος, albo intermixtus, albo distinctus: seu cui aliquid albedinis quasi in medio positum est. Athen. l. 11. & apud Luc.

Παλλευκος, omni ex parte albus, candidissimus: vt πάλλευκον πέπλον. Eurip. in Hecuba.

Παραλευκος albicans. Strab.

Περιλευκος, circumcirca albus admodum albus.

Ὑπολευκος, candicans, albicans, albidus, vel subalbidus, subcandidus.

Ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo.

Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.

Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Dioscor. lib. 4. cap. 42.

Λεύρος, vide in Λεῦρος λεύσιμος, λεύρος, &c. in λεύω, i. λᾶας.

ΛΕΥΣΣΩ, video, aspicio: poeticũ est. Il. υ. οὐδ' ἔτι φεύγω λεύσσω τοῦ ἐφίκοιτο, neque virum video quem hasta petij. Il. α. λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες ὁ μοι χέρας ἔρχεται ἄλλῳ. Interdum cum εἰς fiue ἐς, vt Od. θ. εἰ δ' ἐς αὐτὸν Τιρεσίαδην λεύσσοιμι. Ἀφλέγω fieri dicitur βλέπω, & Aeolicè βλέσσω, deinde interiecto υ & adempto β, λεύσσω.

Composita.

Ἀλεύστος, inuisibilis, seu inuisus. Hesych.

Ἀλεύστορος, lumine cassus. ex Soph.

Ἐπολεύσσω, intueor, inspicio. Soph. ἐπολεύσσουσ' εἰκῆ πάθη. (ἔσσω.

Ἐπιλεύσσω, aspicio. Il. Γ. τόσσον τις τ' ἐπιλεύσσῃ, ἔσσυται ἐπὶ λᾶας.

Νεύστος, exp. ἀόρατος, inuisibilis. Theocr. in sua syringe.

Προσλεύσσω, aspicio, intueor, contueor, vt Soph. ἀνὴρ φανερὸν προσλεύσσεις. Et προσλεύσσω φόνον, apud eundem.

Λεύω, vide in λᾶας. Λέχος, &c. in λέχω, i. cubare facio.

ΛΕΧΡΙΟΣ, ὁ, obliquus. Eurip. in Hecuba, ἀλλ' ἐμὲ χρὴ τὸν ἀεὶ θέντλον ἐμοῖσιν λέχρι φίλας καρδίας. & apud Suid. ἀφ' ἑνὸς λέχρις ἐν βαλάμῳ.

Λέχρις, obliquè.

Λικριφίς, obliquè, in obliquum seu ex obliquo. Il. ξ. λαιμὸν τμήξας μέλαιναν, λικριφὶς αὐξίας.

-ΛΕΩΝ, οντος, ὁ leo. Il. φ. & Od. ζ. ὅστε λέων ἐρεσσόμενος ἀλεωνιόθεν. Il. μ. λέων ὀρέων μεγαθύμων. Od. δ. & passim λέων. De leone vide Aristot. & Oppian. lib. 3. & 4. de venat. *Dictum volunt παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω, ἐξ οὗ ἐρεύγεσθαι γὰρ τὸ ζῷον. ¶ Est & nomen sideris cœlestis, ex numero duodecim zodiaci signorum, apud Arat. & cæteros astronomos. ¶ Item piscis genus. Athen. l. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρεώνης dictus. Nicand. in Ther. ¶ Λέων dicta fuit etiam elephantiasis. Aret. Item saltationis species, apud Poll. l. 4. c. 14. & Athen. l. 14.

Λεοντώδης, ὁ, ἡ, ὁ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonis. Aristot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leoninus animus. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Λεοντωδῶς, leonino more, leonino ritu, leonum in modum. Athen. l. 4. Λεοντωδὲς, idem.

Λεόντιος, & λεοντεῖος, & λεόντειος, leoninus, qui leonis est, seu qualis leonis est. Λεοντῆν ac per contract. λεοντῆ pro λεοντῆν siue λεοντῆ δορά, leonina pellis, leonis spolium seu exuuium. Herodian. l. 1. Aristophan. in tan. Metaphoricè apud Plut. in apophth. ἔστω μὴ ἐρασθῆναι ἡ λεοντῆ, πρὸς ῥᾴστιον εἶναι ἐκεῖ πλοῦ ἀλωπεκῆ. Λεοντεία βοῦστρα, siue λεόντειος πόα, dicitur orobanche,

banche, herba quæ eruum & cæteræ legumina suffocat, in Geopon. dicta etiam ἀκωρολέων.

Λεοντικὴ, leontice, herba quæ & cacalia.

Λεοντικὸς, leoninus, ad leonem pertinens.

Λεοντίδες, leonis catulos.

Λεοντίον, leunculus, paruus leo.

Λέαινα, ας, ἡ, leæna.

Λεαίνη, à poëtis metri causa dicitur pro λέων Il. ν. & ε. λέαινον ἐοῖσι κύνεσσι ὠμοφάγοισι. Sic λεοντικὸς, &c. pro λεόντειος, &c.

Λίς, apud poëtas etiam dicitur pro λέων. Il. ρ. & σ. οὔτε λὶς ἠὲ πάρδαλις. Sic Hesiod. in ἀσπ. Ἡ δ' ἐγένετο σφὼ ἐοικὼς μέγας λὶς. Hinc & accus. λῖν apud Theocr. idyl. 13. Ὁς ἢ λῖν ὑπίμενε. Vide etiam λὶς in sua serie.

Composita.

Λεοντόλεων, οντος, ὁ, (pro αἰνὸς λέων) horrendus leo, horribilis leo. Theocr. idyl. 31.

Θυμολέων, leonis instar animosus, leonino & magno animo prædicus. Iliad. α.

Θυμολέαινα leonino & magno animo prædita, in Epigr.

Μονολέων, solus leo, solitarius leo. ex Epigr.

Μυρμηκολέων, leo formicarius: paruum animalculum formicis insidiant.

Ὀξυπρολέων, herba quæ legumina leonis in modum suffocat. Geopon. lib. 2.

Χαμαιλέων leo pumilus: animal quod subinde colorem mutat. vode proverb. chamæleonte mutabilior. Plut. in Alcib. Vide Aristot. hist. an. l. 2. c. 11. & Plin. l. 8. c. 33. ¶ Est & herbæ nomen, sic dictæ à varietate foliorū. Plin. l. 22. c. 18. Diosc. l. 3. c. 10. & 11.

Λέυε, vide in λαός.

Λήγω, ξω, cesso, desino, finem facio. Il. ι. Ἐν δὲ μὲν λήξω στόνον ἀρχόμενος. Theoc. idyl. 17. Ἐκ δὲ νέος ἀρχώμεθα καὶ εἰς δύο λήγετε μοῦσαι. Xen. Pæd. γ. καὶ ἐλέξαμεν φρόνιμον ἐπιστάμενος. Et cum genit. Hesiod. in Theog. λήγετε τ' ἀοιδῆς. Sic Isocr. ad Dem. λῆγε τοῦ ποιεῖν ἔτι ποιῶν δ' ἐνοχλοῦμεν. Τὰ λήγοντα fines seu termini. ἐν τῷ λήγοντι τῆς Σαλαμῖνος, terminis Salaminiæ. Plut. de Herodot. ¶ Item transitiuè cessare seu desinere facio. Il. ν. Ἐν δὲ μάχας λήγω μένος. Sic & Od. χ. & Il. φ.

Λῆξις, εως, ἡ, cessatio. Item terminatio. ¶ Item sortitio: à κλήρου.

Λοιτὸς, pro κατάληκτος, Hesych. Λοιτὴ νῆσος, insula suis finibus circumscripta.

Λοιπτικὸς, desinens: apud Aristot. rhet. 3. ῥυθμὸς λοιπτικὸς, autem in fine fericus.

Composita.

Ἄληκτος, ον, ὁ, ἡ, indefinens Epigr. Vide & in comp. ex λαγχάνω.

Ἄληκτον [neutraliter & adverbialiter] indefinēter, iugiter.

Ἀλήκτως, idem quod ἄληκτον. (Il. β.

Ἀλήκτω, ὦς, ἡ, Alecto, vna ex furiis: quòd indefinenter persequatur improbos.

Ἀπολήγω, desino. Aristot. εἰς ἓν ἀπολήγει. in vnum terminatur seu finit. Il. Ω. Ἐς ἀνδράσιν ἠβῶν· μὴ φύε· ἀπολήγει. Et cū genit. Il. ο. ἀπὸ ἀπολήγει Ἀλκής. Pro eodem poet. metri causa ἀπολλήγω. Il. ο. & Od. τ.

Ἐκλήγω, desisto seu desino ab cesso ab Soph.

Καταλήγω, desino. Item terminor, extremus sum. Trāsitiuè quoque capitur, vt λήγω. Hesych. Τὰ καταλήγοντα, fines, confinia, vt & λήγοντα.

Κατάληξις, terminatio finis, clausula.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmē cui ad perfectionē syllaba deest.

Decomp. Ἀκατάληκτος, ον, ὁ, ἡ, indefinens. Ἀκατάληκτον metrum dicitur cui nihil deest. Ἀκαταλήκτως, indefinenter.

Βραχυκατάληκτος, in breuē desinēs, qui in breuē terminatur.

Βραχυκατάληκτα μέτρα dicūtur, quæ in fine velut decurtata sunt, quorū fini pes integer deest. Βραχυκαταληκτέω, ῶ, in breuē desino seu terminor: vel etiam vno pede breuior sum.

Δικατάληκτος, dupliciter desinens.

Δικρουσταλήκτος, desinens in δίχρονον & ancipitem vocalem.

Ἰσοσταλήκτος, similem terminationem habens: vel æqualiter desinens.

Μακροκατάληκτος, in longam vocalem desinens.

Ὑπερκαταλήκτικον, metrum dicitur quod syllaba aut pede in fine versus abundat.

Μεταλήγω, desino, seu desisto, cesso. Il. ι. Ταῦτά κε εἰ τελέσαιμι μεταλήξειε χόλοιο.

Παραλήγω, penultimus sum: vnde παραλήγουσα, penultima syllaba.

Decomp. Βραχυπαραλήγουσα, quorum penultima brevis est. Βραχυπαραλήκτικον, dicuntur, quæ penultimā breuē habēt. Μακροπαραλήκτικον, in penultimam longam desinere.

Φωλήγω, (q. d. cui lux esse desit, i. qui luce frui desit) luce orbatus, mortuus. Hesych.

Λ Η Δ Ο Ν, ου, τὸ, lodum seu ladū, cisti genus est, ex quo fit quod dicitur λήδανον. Diosc. l. 1. c. 129. & Plin. lib. 12. c. 17. Herodot. l. 3. c. 112. λήδανον vocat τὸ λάδανον.

Λ Η Δ Ο Σ, ου, τὸ, vestis è panno raro aut detrito: Dores, inquit Didymus, τὸ λῶδες dicūt λῶδες, vt Alcm. λῶδες εἰμάρια κοῦφα. Λωδάριον & λωδάριον, siue λώδιον idem. Suidas λωδάριον esse dicit vestem vilem, qualis æstate ferri solet: vt apud Aristoph. in auibus, Χρὴ γὰρ ἐλαφρὸν πωλεῖν τὸν λωδάριον τι φρόνιμον. Eust. dicit scribenda hæc esse per ω cum ι subscripto, vtpote derivata ἀφὸ τοῦ λεῖον.

Λωδίον, ου, quod λώδιον, apud Hesych. Sic & apud Athen. l. 13. κρανὸν λωδίον. Sic λωδίωδες apud eundē Hesy. pro λωδιώδες.

Λ Η Θ Ω, F. σω, lateo. Il. ω. Καὶ δή σε γιγνώσκω Πείσιμε φρεσὶν. οὐδέ με λήθεις. Il. ω. Τὼ δ' ἐλαθ' ἐστηλθὼν Πείσιμος, clam illis ingressus est. Item celo. Od. ν. Ὡς σφῶϊν μὴ ἐλάθοι ἐγὼ ἐν ἔπος ἐρέουσα. Xen. in Agesil. Φθάνω ὃ ὅπου τάχιστα δύναιμι λαθεῖν ὅ τι ἂν ᾖ συμφέρον, latens, vel etiam celans.

Λανθάνω, (f. λάσω à λάθω, vnde formatur aor. 2. ἔλαθον, præt. med. λέλαθα) idem quod λάθω, lateo celo. Xen. pæd. 6. καὶ λανθάνων μὴ ἐπιθέοιτο. Isocr. in Euag. οὐδ' αὐτὸς λαθὼν ἐξήνεγκεν ne ipse quidem clam tulit. Τὰ λανθάνοντα, quæ latent & occulta sunt. Aliquādo cū accus. personæ & participio. Od. δ. Ἔνθ' ἄλλους μὲν πολλοὺς ἐλάνθανε δῖος Ἀχιλλεύς. Thu. l. 1. ἐκπλεῖν πειρᾶν, λαθὼν τοὺς φυλακτήρας, euanuigat clam præsidio. Xen. ἔλαθον ἡμᾶς δόντες φόβου, clam nobis fugerunt. Dicitur etiā aliquis seipsum λανθάνειν ποιῶν τι, quum imprudens id facit, seu quum non sentit & animaduertit se illud facere. Plut. de def. orac. οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀπόποις γιγνόμενοι minimè verò nos imprudētes in isto sermone alieno absurdo versamur. Interdū accusatiuus personæ omittitur. Athen. ἔλαθον ὑπερπαχύνασα nō animaduertit se in corpulentiā immodicam euadere. Synes. ep. 51. ἐλαθόμην ἐξιππεύσας ὅσον ἔδει, non sensimus nos confecisse viæ quantū oportebat. Sic Aristoph. in Vesp. ἀλλὰ δουλεύειν λέληθας, ignorat te seruire. Dicitur etiā res aliqua λανθάνειν τινά. i. ignota & obscura esse. Aristoph. τοῦτό μ' ἐλέληθε, id me latuerat. Plut. de lib. educ. μὴ λανθανέτω τοῦτο μηδὲ τοὺς πολίτας. Λανθάνειν dicuntur etiam quorū nomē obscurū est. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολον ὅτι τῷ φοίνικι οὐδὲ ἐξ ἀρχῆς οὐκ ἔτι λανθάνει, magnum id est indicium huius ciuitatis præstantiæ inde iam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse.

Λήθομαι & λανθάνομαι, lateo. Luc. ἦκον ἐς τὸν Λιγύστιν ὡς δὴ σύλαιν ἐκεῖθεν λησόμενοι τοὺς πολεμίους, quasi ibi clam inimicis fuis futuri. ¶ Item obliuiscor. Il. α. Φίλοι δ' ἐν θυμῷ ἐφιλήσω Πατρὸς ἑοῦ, non obliuiscebatur mandatorum filij sui. Il. ρ. λήθοντο ὀχήματος. Sic & Od. μ.

Λεληθότως, & λανθανόντως, latenter, clam, ita vt nemo sentiat & animaduertat. Herodot. l. 7. & 8.

Λάθμων, obliuiosus, immnemor. Themist. in orat. περὶ φιλίας.

Λησμοσύνη, obliuio. Hesiod. in Theog.

Λῆξις, εως, ἡ, obliuio. Soph. in Oedip. Colon.

Λαθήσιος, qui latere potest. Arist. rhet. l. 1.

Λήθη, ἡ, obliuio: memoria abolita. Il. β. Μέθ' ἐ σε λήθη λίρόεντα. Dicitur παραδιδόναι λήθην, tradere obliuioni. Luc. & ἐμπιπτεῖν λήθῃ, apud Isocr. ad Demon.

Λήθαιος, ω, ὁ, lethæus, obliuione obtrudens. Synes. de insomn. Callim. hymno in Delum.

Λήθιδων, ονος, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.

Λήθιδανος, idem quod λήθαιος, Luc. de saltat.

Λήθυνις, ιδος, ἡ, obliuio. Suid.

Λήθιος, clandestinus. Hesych.

Λήθωσις & Doricè λαθωσία, obliuio.

Λήθος, εος, τὸ, idem quod λήθη, obliuio. Exponitur, & negligentia, incuria, apud Hesych.

Λήθιος πηγή, fons lethæus, fons cuius aqua pota omnium rerum obliuionem menti inducit.

Λαθάδην, clam, clanculum, latenter. Hesych.

Λαθαρὸς, clandestinus, Idem. Sic dicitur & canis qui clāc latenter mordet. apud eundem. Dicitur & λαθαρὸς pro eodem in vtraque signif. Eust. ex Soph.

Λάθρα, clam, clanculum, latenter. Plut. in probl. Rom. λάθρᾳ pro eodem. Od. ρ. & Il. ο.

Λαθραῖος, ία, ὁ, clandestinus, latens, occultus. Athen. l. 13.

Λαθραίως, idem quod λάθρα. Suid.

Λαθραδὸν & λαθραδά, clam. Suid.

Λαθρηδὸν, clandestinus, latens, occultus, in Epigr.

Λαθρεδαῖος, idem quod λαθραῖος. Poll. λαθρεδαίως, idē quod λάθρα, ὡς.

Λαθυρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄλησος, ον, ὁ, ἡ, cuius obliuisci non possumus, cuius memoria erit perpetua: vt ἄλησος ἀνάλωτος, Philo vtitur & Plut. de defect. orac.

Ἄλαος, ον, ὁ, ἡ, [Doricè pro ἄλησος] idem, vt ἀϊδὴς ἄλαος. apud Hom. & Hesio. item qui malis ἄλαος intol. Il. χ.

Ἀλαοῦμαι, οῦ, f. ήσομαι, indignor, moerore afficior: propriè indignor ob mala ἄλαος. Il. μὴ ἀλαοῦσ' ἀλαοῦσα κακῷ κεφαλῇ.

Ἀλαόω, idem quod ἀλαοῦμαι. Hesych.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetrauit ἄλαστα, i. non obliuiscenda: vel quorum diu duratura est memoria: sic appellatur dæmon infestus qui mala ἄλαστα infert. Plut. de def. orac. Eust. verò Iouem ἀλάστορα dici scribit, vel quòd vindex sit iis qui mala ἄλαστα passi sunt: vel quod eum latere nemo possit. Aliquando significat furiam, vt apud Plut. in Cic. & Synes. Dicitur etiam de homine pernicioso & pestilenti, qui quasi pestis est & interfectio aliorum. Dem. pro cor. Paus. in Achaicis.

Decomp. Ἀπαλαστάω, indignor super aliqua re, grauiter afficior aliquam ob rem. Od. α.

Παναλάστωρ, qui prorsus ἄλαστα perpetrauit.

Ἀλάθητος, ου, ὁ, ἡ, qui latere non potest: vel qui obliuioni mãdari non potest. Suid. & Eustath.

Διαλανθάνω, lateo vel prorsus lateo. Thuc. l. 3. διαλαθὼν εἰς τὴν Μυτιλήνην, ita vt prorsus lateret. Isocr. ad Nicocl. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, neque enim id me latuit.

Ἐκλανθάνομαι & ἐκλανθάνεσθαι, obliuiscor.

Ἐκλανθάνω, obliuisci facio, facio vt memoria excidat. Od. ν.

Ἔκλυστος, obliuio.

Decomp. Ἀπεκλανθάνω, obliuiscor: vnde aor. 2. med. Ἀπεξελαθόμην pro quo poetæ ἀπεκλελαθόμην per reduplicationem ponunt. Od. ω.

Ἐπιλήθω, obliuisci facio, obliuionem induco. Od. υ. ὁ γάρ τ' ἐπίλησεν ὀπωπῆς. Ἐξέλων δὴ ἀκκόν. Sic & Od. δ. Hinc & neutrum ἐπιλήθω, quod obliuionem inducit, apud Hom. ibidem. Νήκεστον ἄχος τε κακῶν τ' ἐπιλήθον ἁπάντων.

Ἐπιλήθομαι, obliuiscor. Passiua autem signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, obliuioni traditus sum.

Ἐπιλανθάνω, lateo. Ἐπιλανθάνομαι, obliuiscor. Plat. l. 3. de rep. & Xen. Ἐπιλανθάνομαι λαθεῖν, obliuiscor accipere. Et cũ gen. Luc. de salt. ἐπιλανθόμενος αὐτοῦ, oblitus sui. Item cũ accus. apud Plat. epist. 7.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ, obliuiosus: interdum oblitus, immemor. Æsch. contra Ctesiphontem ἢ τῆς ἀκόνος ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις ἡμᾶς; Hinc & comparat. ἐπιλησμονέστερος, vt apud Xen. ἵνα μὴ ἐπιλησμονέστερον, cotumquæ didici minus memorem. Pro quo & ἐπιλησμοτέρος reperitur apud Aristoph. in Nub. tanquam ab ἐπίλησμος.

Ἐπιλησμοσύνη, & ἐπίλησμα, obliuio. Suid. ex Cratino & Alexid.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui obliuioni tradi non potest.

Εὐεπίληπτος, obliuiosus, facilè obliuiscens. Theophr.

Παραλανθάνω, lateo. Herodian. lib. 4. παραλανθάνει τὸν τόπον ἡμᾶς. Dicitur & aliquid παραλανθάνειν τινά, apud Isocr. in Hel. & Busir.

Ἀλαθῶς, quomodo hoc pertinear, vide suo loco.

Ἀπαλαλήζω, &c. vide in Λείω. Ἀπαλάλυσις, in Λύω.

ΛΗΪΟΝ, ου, τὸ, seges, seu (vt Hesyc. vult) triticeæ fruges, vt νῆσον τὸ σῖτον, herba tritici, Arist. hist. an. l. 9. Apud poetas frequentius pro arvo segetibus consito, seu campo segetum: vt Il. 8. Ὡς δ' ὅτε πνοιὴ ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθοῦσα. Sic Hesiod. in asp. Ἡλίου δ' ἐν λήϊον. Pro hoc ponitur λεῖον apud Theocr. idyl. 10. τὸ μέσον καταβαλλε τὸ λεῖον.

Λήϊος, Ionicè, scribit propriè esse τὸ τῆς σταφίδος χωρίον ἐκκοπτόμενον ἀπὸ λήϊον derivans: κατὰ χρῆσιν autem dici δοῦν τὸ λόφον πολύμυρμον κτηδίων. Vide & in der. à λεία.

Composita.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. exp. οὐκ ἔχον λήϊα, i. σταφίδος χωρία. vide & in comp. à λεία. (Apoll. & in Epigr.

Βαθυλήϊος, profundas segetes ferens, vel multas, ferax, fertilis.

Πολυλήϊος, multos habens segetũ campos, dives agri consiti. Il. ε.

ΛΗΚΕΩ, ῶ, (aor. 2. ἔλακον, præter mod. λέλακα) sono, sonitum do, resono crepitum seu strepitum cieo. Hesych. hoc verbo λακεῖν denotari ait proprium quendã & peculiarem sonum. Eustath. quoq; dicit esse proprium τῇ κύλικι. Il. υ. λάκε δ' ἀκὴς ὑπ' αὐτῇ, sonitum seu crepitum dedit. Et Il. ν. λάκον ὀστέα, crepuere. Theocr. id. 2. χ' ὡς κυνὸς (δ' ἄφνω) λακὶς μέγα καππυείσᾳ. Vsurpatur etiam ὅτι ἐκφέρων, à tragicis imprimis, pro φωνεῖν vocem edere, sonare, loqui, effari. Soph. in Antig. Μὴ πώποτ' αὐτὸ φλὸξ ἐς πόλιν λακεῖν. Eurip. λάκεν ἀγγελίας nuntios retulit, seu nuntiauit. Idem in Hecuba, Ζῶντα λέλακας; de viuente loqueris. Aristoph. in Acharn. τί λέλακας; quid crepitas? Ab Hesych. λάκις exponitur etiam, cõfractũ est.

Λακὶς, ίδος, ἡ, fissura seu scissura facta cum crepitu. Pro frusto panni lacerando assumitur, seu pro fragmento, vtitur Aristoph. in Acharn. Πόθεν ποτ' ἀνὴρ λακιδ' ἀς αὐτοῦ; πέπλων;

Λακιδόω, ῶ, lacero.

Λακίζω, lacero, dilacero, scindo: & quidem ita vt sonitum edat & crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur, apud Suid. Exponitur etiam θωπεύω, blandior, adulor. Hesych.

Λάκισμα, τος, idẽ quod λακὶς vt λακίσματα βιβλίων, apud Sud.

Λάκος, sonus, sonitus, crepitus. Hesych.

Composita.

Ἀλάκητος, strepitum edens. Hesych.

Ἀπολακεῖν, idem quod ἀποκροτεῖν, crepito seu crepo, crepitum do. Hesych. & Suid.

Ἀπολακεῖν, idem vnde ἀπολάκημα, crepitus. Hesych.

Διαλακεῖν, ῶ, disrumpor. Aristoph. in nub. Item cum sonitu seu crepitu dissilio, crepo.

Ἐπιλακεῖν, crepitum seu strepitum excitare ad, applaudere. Od. θ. κῦρε δὴ ἐπιλάκεον ἄλλοι Ἐὐεργέται κατ' ἀγῶνα.

Μαψιλάκας, ὁ, qui frustra nugas effutit, inanes nugas deblaterãs.

Μαψιλάκτης, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, i. inania deblaterans magno cum clamore. Plut.

ΛΗΚΥΘΟΣ, ου, ἡ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia. (* Eustathius dici scribit quasi ἐλαιόθηκη, παρὰ τὸ ἔλαιον κεῖσθαι. At schol. Aristoph. deriuari dicit à λακκίον, ac inde λεκυθίζειν, τὸ μύζειν ὅταν κλάῃ τις. Odyss. ζ. Δῶκε δ' ἄρα οἱ χρυσείῃ ἐν λεκύθῳ οἰνηρὸν ἔλαιον. Aristoph. in Aub. Ἔλαιον καὶ ἀνεῖλεν ἐν τῇ λεκύθῳ. Sic & apud Plut. ἀφεῖ ἀργυρᾶ. Dicitur etiam de ampulla vnguentaria seu arcula pigmentaria. Aristoph. in Pluto, ἀλῆ λεκύθους Μύρῳ γέμοντας, τὸ δ' ὑπερῶον ἰσχνάνον. Et λεκύθῳ μύρῳ apud Suid. Ponitur etiam pro [illegible] vel pro scriptus magno studio cuigilatis, & lucubrationibus vt apud Cic. in epist. ad Attic. & apud Plin. epist. 2.

Λεκυθίζω, ίσω, pigmentis oratoriis exorno & illustro. Strabo. l. 13. θύειν λεκυθίζειν, elucubrare, seu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio cõponere. Exponitur etiã locis communib. aliquid amplifico atq; exorno. Itẽ ampullor, ampullis & sesquipedalibus verbis vtor. schol. Aristoph.

Λεκυθισμός, οῦ, ὁ, cãtillatio, frigillatio. A Suida exp. ἀλφιστίκη.

Λεκυθιστής, οῦ, ὁ, qui cauam vocem edit, h. e. talem qualem vasa caua si pulsentur. Hesych.

Λεκύθιον, ου, τὸ, parua lecythus, parua ampullar vnde proverb. λεπτοτέρου λεκυθίου, de quo Erasm. in chil. Item idem quod λεκυθος. Sic dicitur metrum ἀσυνάρτητον ἑξαμετρικόν, quod & Euripideum, vt Aristoph. schol. annotat.

Composita à Λεκυθος *et* Λεκυθίζω.

Ἀπολεκυθίζω, q. d. detraho λεκύθιον occinendo, ἀποκλαίειν: schol. Aristoph.

Αὐτολεκυθος, ου, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat, de parasitis qui tum præsto sunt quoties audiunt ad lauandas manus & ad cœnam conuiuas vocari. Plut. de discer. adul. ab amico. Item pro mimo & scurra, vel pro parasito scurrili: apud Athen. l. 14.

Διλήκυθον, ου, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi. Athen. l. 4.

Κομπολεκυθος, ου, ὁ, iactator, qui inanes bullas proiicit, tumidus ac sui iactans: apud Aristoph. in Acharn.

Ξηρολεκυθος, ου, ὁ, qui strigilem & lecythum in balneum aut gymnasium ferit qui γλιχῶν λεκυθος, dicitur.

ΛΗΜΑ, ατος, τὸ, præsens animus, virilis fortitudo animus: seu animi præsentia, & fortitudo: idem quod θρασύς. Synes. in ep. ad fratrem, κἀγὼ δὲ τὸν γοῦν λῆμα τοῦ νεανίου ἐθαύμαζον. Sic Ioseph. δεῖ λήματος. Sic Aristoph. λῆμα ἔχω sum præsenti animo. Sic & apud Eurip. in Iphig. ὦ λῆμ' ἀέριον. Dicitur etiam interdũ de timido animo: vt apud Eurip. Κοὐκ τὸ λῆμα, κἀν ἐν δεινοῖς τὸ σὸν. Idem in Oreste, πεῦσον λῆμ' ἔχων τεθνηκυῖαν. ¶ Ab Hesychio exponitur etiam, voluntas, consilium, decretum, seu propositum animi: Deriuatum à λῶ videtur quod est volo. (Suid.

Ληματίας, ου, ὁ, erectenti & confidenti animo præditus. Hesych. & Ληματιάω, ῶ, idem quod λῆμα ἔχω, præsenti animo sum. Aristoph. in ran. ληματίας καὶ θαρραλέος εἶ.

Ληματόω, ῶ, animum addo, animo præsenti & confidẽti munio: vnde αὐλημάτωμαι, apud Hesych. λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Ἀνδρόλημα, ατος, virilem habens animi elationem, ἀνδρεῖον ἔχων λῆμα. Hesych.

Εὐλήματεῖν, animosum esse, forti esse animo seu animoso pectore. Hesych. ex Æschyli Cercione Satyrico.

ΛΗΜΗ, ης, ἡ, gramiæ, lippientes oculi: seu sordes oculorum quum lachrymæ & pituita concrescit, ac veluti glutinat palpebras: lippitudo Hesyc. * ἀφῆς τὸ λάκωτι βλέπειν, & τὸ μὴ ¶ Metaphoricè Pericles apud Aristot. Rhet. 3. Athenienses inslit τοῖς Ἀθηναίοις ἀφελεῖν, τοῖς τῆς Πειραιῶς λήμας. Pitas sordes.

Λημαλέος, ου, ὁ, gramiosus, lippus: qui & λήμας. Luc. in Lexiph.

Λημάω, ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo, gramias seu glamas oculorũ patior. Luc. λημᾶς, ἢ ἢ ἀμβλυωττεῖς. Aristoph. in Nub. ναὶ μὰ τὸν καθαρὸν ἀέρα, οὐ μὴν λημᾶς κολακεύοντας. Metaph. apud eundem in Pluto. Ὦ κρονικὴς γὰρ μὴν λημῶ τὴν ἀμφω.

Γλῆμα, pleonasmo τοῦ γ pro λῆμα dicitur, vt γνάθος & γάτα pro ἰσχὺς & ἰτία. Pro eo Doricè dicitur & γλαμα.

Γλημώδης, gramiosus, lippus. Doricè γλαμώδης.

Γλημόω, ῶ, idem quod λημάω.

Γλαμυρὸς & γλάμων, idem cum γλαμώδης apud Hippocr.

λῆμμα, &c. vide in λαμβάνω.

ΛΗΜΝΙΣΚΟΣ, ου, ὁ, lemniscus, fasciola, colonia dependens à corona. Plut. in Sylla, Θυλάκιον δ' ἄλφιτα σφάττα τύπτον ἔχον ἐλλὶς ὀφθῆναι λημνίσκον ἐν κατεμβρίμον. Hesych. scribit à Syracusis ἀμπίσκους vocari strictas fascias, angustas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum quod vulneri inditur. Act. l. 14. cap. 7. & Paul. Ægin. lib. 6. c. 24.

ΛΗΝΟΣ, ου, ὁ, lacus torcularij præli, vbi vuæ premuntur. Theocr. idyl. 14. ἄνοιξε δὲ βιβλίον αὐτοῖς εὐοῖνον, τινύσσον ἐτέων σχεδὸν ὀκτὼ λενῶν. Dori. pro λεωῦ. Maced. Epigr. l. 2. Αὐτίκα ἐμὲ κρήνη μὲν ὑοὶ δέκας ὀγχνε δὲ λαοῖς. Sic appellantur etiã lacus seu concauæ loca in pratis, apud Hom. hymno in Mercur. Καὶ λίμνας προσέφατο ἀστεροπητὰ λεμεῶν. Repetitur & fœm. gen. ἡ λῆνος. Apoc. c. 14. & 19. ¶ Pol. l. 7. c. 5. & l. 10. c. 24. tradit à Menandro in δημιοργοῖς λῆνον vocari alueum in quo farina subigitur. ¶ Item locus concauus in curru, in quo reponebantur ab aurigis securicæ, teste Ælio Dionysio. ¶ Est & mali nautici conceptaculum. Athen. lib. 11. ¶ Λῆνον. Suid. allegoricè in sacris literis vocari ait ἐκκλησίαν. ¶ Λῆνος, ου, ὁ, lana. Æschyl. in Eumenid.

Λῆναι. Arcadibus dicitur Bacchæ, mulieres bacchantes, vt alij volunt, torculatrices nymphæ, in Epigr.

Ληναῖος, Bacchus, quoniam torculatribus & vini expressioni præest. Orph. Et ληναῖος ἀγών, apud Aristoph. in Acharn.

Ληναῖον, ου, τὸ, lenæum festum quod in honorem Lenæi agitatur. Etym. & Schol. Aristoph.

Ληναιών, mensis in quo festum illud celebrabatur.

Ληναϊκὸς ἀγών, idem quod ληναῖος, apud Athen. l. 10.

Λεναϊτὴς, idem quod ληναϊκός, apud Aristoph. in Eq.

Ληνὸς & ληνὶς, Baccha. Suid. & Etymol.

Composita.

Ἐπιληνεὶς ἀγών, certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod ληνεῖα dicebatur. vide schol. Aristoph.

Ἐπιλήνιον ἆσμα, vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum vuas cani solebat. Athen. & Poll.

Προλήνιον, exponitur torcular, apud Ierem. cap. 5.

Σύληνος, Bacchi nutricius seu pædagogus: ita vocatus ἀπὸ τοῦ σύνειμι ἐν τῷ λήνῳ, apud Suid.

Τῠπολήνιον, ου, τὸ, vas quod τῷ λήνῳ, i. torculari, subiacet. Matc. 12. Apud Esaiam c. 16. & Ioelem cap. 3. exp. torcular.

Τῠπολήνιος, idem, apud Callim.

Λῆξις, vide in λήγω. Λῆσις, &c. in λαμβάνω.

ΛΗΡΟΣ, ὁ, vel plur. λῆροι, nugæ, ineptiæ, tricæ. Aristoph. in Plut. λῆρος γὰρ ἡ γλῶττα μοι. Περὶ τὰς φρένας. Sic λῆρος μακρός, nugæ prolixæ. Apud Gal. περὶ φυσ. δ' τεκμ. l. 2. Item res nullius pretij, res vana: Dem. Olynt. 3. ἔστι δὲ ὡς ἂν ὑπολάβοιμι μόλις, καὶ πρὸς ἀτεχνῶς λῆρος. Interdum etiam significat deliramentum seu deliramentum apud Hippoc. Gal. com. 3. in l. 3. περὶ ἄρθρ. ἐμβολῆς. Act. l. 6. Item nugax, nugator, vaniloquus: l. hoi. Aristoph. item delirus: apud Luc. in Somnio. *Eustath. λῆρον dictum esse scribit ὁ πολλὰ λέγων ἀπὸ τοῦ λά intensiua particula & verbo ῥέω, quod est λέγω.

Ληρώδης, ου, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax. Arist. rhet. 3.

Ληρέω, ῶ, nugor, ineptio, delirio. Aristoph. in nub. τί ληρεῖς; Sic ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας delirare, apud Luc. Vetur & Plut. sympos. 8. & Demosth. Phil. 3.

Λήρημα, τὸ, nugamentum, deliramentum.

Λήρησις, nugatio, deliratio seu delirium. Aretæus.

Ληραίνω, idem quod ληρῶ. Greg.

Composita.

Ἀποληρῶ, ῶ, nugor.

Ἡδυσμαλληρα ὀψήματα, opsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habenta apud Athen. l. 7.

Κρονόληρος, delirus senex: vel simpl. delirus. Plut. de inst. liber.

Παραλήρος, ὁ, qui leuiter desipit. Gal. l. 3. περὶ δυσκρασιῶν. Item substantiuè desipientia leuis. Suid.

Παραληρέω, ῶ, delirio vel leuiter desipio. Aristoph. in ran. & Aristot. rhet. l. 1.

Συλληρέω, ῶ, vnà nugor, vnà deliro. Greg.

Λήσομαι, &c. vide in λανθάνω. Λησθόμαι, &c. in λείπω.

ΛΙΑΖΩ, F. ἄσω, ab Hesychio exponitur agito, iacto, turbo: Item admodum propero, seu magnam adhibeo diligentiam. Item seruo.

Λίομαι, ἀπογωρίζομαι, διαχωρίζομαι, ἀποκλίνω, separo me, declino, desino, vel abscedo, lecedo: vt Il. α. Ἕρκεα δ' ἄρ' ἐξέλασσε καὶ ἐξόπιθε βάλε θῆκεν. Et Il. λ. ὁ δ' ἔτι τόσσον λιάσθη. Τοῦ δ' ἄλλων ἀπόνοσφι λιάσθη. Sic Il. ο. ἡ δ' ὑπαιθὰ λιάδη Πυκινὸν ἄμπυκα. Cõstruitur & cum præpositionibus. Cũ ἐκ significat existo, egredior, exeo: seu prorsus me. Od. ε. ὁ δ' ἐκ πόλιος λιάσθη Σχεδίην ὑπολύσθαι. Cum εἰς, abeo, discedo. Odys. δ. εἰς ἀνεμον ἀτμὶς λιάσθη, in auras abiit, seu euanuit. Cum ἀπὸ, & δόμου, eo, recedo. Eurip. in Hecuba σὺ δ' ἀπὸ σοῦ δ' ἀπὸ δόμου λιάσθω. Il. χ. σὺ δ' ἀπὸ δόμου λιάσθω. Item inclino, seu demitto me. Il. υ. Ἔντεα χειρὶ ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαῖαν, et cum ἀμφὶ. Il. ω. ἀμφὶ δ' ἄρα σφεῖ λιάζετο κύματα θαλάσσης, conbat, seu claudebat se.

Ἀλίαστος, ου, ὁ, ἡ, (comp.) ineuitabilis, quem declinare & effugere non est in eo definens seu remittens, vehemẽs. Il. ω. γόοιο δ' ἀλίαστον ἔχουσι. Iliad. υ. πόλεμοι δ' ἀλίαστοι ἐγένοντο. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 1. κοῦρα ἀλίαστον ἐπεφράσατο. ἀλίαστον aduerbialiter etiam sumitur pro, indefinenter seu vehementer. Il. ω.

ΛΙΑΝ, valdè, admodũ. Hoc. in Archidamo, λίαν ἀνάντες ἔστιν. Aristot. de poetica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. In ep. 2. ad Cor. c. 11. dicitur ὑπερλίαν, ad augendã epitasin. i. τὸ λίαν dicitur Ionicè λέων. vt Od. ξ. ἐγὼ κεχολωμένος λέων. Od. ν. ἐπὶ λέων λυγρόν.

Λιαρὸς, λίασμα, vide in χλιαίνω. Λιβάδιον, λιβάζω, in λείβω.

ΛΙΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, tilius. (*λίβω, stillo) vide Diosc. l. 1. cap. 82. & Theophr. l. 9. c. 4. & Plin. l. 12. c. 14. ¶ Λίβανος dicitur etiam ipsa arbor thuifera. vt Theophr. l. 9. c. 4. dicit ὁμοίως habere φύλλον τὸ τῆς λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου, apud Diosc. lib. 1. cap. 82. cortex thuiferæ arboris. (tarius.

Λιβανωτὸς, ου, ὁ, ἡ, thureus, thus referens, thuris modo odo-

Λιβανινὸς, idem.

Λιβανωτὸς, ου, ὁ, & λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, thus: pro liquore thuriferæ arboris concreto. Aristoph. in Ran. λιβανωτὸ δ' ὅστις ἐστὶν ὁ δεῦρο τὶς ἐστιν ἀνὴρ ἐλθεῖν. Et λιβανωτὸς ἀφίλλα, siue λιγνὺς, thuris fuligo, apud Diosc. Et λιβανωτὸς δ' ἐνδρεν apud Theophr. arbor thuifera. Masc. gen. reperitur apud Theophr. & Plut. at neutro, apud Herodot. Apud Hippoc. est & λιβανωτὸς καρπὸς, quo nomine Gal. thus significari existimat.

Λιβανωτὶς, thuiferæ planta. Plut. in lib. περὶ ἀδόξου.

Λιβανωτὶς, rosmarinus. Plin. l. 19. inb fine & l. 20. c. 16. λιβανωτὶς autem dicitur quoniam eius radix ἔχει λιβανωτὸν. vt Diosc. tradit l. 3. c. 87. Nicand. in Ther. Ἀμμίγα καπνῷ λιβανωτίδι.

Composita.

Ἀλιβανωτοφόρος, ου, ὁ, ἡ, cui thure accensio honor non est habitus. Athen. lib. 14.

Ἀντιλίβανος, q. d. qui est ex aduerso Libani, vel oppositus Libano: mons excelsus ad septentrionem Iudææ ex aduerso Libani. Eius meminit. Plin. 5. c. 20.

Δενδρολίβανος, ου, ὁ, tilius arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert, quę & λιβανὸς dicitur. Exponitur etiam rosmarinus coronarius apud Actuarium.

Χρυσολίβανον, electri species quædam auro pretiosior. Apoc. c. 1. vt. chalcolibanum.

Λιβὼ, λιβὼν, vide in λείβω.

ΛΙΓΓΩ, F. ξω, strideo seu stridio, stridorem edo: (* verbum à sono fictum.) Il. δ. λιγὺ δὲ βιὸς κλονεῦντος ἀμφὶ μάλ' ἴαχε. Λιγὺς, ου, ὁ, stridulus, arguto, seu arguto: stridens: interdum & canorus, iucũdus. Il. ξ. & Od. γ. λιγέων ἀνέμων. Il. β. λιγὺς ἀστραπῆς.

Λιγέως, stridulè, arguè, seu arguto cũ stridore. Od. ε. Κλῦθί μευ ἀμφὶ λιγέως ἀστερόεντος. Et Iliad. φ. [de ventis] φυσάων λιγέως. Item in bonam partẽ pro, arguè, sonorè, suauiter. Il. γ. ἀμφὶ δὲ μέλα λιγέως. Pro λιγέως dicunt poetæ etiam λιγὺ & λιγὰ, nec non λίγα pro λιγέα, facta syncope.

Λιγαίνω, stridulum & arguto sono, ex epig. Apud Hom. Il. β. Κῆρυκες δ' ἐλίγαινον, &c. præcones edixerunt.

Λιγυρὸς, ῶ, ὁ, idem quod λιγὺς. Epitetbon est venti, cantus & vocis apud Hom.

Λιγυρὸς, idem quod λιγέως.

Λιγυφθέγγω, f. ξω, cano, vel potius arguè & concinnè cano, vt λιγαίνω.

ΛΙΓΔΗΝ, stricim, i. superficiem tantũmodo perstringendo, in superficie tãtùm, leuiter: Od. χ. Λιμφοτέρω δ' ἄρα τὼ λίγδην, ἄκρον ὀμφαλὸν ἀλοιφῆ. Et λιγδὴν, idem Lucian. ἄκρον μόνον ἐπιλιγδῆσαι πόδος.

ΛΙΓΔΟΣ, pro pila seu mortario accipi dicitur apud Nic. in Ther. Apud Hesych. exponitur etiam fornax.

ΛΙΓΝΥΣ, ύος, ὁ, fuligo seu fumus. apud Diosc. l. 1. c. 97. λιγνὺς τῆς ὑγρᾶς πίσσης. Fuligo atræ picis. Pro flamma accipitur apud Nic. in Alexiph.

Λιγνώδης, ωτος, ὁ, fuliginosus. Apoll. Arg. l. 2.

Λιγνοῦς, ῶ, ὁ, ἡ, idem apud Hippocr. & Alex. Aphrod.

ΛΙΓΝΩΤΟΣ, ὁ, pingui similis. Nic. in Ther. (de asterio phalangio.) Ἠδὲ δὴ κατὰ λιγνωτὸν σκόλοπα διωγμὸς ὀνήσει.

ΛΙΓΥΣ, ὁ, ἡ, Ligur. & plur. Λιγύες, Ligures, gens eius regionis Italiæ quæ ab ipsis dicitur Λιγυστίνη, Liguria. ¶ At Λιγύς, vide in Λιγυστίνη.

Λιγυστικός, Ligusticus: vt λιγυστικὴν θάλασσαν, mare Ligusticũ. Et λιγυστικόν, ligusticũ: herba sic appellata, quod in Liguria vt plurimum reperiatur in Apennino monte, teste Diosc. l. 3. c. 58.

Λίγυρον, siue λιγύριον, dictum putãt. Ligurium lapidem. Ioseph. de antiq. Iud.

ΛΙΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, lapis, saxum: Il. π. πυκινοὶ λίθοι. Od. τ. 512. τὸν λίθον. Arist. Rhet. 3. ex Plat. ἐοίκασι τοῖς κυβευτοῖς, οἱ τοὺς λίθους ὁ αὐτὸς τῷ βαλλόντων οὐκ ἀπτόμενοι. Quum de lapide pretioso dicit, ferè est fœminini generis: vt ἡ λίθος Ἡρακλεία & ἡ μαγνῆτις λίθος apud Theophr. sic τιμία λίθος, pretiosus lapis. Inuenitur & λίθος, peculiariter dictũ de Lydio lapide quo probatur aurũ, apud Basil. καὶ τὴν χρυσῆν τοῦ διαφέρειν τῇ λίθῳ προσφέροντες δοκιμάζομεν. Sic & pro magnete apud Aristot. Interdum tamen est etiam masculini gen. vt apud Paul. in Att. ἀγάλμα λευκοῦ λίθου, & apud Plut. λίθος Λακωνικός. Itẽ calculus vesicæ: ex Aristot. ¶ Item anchora: quod veteribus lapides vsum anchorarum præstarent. Eust. ¶ Item discus ¶ Item locus vbi vendebantur mancipia. Poll. l. 3. ¶ Item λίθοι, homines bardi & stupidi, apud Aristoph. * Eust. λίθος in generali signif. deriuat à λίαν τεθεῖσθαι, ὡς τὸ φύσει βεβιωκὸς pro disco autem, ἀπὸ τοῦ λίαν δίειν per antiphrasin.

Λιθωδέστατος, ὁ καὶ ἡ. lapidosus, saxosus, lapideus. Philo de mũdo.

Λιθωδία ἡ. saxositas. Item saxea durities. Eust.

Λίθινος, lapideus, saxeus, vt λίθοι θεοῖς λίθινοι. Luc. in Tim. & κατασκευὴν λίθινον: apud Athen. l. 11. τὰ λίθινα, statuæ lapideæ seu marmoreæ. Xen. in Lacedæm. polit.

Λιθίνως, ad instar lapidis seu saxi. Xen. in sympos.

Λίθεος, ου, ὁ, lapideus, saxeus. Il. ψ. Od. γ. λίθεος, idem. Suid.

Λιθικά, τὰ, liber de lapidibus tractans, vt liber Orphei περὶ λίθων, in vita Dionysij de situ orbis.

Λίθαξ, ακος, Hesychio petra lubrica vel aspera. Itẽ locus asper, apud Nic. in Ther. adiectiuè accipitur apud Hom. Od. ε.

Λιθάς, ἀδος, ἡ, lapillus, lapis. Od. ξ. & ψ.

Λιθίς, ίδος, ἡ & λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus, paruus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. hist. pl. l. 3.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio. λιθόομαι, ῶμαι, in lapidem vertor & indurescо, lapis fio.

Λίθωσις, εως ἡ, mutatio in naturã saxeã. Plut. de primo frig.

Λιθάζω, lapido, lapidibus obruo. Chrysost. & simpl. iacio seu conicio. βάλλω Suid. ex Arriano.

Λιθίζω, lapidem refero seu imitor, in lapidem colore vergo.

Λιθόω, ῶ, calculo laboro. Athen. libr. 13. δοκεῖ γὰρ λιθιᾶν, ὡς ἔοικε, καὶ Τιμαγένης. Diosc. l. 2. c. 177. (de amygdala) διυουρεῖσθαι γὰρ καὶ λιθιῶσι γλυκὺ πινόμενον λυσεῖ δοκεῖ, auxiliatur calculo laboratibus.

Λιθίασις, calculi generatio in vesica. Dicitur & in oculis morbus exterior palpebrarum parte, in quo alba quædam & crassa calculis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia: autor Isagoges in medicinam.

Composita.

Ἀκρόλιθος, in summitate seu extremitate lapidis positus: vel sub planitiè, summus lapis, summitas lapidis. Vtitur Vitru. li. 2. c. 8.

Ἄλιθος, ὁ καὶ ἡ, lapidũ expers, minimè lapidosus. Suid. ex Arriano.

Ἀπολιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapideiscere facio. vt πλὴν Νικίου ἀπολίθωσις. [pis. Athen. lib. 1.

Ἀπολιθόομαι, ῶμαι, in lapidis modũ rigeo, seu induror vt la-

Διάλιθος, gemmatus, gemmis distinctus.

Ἐκλιθάζω, lapidem iacio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3.

Εὔλιθος, pulchros habens lapides, vel lapidosus.

Καταλιθόω, ῶ, lapidib. obruo seu cooperio, lapido apud Hermog.

Καταλιθάζω, idem.

Λευκόλιθος, ex albo lapide constans. Strabo.

Μονόλιθος, ex vno lapide factus, vno lapide constans.

Παραλιθάζω, lapidesco. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Πεντάλιθος, quinque lapidibus constans.

Πεντάλιθα, ludus quidam muliebris quo ludebant quinque lapidibus, vnde πενταλιθίζειν, eiusmodi ludũ luderet vide Poll. l. 9.

Τριάλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens: ita dicitur lapis Iudaicus, quoniam calculos rumpit & quasi liquefactos expellit. Paul. Ægin. lib. 7.

Ὑπόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus: vel aliquatenus lapidosus.

Φιλόλιθος, qui gemmas amat. Plut.

Χρυσόλιθος, lapis aureus, seu aurei coloris gemma. Exodi 28. in Apoc. Ioan. 21. vide Plin. lib. 37. c. 9.

ΛΙΓΚΙΓΞ, minima & exilissima auis vox, vt vult scholiastes Aristophanis. (charn.

Σοφιβιλαιγξ, ne tantillum quidẽ, ne nauci quidẽ, Aristoph. in A-

---

ΛΙΚΜΟΣ, ου, ὁ, ventilabrum, seu vannus. Hesych.

Λικμάω, ῶ, ventilo, vanno, ventilabro seu vanno purgo. Iliad. ε. Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἄλωας Λικμῶν λικμώντων. Exponitur etiam, cribro.

Λικμητής, ventilator, qui vanno, seu ventilabro frumentum purgat. Hesych. & Suid.

Λικμητήρ, idem. Il. ε.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus: quo fruges purgari solent ab aceribus & paleis. Hesych.

Λικμητηλίς, qualus, per quem fæx percolatur.

Ἐκλικμάω, ῶ, [comp.] idem quod λικμάω, ventilo.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμός, vannus, item cribrum. Suid. Exponitur etiam, cunæ, apud Hom. hymno in Merc. Ὦ παῖ ἐξ ἐν λίκνῳ καθήμενε μειλίχε μοῖρ' ἐρέω. Scribitur & λίκνον per ει diphtongum, apud Callimachum. Exponitur etiam canistrum: item ornamentum Bacchicum, ex Epigr.

Λικνίτης, Bacchi epith. inquit Hesych.

Λικριφίς, vide in Λίχριος.

ΛΙΛΑΙΟΜΑΙ, apud poëtas idem quod γλίχομαι in prosa: cupio appeto, desidero. Cum infinitiuo. Il. ξ. Ὡς νῦν ἐν φιλότητι λελάθοιμεν κοιμηθέντε. Od. ο. πρὸ τοῦ ἄρα λελάθοιμεν ἀλληλοιν. Sic particip. λελαιόμενος, cupiens, ardendi desiderio accensus. vt apud Apol. Arg. l. 1. λιλαιόμενοι ἵκεσθαι. Cum genitiuo. Il. γ. ὁλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο. Od. vii. μ. λιλαιόμενοι βασιλῆος Od. ν. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δ' ἔρπων λιλαίεται. ¶ Hesychio λιλαίεσθαι est etiam σπουδάζειν, festinare, properare.

Λιμαίνω, vide in λιμός.

ΛΙΜΗΝ, ένος, ὁ, portus: vt λιμένι δόρμος, apud Hesio. in asp. & Od. δ. itidémque λιμὴν πάνορμος. Od. ν. pro eodem. Et σῆμα λιμένος apud Thuc. lib. 8. & apud Plut. in Demetrio. * Dictum tradit Eust. ὅτι τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ κυμαίνοντος πόντου καὶ τῆς ἠιόνος τῆς γῆς ἐκπίπτον.

Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu versans, qui portum incolit. qua signif. dictum quidam annot. fœm. λιμενίτις φυλὴ, in Epigr.

Λιμενίζω, in portu sum.

Λιμενεός, pro λιμενώδης, portuosus: sic dicta fuit Epidaurus, teste Hesych. Suid. & schol. Thucyd.

Λιμένιον, ου, τὸ, paruus portus Strabo.

Λιμενίσκιον, ου, τὸ, idem, apud Synes.

Composita.

Ἀλίμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importuosus) portu carens: apud Eurip. in Hec.

Ἀλιμενία, q. d. importuositas, i. carentia portus. Pollux.

Ἀλιμενίστος, idem. Hesych. Ἀλιμενίστους τόπους, portum non habens. Suid.

Ἐλλιμενίζω, in portu sum seu in portu versor. Synes. εἰ γὰρ εἶμι γείτων θαλάσσης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά. Item in portum venio, vel portum capio, seu nauem applico & appello in portũ, apud eundem Synes. in epist. ad Euopt. Item portorium exigo, Poll. ex Aristoph.

Ἐλλιμενιστής, οῦ, ὁ, portorij exactor, portitor, publicanus, vel decumanus. Demosth. ad Phorm.

Ἐλλιμένιον portorium. Arist. œconom. 2.

Εὐλίμενος, bene instructus portu. bonum portum habens, vel opportunus portu. Plat. de leg. l. 4. Arist. de anim. l. 5.

ΛΙΜΝΗ, ης, ἡ, stagnum, palus, item lacus. vt Μαιῶτις λίμνη Mæotis palus. Pausan. in Attic. ἐστὶ γὰρ πλησίον τῆς λίμνης. Dicitur & de mari apud Hom. vt Il. γ. ἔνθα δὴ οἱ κλῶπες δύσαντο λίμνης Χρυσάορος, μαρμαρέῃ τυτθῷ ἐν ἠοῖ. * Volunt autem quidam λιμένα eiusdem esse originis cum λιμένι, παρὰ τὸ λίαν γὰρ διάλυ μένον.

Λιμναῖος, ου, ὁ, palustris, lacustris, vt τὰ λιμναῖα τῶν ὑδάτων. Plut. symp. 8. Et λιμναῖον φυτὸν, apud eundem. λιμναῖα poet. per paragogen pro λίμνη. Eust.

Λιμνάτης, idem quod λιμναῖος. Et λιμνῆτις pro λιμναία.

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paludosus. Exponitur & paludem imitans. Plut. de Socr. dæmon.

Λιμνάζω, stagno, restagno, apud Basil. Construitur & cum accus. apud Philon. λιμνάζει τὰς ἀρούρας.

Λίμνας, ἀδος, ἡ, lacustris, palustris, vt λιμνάδες νύμφαι, apud Theocr. idyl. 5.

Λιμνόομαι, ῶμαι, in paludem seu lacum abeo & exundo, in paludem redundo. Theophr.

Composita.

Ἐλλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Basil.

Παραλίμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est iuxta paludẽ, adiacens paludi. Plut. de primo frig.

Περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut stagnante gurgite cingo. Thuc. l. 2.

Προλιμνάδες γῆ, ποταμῶν, stagna fluuiorum.

ΛΙΜΟΣ, ου, ὁ, fames esuriens: vt Od. δ. & μ. ἔνθα δὴ λιμὸς ἐμὲ δεύεσκε. Od. μ. λιμῷ θανέοντες, fame mori. Xen. Pæd. l. 1. τῷ λιμῷ γὰρ τῷ δὶ ἡμέρας μάχεσθαι. Apud Hippocr. propriè significat ἀπορίαν, ciborum penuriam. vt in aphor. ὅσοι λιμοὶ ἢ δι' οἴνου πόσιος. Significat etiam vehementem & insatiabilem ciborum auditatem, quæ κυνόδης ὄρεξις appellatur: vt aphor. 21. l. 2. λιμὸν θόρυξις λύει. Hominem sordidum & præparcum λιμὸν quoque dici annotat Eustat. in Od. υ. ¶ Apud quem legitur etiam in fœmineo genere, quod tamen Doricum esse tradit Etymo.

* Deriua-

*Deriuatum putatur à λιμώσσω, vnde præt. λέλιμμαι abiecto σ quòd sit quasi ἐνδεής, i. defectus.

Λιμώδης, ος, ὁ καὶ ἡ, famelicus: vel tolerandæ fami obnoxius Plut. Symp. 7. Athen. lib. 6.

Λιμῶδος, ου, ὁ, famelicus. Suid. ex Epicr.

Λιμώττω, esuro, fame laboro, Herodot.

Λιμώττων, idem quod λιμώσσω. Luc. ἔστιν δὲ καὶ λιμώττων ἐν τοῖς πολεμίοις. Et cũ genit. λιμώττων χρυσοῦ, apud Theoph. ep. 10.

Composita.

Ἄλιμος, fameni pellens famem arcens seu prohibens, vnde ἄλιμος ἐκλ. ποίησα. apud Procl. Et ἄλιμος δ' ἐν κακοῖς, apud Plut.

Βουλιμος, & Βουλιμία, q. d. bouina fames, i. ingens fames, vehemẽs fames à refrigeratione vehementioris ventriculi contracta: Gell. lib. 16. cap. 3. Est etiam βουλιμία morbus equorum in hippiatria.

Βουλιμιάω, ῶ, & βουλιμιόω, fame ingenti premor, vel fame intolerabiliter fame enecor: apud Aristoph. in Pluto. & Xen.

Ἐκλιμος, fame confectus. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 6. Exponitur & macilentus, ieiunus.

Ἐκλιμία, vehemens fames seu esuritio. Deut.

ΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, linum. Theophr. l. 4. λίνον πτίλον κατασκευάζουσι. Theophr. de caus. pl. l. 4. κόσκινον δὲ ποιοῦσι καὶ τὸ λίνον ἐξυφῶσι. Sæpe pro linea filo, & generaliter pro quouis filo: vt λίνον Parcæ seu Parcarum, apud Homerum Il. υ. ἔνθεν ἄρα σφεῖν τὸ τέλος θανέειν ἐπέβαλον Γενναῖαι λίνῳ, ὅτι μὲν τίνα μοῖραν. ¶ Λίνον à quibusdã dici τὸ κινδύνου κέντρον traditur à Dioscoride quòd fructus qui granum Cuidum profert, latiuo lino fiantis sit. ¶ Interdum est chorda citharæ quòd olim ex lino fieri solerent. ¶ Item res propriè quod ex lino est. Il. ι. ἀμφὶς λίνῳ ἀλόντε πάσσαντο. Et πλεκτὸν λίνον, in Epigr. ¶ Λίνον, linea piscatoria, propriè quæ est ex lino. Il. π. ¶ Λίνον, textum quoddam ex lino. Od. ι. Καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι φόρεσεν φρῆσι τε λίνον τε. Pro linteo, i. carbasis seu velis. ex Apoll. Arg. 1. καὶ δ' ἀυτὸ λίνα χρόνον.

Λίνεος, η, ον, τὸ, lineus. Philostr. in ep. λινᾶς χιτῶν, & λινοῦν χιτῶνα apud eundem. Sic λινεῦν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια. Alex. Aphrod. Pro λίνεος dicitur etiam λινέος vt λινέος μυρτος lineum flamen, apud Suid.

Λινόω, ῶ, lino vincio. Λίνωσις, ligatio.

Λινάριον, τὸ, & Λινάριος, ου, ὁ parum filum, funiculus.

Composita.

Ἄλινος θήρα, in Epigr. venatio rei non capta, q. d. venatio quæ rebus caruit.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω.

Ἀπολίνωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Ægin.

Διελινόω, ῶ, de rebus euado, seu effugio: vt διελινύσθαι ὁ λαβυρ. Eustath.

Ἐκλινόω, idem quod διελινόω. Eust.

Ἐπιλινος, πολυπλοῖ lino plexus, Xen. in Cyneg.

Λευκόλινον album linum: ex Herodoto.

Ὠμόλινον, linum crudum apud Hippocr. & Gal.

Λιπαίνω, λιπαρὸς, &c. vide in Λίπος.

ΛΙΠΑΡΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, assiduus, sedulus qui instanter rem aliquam facit vt apud Plut. λιπαρὴς ἔσται δ' ἐξιόντι, instãter orabit. apud Luc. λιπαρὴς πυρετὸς pro συνεχὴς, cõtinua febris. *Volunt quidam genitiu. (necnon Hesych.) λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίπους, ἤτοι λίπους.

Λιπαρῶς, & λιπαρίως, per dialysin assiduè, ingiter. Item flagitanter, instanter oratio. apud Athen. At pro pinguiter vide in Λίπος.

Λιπαρία, ᾶς, assiduitas, sedulitas. Item adiura obtestatio, & q. d. flagitantia. Apud Herodot. λιπαρίῃ κατεχόμενοι, exp. strenuè resistimus.

Διαλιπαρέω, ῶ, assiduus sum, persenero, perstuo. Herodot. μὴ λιπαρέειν τοῦ πλοῖ. Item assiduè rogo & instanter, flagito, efflagito. Et generaliter, rogo, oro, pollulo. Aristoph. in Acharn. λιπαρῶν τε Εὐριπίδου. Xen. ἐξ οὗ νῦν λιπαρεῖς ἀφ' ἡμῶν μανθάνειν.

Composita.

Ἀρχολιπαρὴς, magistratus ambiens, ὁ λιπαρῶν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Etym. Et Eust. vide & in comp. ex λίπος quod sequitur.

Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro. Item impensè rogo, obtestor. Plut. in The. Ἐκλιπαρέομαι, exoror. apud eundem. [mistocle.

Καταλιπαρέω, ῶ, impensè rogo, obtestor. Luc.

Προλιπαρέω, ῶ, assiduus sum in re aliqua. Plut. χρόνοισιν κοῦφοι, ὡς πρὸ καιροῦ μαλεῖται, προσλιπαρούντες. Item faciò, seu vrgeo, aut instanter vrgeo. Item obiecro, obnixè rogo, apud Plut.

Προλιπάρησις, obiecratio. Significat & assiduas seu obnixas preces vel assiduam rogémque præsentiam, apud Luc.

ΛΙΠΟΣ, ους, τὸ, pinguedo, seu pinguitudo, adeps. Philo de vita Mol. l. 3. πολλῶν λίπεσι πλεῖν καὶ ἀφθονεῖν ἐλείφετο.

Λιπὼδης, ος, ὁ καὶ ἡ, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo. Alex. Aphr. in probl. lib. 2.

Διαλιπαίνω, (q. d. pingueo) pinguis sum, vel obesus sum. Plut. (de Cæsare) οὐ τούτοις ἔτι δι' ἐλείας τὰς βακτηρίας καὶ λιπαίνεις, ἀλλὰ τὰς ἰσχνὰς καὶ ὠχρὰς. Dicitur & de arboribus cùm pinguescunt atque vnguinosiores fiunt, (quod maximè germinationis tempore accidit.) Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6.

Λιπαντὸς, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, & succo pinguiore turgent. Theophr. hist. pl. lib. 5. c. 1.

Λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo. Eurip. in Hec.

Λιπασμὸς, (q. d. pinguefactio) saginatio. Chrysost. λιπασμα, res quæ pinguefacit. apud Plut.

Λιπαρὸς, ῶ, ὸν, pinguis: Plato in Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ καλλωπιστικὸν καὶ τὰλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Item oleo vnctus, aut simpli vnctus, nitidus. Od. ε. Item obesus: apud Athen. Item opimus, opiparus vel opulentus, vt λιπαρὴ χθών, apud Aristophan. in nub. & λιπαραὶ πρόσοψεις Greg. Item pulcher, præclarus, insignis, bellus. Exponitur & beatus. vt λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. & Suet. Λιπαρὰ medicis genus medicamenti. Dioscor. Λιπαρὸν, apud eoidem medicos, pingue, saporis genus. Sic autem dicitur quod vnguinis modo lubrum & repler, mitigatque exasperatas & quasi erosas linguæ partes, sed absque vllâ delectatione. vide & Galen. comment. 6. in lib. περὶ ὀστῶν φύσεως.

Λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, vt nitent quæ oleo sunt vncta. Exponitur etiam beatè. apud Hom. Odyss. δ.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophr. Item nitor. Plut.

Λίπα, quidam volunt esse ex λιπαρῶς factum per apocopen: Alij tradunt esse nomen indeclinabile: vt apud Hom. Il. κ. & alibi, λίπα ἁλοιφῇ. Thuc. l. 1. λίπα μὲν τῇ γυμνάσει καὶ ἀβρῷ ἀλείφεσθαι. Luc. in Lexiph. ὁ δὲ χρισάμενος λίπα ἐλυγίζετο.

Composita.

Ἀκρολίπαρος, per summa pinguistin summa parte seu superficie pinguis. Athen. lib. 9.

Ἀλιπής, ές, ὁ καὶ ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur & macilentus, item aridus.

Ἀλίπειρα δένδρα, arbores quæ carent succo & vnguine. Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 1.

Ἀλίπαντα, quæ constant ex medicamentis non pinguibus, Cels. lib. 5. cap. 19.

Ἀλίπαρος, non pinguis, non nitidus.

Ἀρχολίπαρος, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχὴν λιπαρίμβρος. Etym. & Eust. vide & in comp. ex λιπαρὸς.

Ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinguis.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, sagino. Hesych.

Ὀξυλίπης, & ὀξυλίπαρος, aceto & pingui aliquo imbutus. Aet. lib. 5. c. 61. Athen. l. 7.

Προλιπαίνω, insuper pinguefacio, & pinguiorem reddo.

Τελιπόδενδρα, arbores quæ terrena & tripartita germinatione humore pingui turgescunt. apud Theophr.

Ὑπολίπαρος, subpinguis, pinguiusculus.

ΛΙΠΤΩ, Hesychio est, ὑπεθυμοῦ, cupio, desidero, appeto, vt λίπτομαι γαλακτος, apud Etymol. & apud Nicand. in Ther. Ἡ ὅτε δ' ἀλόντες μιν ἐν κεμάν.

Λίπτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λίρεον, &c. vide in Λείριον.

ΛΙΡΟΣ, ου, ὁ, seu λιρὸς, ῶ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Hesych. qui & προσδιαστολὴν scribit λίρος) impudens, inuerecundus, audax vt apud Callim. λίρος ἐγώ. * Annotat idem Hesych. deriuatum esse παρὰ τὸ λίειν.

Λίς, λιτὸς, ὁ, tenue & subtile linteum. Il. ψ. Ἐν κλισίῃσι δ' ἔκειτο λιτὶ καλύψας. Et Od. α. Αὐτὰρ ὅ γ' ἐς θρόνον εἷζε παρὰ κίονα δῖον λίτῳ πεπταμένῳ. substrato linteo. Sic Il. θ. Ἁρματα δ' ἐμβεβαῶτε τιθεν κατὰ λίτα πεπταμένα, circundato linteo. Sunt tamen qui λίτα hic esse velint plurale, ex sing. λίτον inter quos Athenæus est. ¶ Item λὶς per apocopen vsurpatur à poëtis pro λειὸς, lævis, glabra, λεία. Od. μ. Πέτρῃ δὲ λίς ἔστι, κατ' ἠιόνος ἐπιβάσα. ¶ At λὶς, leo, vide in λέων.

ΛΙΣΠΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam est gracilitate & tenuitate insigne: ad cuius similitudinem quibus femora naticque graciles sunt λισσοὶ & λισσόπυγοι dicuntur, quales sunt qui exercent artem sedentariam. Latinè depyges.

Λίσσος, ου, ὁ, attritus seu detritus vsu. Aristoph. in Ran. σκεμμαστρῶν κατὰ τὴν Σαπατέστρην λίσσοι γλῶσσα.

Ὑπολισσος [comp.] nates graciles habens.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, supplico, supplex oro, precor. Il. α. καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς. Sic & Apollon. Arg. 1. θοὺς λίσσεσθαι. Et Od. λ. Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ἐγνωσαν τε θύτα καὶ κεκρᾶν Ἐλπήνορα. Et cum infinit. Il. α. οὐδ' ἐθέλω σ' ἔτι λίσσομαι οὐδὲ κελεύω μίμνειν. Sic Il. τ. λισσόμενοι δ' ἐπέεσσι. rogantes vt prandium sumeret. Et cum genitiuo accus. vt Od. ρ. Τοῖσι δ' αὖτε πρώτοισι λίσσεαι). Et cũ genit.

genit. (sub. ὑπὲρ vel ἀντί, vt Il. ι. ἢ δ' αἶψ' ἐμὲ λιστάσκετο γουνῶν. Aliquando etiam additur ὑπὲρ: vt Od. ο. Λιτομαι ὑπὲρ θυόων καὶ δαίμονος, supplex oro per sacrificia, & per ipsum numero. Pro λιτομαι γουνῶν dicitur etiam λιτομαι γουνάζομαι. Il. ο. & χ.

Λιτομαι, idem quod λιτομαι. Od. ξ. Πρόσθεν κεν δ' ἐπέεσσι Διὶ Κρονίωνι λιτοίμην. Il. π. Οἱ ἀστῆ θάνατον τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.

Λιτή, ἡ, supplicatio, supplices preces, obsecratio. Vsurpatur potius numerus pluralis: vt Od. λ. & alibi. λιταὶ nom. sunt etiam Deæ præsides supplicationum seu supplicum precum.

Λιτέσσι, supplex: vt λιτέσσι αὐχένι, apud Nonn.

Λιβανίζω, idem quod λιτομαι seu λιτομαι, supplico, supplex oro. Il. χ. πάντας δ' ἐλλίβανε κυλινδ' ἐμόν ἠδ' κόρον. Et cum inhio. Il. ψ. Πολλὰ δ' ἀμπνείων χρυσοῦ δ' πάρ λιτάνευεν Ἑλθεῖν. Sic Hesiod. in Theog. φίλας λιτανεύει τοκῆας Μῆτιν συμφράσασθαι.

Λιτανεία, ἡ, supplicatio, supplices preces, preces, obsecratio.

Composita.

Ἀλιτάνευτος, ον, ὁ, ἡ, cui supplicari non potest: vel qui supplicando exorari nō potest: inexorabilis: epitheton Orci in Epig.

Ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico. Plut.

Πολυλλιστος, vel πολυλιστος, ον, ὁ, ἡ, multum precibus petitus seu expetitus. Od. ξ. Scribitur & πολυλλίστος apud Nonn.

Τριλλιστος, ter precibus petitus, seu expetitus sæpe optatus. Il. θ. Scribitur & τριλιστος & apud Dionys. de situ orbis.

Ἀλιτέω, ὦ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΙΣΣΟΣ, ὄν, ὁ, lævis, glaber: idem quod λεῖος (* vnde & derivatum videri potest: alij dictum volunt quasi λίαν ἴσος, ad modū æquus & planus.) Od. ε. ἀμφὶ δ' κῦμα βέβυκε ῥέθεον λισσὴ δ' ἀπὸ ἰδ ῥωμς πέσεν, petra lævis & glabra ex crebro fluctuum incursu. Et Od. γ. Ἔστι δ' τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἁλα πίσεν. Apollon. dixit etiam λισσὴ θαλασσοτενής. Arg. l. 2.

Λισσὰς quoque pro λισσὴ, glabra, lævis: vt λισσὰς πέτρας, Eurip. pro λίσσας. Sic & Apoll. Arg. l. 2.

ΛΙΣΤΡΟΝ, ου, τό, scaphula seu ventilabrum ferreum: quibus vti solebant in complanando pauiendoque solo. Exponitur etiam radula: Od. γ. λίστρωσεν δ' ἄρα οἱ ἐν φάτνῃ φόρετόν δ' ἔμεσε ξόον. Vide Poll. lib. 6. c. 13. & l. 10. c. 24.

Λιστρόω & λιστρίω, complano, pauio, læue & æquabile reddo. Hesych & Suid.

Λιστρω ὦ, idem quod præcedentia pauio, complano, rado.

Λιστρωτος, pauitus, complanatus, rasus: apud Nican. in Ther.

Λιτανεύω &c. vide in λιτομαι.

ΛΙΤΟΣ, ὄν, ὁ, simplex, nudus, vilis. Exponitur etiam, tenuis, exiguus, non elaboratus exquisitè, incultus, vt Arist. rhet. 3. λιτὸς λόγος, simplex oratio. Epicurus in Epist. τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν ἐν ἀφειγον ὄντι, εἴτε λιτοὶ χυλοὶ ἴσλω πολυτελεῖ διαίτῃ τῷ κόσμῳ φέρουσι, vnde Cicero, naturæ diuitias parabiles esse, & tenuissimo victu, i. contemptissimis escis & potionib. minorem voluptatem non percipi quàm rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phocylides iubet ξεστίζειν τοῖχον λιτὸν ἐρεπτίζοις. Et Plut. sympos. li. 7. vetat λιτὴ δεῖ δὶ ἄρτον καθίζειν πολυτελεῖς καὶ ἀκολάστους. Idem λιτὰ δῶρα dicuntur munera exigua, & in Epigr. Ἀντὶ τάφου λιτοῖο, sepulchro vili nec magnificè extructo. Dicitur & terra λιτὴ quæ exculta & laborata non est, inculta, apud Athen. lib. 7. Τὸ λιτὸν substantiuè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas: vt apud Plut. τὸ λιτὸς τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος. Dicitur etiam λιτὰ adiuribaliter pro λιτῶς in Epigr.

Λιτῶς, tenuiter seu simpliciter.

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, simplicitas, apud Cic. epist. 26. lib. 7. Est & figuræ genus, qua res magna modestiæ causa extenuatur: vide in.

ΛΙΤΡΑ, ας, ἡ, libra mensuræ & ponderis nomen duodecim continētis vncias Galen. περὶ κατ' ἰητρ. lib. 1. καθ' ἡμᾶς ἔστω μνᾶς λίτραν ἑξαίρετον, ἀντὶ μετρίων ἢ ἴσον ἑλαίου μέτρον. ¶ Est etiā numismatis genus, parui admodū pretij, vt tradit Poll. lib. 9. & lib. 4. c. 24. Idem scribit λίτρα vocem esse à vetustis scriptoribus Græcis vsurpatam. Alij contrà Latinum esse vocabulum contendunt: inter quos est Gal. lib. 1. de compositione medicamentorum sic scribens: Σῦτ, inquit, ἐπιχειρεῖν τοῦτα ἀνόμασι τὸ, τε τοῦς λίτρας, καὶ τὸ ἥμισυ, καὶ τοῦς ὀγκίας, de Romanis loquens.

Composita.

Δεκάλιτρον, qui decem librarum est. Item qui decem obolorum: nam vt Aristot. refert in Himeræorum politia. Siculi τὸ ὀβολὸν vocant λίτραν: & τὸ Κορίνθιον δεκάτριον appellant δεκάλιτρον quoniam δέκα ὀβολοὶ δύνανται, vnde Sophron. ὁ μισθὸς δεκαλίτρου, merces est decem oboli. Poll. lib. 4. c. 24. & lib. 9.

Ἑξάλιτρος, qui sex librarum est. Aristot.

Ἡμιλίτρον, dimidiata libra. Apud Siculos, semiobulus, seu sex assi.

Πεντάλιτρος, q. d. quinque libralis, qui quinq; librarum est. Poll. ex Cratere.

ΛΙΧΑΝΟΣ, οῦ, ὁ, index digitus. (* ἀπὸ λείχω dictus, id est à lingendo. Sunt & qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum velint, quoniam inter hunc & pollicem magnus est hiatus.) Luc. in Timone. ἀκριβῶς τὰ τρίβολα τῷ λιχανοῦ δεσμίζειν. ¶ Est etiam nomen sonitus in harmonia: Vitruu. li. 5. c. 4. Boëthius inter chordas citharæ numerat. Aristot. probl. sect. 19. qu. 9. ἐὰν ὁ τοῦ λιχανοῦ κινήσῃ, ἢ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν, vbi notanda diuersitas generis & accentus.

Λιχὰς, mensura interstitij inter pollicem & indicem distentos. Poll. Hesychio etiam ἀπὸ θεμῶν.

Λιχαζω, per prærupta deiscio. Hesych.

Λίχνος, ου, ὁ, liguritor: qui cupediis ita est deditus vt lingat digitos seu catinos, catillo, cupes. Plato lib. 1. de rep. Metaphoricè apud Greg. τοὺς ἐφεστῶς λιχνοβίους, & ὄμματα λιχνά, oculi libidinosè cernentes, apud eundem. Exponitur etiam, gulosus: apud Suid. & Hesych.

Λίχνως, gulosè, auidè, voracitet, more catillonū & liguritorū.

Λιχνεύω, εύσω, liguritio, catillo: vel catillonem ago, more catillonis liguritio & cupediis inhio. Suid.

Λιχνεύομαι, pro λιχνεύω. Itē capio, auidè capio. Plut. de Thu.

Λιχνεύματα, τα, cupediæ, delicatæ dapes & quibus auido palato inhiamus. Athen. l. 3.

Λιχνεία, ἡ, liguritio, catillatio, gulositas. Plut. in apophth. Lacon. Luc. in Timocr. Λιχνείαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, ea quæ auidè abligurire seu catillare cupimus. Plut. in apoph.

Λίχνος, ου, τό, condimentum delicatum: gulæ & palati illicium, vt λιχνεύματα. Pol. l. 6.

Composita.

Ἐκλιχαίζω, eiicio. Hesych.

Ὑπόλιχνος, ον, ὁ, ἡ, aliquantum gulosus.

Λιψ, vide in λείβω. Λιγμαίζω, &c. vide in Λείχω.

ΛΟΒΟΣ, οῦ, ὁ, ima auris pars & carnosa, quam Gaza interpretatur fibram apud Aristot. hist. anim. lib. 1. c. 11. (* ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν: eam enim partem prehendimus, quum quempiam admonemus.) Hesychius & Suid. scribunt λοβοὺς vocari summa omnia, propriè verò aurium partes superiores. Il. ξ. Ἐν δ' ἄρα οἱ ἔρματα πάνυ ἐυστρεφέα λεβοῖσιν Τρίγλυφα μορόεντα. Idem Suid. & Hesych. scribunt λοβοὺς ἐν τῇ δυτικῇ. nominari etiam extremas hepatis partes quas extispices considerare solebant in viscerum inspectione. Sic λοβὸς ἥπατος dicitur à Gregorio à Luciano in Lexiph. Λοβὸς ἐν τραγήματι. ¶ Λοβὸς dicitur etiam filiqua seu folliculus, quo semen veluti vagina clauditur: sæpè apud Theophrastum. ¶ Denique λοβοὶ & φασήλοι dicuntur, quos antiqui Hippocr. & Diocles, δολιχοὺς appellarunt, dolichi, seu phaseli inquit Galen. de facult. alim. l. 1. c. 28.

Λεβωδης, ες, ὁ, ἡ, filiquæ seu folliculo similis, siliquaceus.

Λόβιον, ου, τό, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant.

Λοῦβα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐλλοβος καρπὸς, fructus qui in folliculis clauditur, fructus qui in siliqua continetur.

Ἐλλόβιον, ου, τό, mauris: i. ornamentum quod inseritur τοῖς λεβοῖς τῆς ὠτῆς. Luc. in Lexiph.

Ἐλλοβώδης, quæ sunt ex genere τῆς ἐλλόβου, i. quæ siliquantur. Theophr. hist. pl. lib. 8.

Ὑπολεβίς, ίδος, ἡ, tecinoris fibræ, apud Hesych.

Μακρόλοβος, longam habens siliquam seu folliculum.

Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis folliculis siliquatur: folliculos intellige, quib. semina sunt inclusa. Theoph. hist. pl. lib. 8. cap. 4.

Πρόλοβος, ου, ὁ, sinus ille in anium gutture prominens, in quem primùm cibos recentes ingerunt, Aristot. hist. anim. lib. 2. c. vlt. Pollux homini etiam tribui docet.

Προλοβώδης, ης, ὁ, ἡ, similis προλόβῳ seu ingluuiei, προλόβου seu ingluuiei speciem gerens. (pars.

Προλόβιον, ου, τό, auricula dicit prominula seu pēdula τοῦ λοβοῦ

Στρογγυλόλοβος, ον, ὁ, rotundo folliculo inclusus, seu rotunda siliqua inclusus.

Λόγος, &c. vide in Λέγω. Λόγχη in Δόγχανον.
Λουτρὶς, λούω, vide in λύω. λοιβὴ, &c. in λείβω.

ΛΟΙΓΟΣ, οῦ, ὁ, pernicies, exitium, item mors. nom. Il. θ. & λ. Ἐνθά κε λοιγὸς ἔλων, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Idem Il. α. Χρυσὴ ἐμοῖο γένοιο, μὴ οὐκέα λοιγὸν ἀμείνω Τοῖς ἄλλοις. Et Il. φ. Τρωσὶ δὲ λοιγὸν ἀλάλησο. Adiectiuè dicitur apud Nic. in Ther. λοιγὸς ἐλεύθερος. (* ἀπὸ λοιπὸν, sicut λοιμὸς. Λοῖγος δ' τῆς ἀνθρώπων ἐρηγάζεται.

Λοιγώδης, αντος, ὁ, pernicioſus, exitialis Nicand. in Alexiph.

Λοιγοῦ, ου, ὁ, ἡ, ὁ. Il. α. & φ. Et λοιγοῦ ὄρη, apud Nōn. funesta hora.

Λοιγοῦα ἐσθῆτες, vestis lugubris: ex Lycophr.

Λοιγὸς, ὁ & ἡ, idem quod Λοιγός, apud Nicand.

Λοιγαλέος, υα, ον, exp. perniciosus, difficilis, grauis: item malus. Il. υ. λοιγαλέους ὀπίσσω. Il. ι. φρεσὶ λοιγαλέῃσι πιθήσας. Et alibi, λοιγαλέος θάνατος. Exponitur etiam, miserabilis, miser, π rumosus, calamitosus. Od. π. Πτωχὸν λευγαλέον, ὀνοκάλεον, βλοσυρῶπιν ἐοίμεθα.

Λοιγαλέως, grauiter, acerbè. Il. ν. & Apoll. Arg. l. 2.

Composita.

Ἀθηρλοιγός, ὁ, ἡ, ventilabrum: ita dicitur quasi quòd sit aristarum pernicies & exitium, pro ἀθηρολοιγός. Od. λ.

Βροτολοιγός ὁ, ἡ. hominibus exitium afferens, hominum interemptor, homicida. Martis epith. apud Hom. Il. ε. & alibi.

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ου, ὁ. conuitiator, qui probro afficit, maledicus. Plut. in apophth. (de Philippo.) τὴν ὀργὴν ἐξελέσθαι τῶν φίλων καὶ λοιδόρων, ἵνα ἐφ' ἡσυχίας, ἵνα μὴ δόξῃ ἐὰν τὸν πλείστον κακῶς λέγῃ. Item actiuè apud Syn. ep. 67. γέλοιον ἀνάγκη τὸ γραμματίδιον τὸ λοιδορεῖν εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγιγνωσκόμενον. Librum maledicum & famosum recitari. Et τὸ λοιδορεῖν, maledicentia, vel contitia Plut. in Pol. præc. Δημοσθένους τὸν δικανικὸν τὸ λοιδορεῖν ἔχειν μόνον, εἰ δὲ φιλοσοφικοῖς καθαρεύοντα καὶ ἀνεπιμίκτῳ καὶ ἀμιμολογίας εἴρηκε.

Λοιδορία, α. conuitium, maledictum: interdum pro ipsa actione. Plut. ὁ φιλόλογος οὐδὲν ἐν ἑαυτῷ ἔλκει τὰς λοιδορίας. Dem. Phil. 4. τὸ πρᾶγμα εἰς γελοιότητα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλεῖν.

Λοιδορέω, ῶ, conuitior, maledico, probris laceror, probrosè obiicio. Plut. de solert. anim. ἰσχυροὺς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνόητος λοιδορεῖν ἀπαντῶντας ἀνομαζόμενον. Aristoph. in Equit. λοιδορεῖν τὴν πονηρὸν οὐδὲν εἰς ἐπιθέτου. Item reprehendo, obiurgo. Hoc. in Arcop. τὴν γεγονυῖαν ἐν πολλῷ καὶ ἀδίκῳ λοιδορῶν, καὶ πολὺ χείρονα τῆς παρούσης λοιδορῶν.

Λοιδορεῦμαι, conuitiis & probris afficior, maledicitur mihi. Hoc. in epist. enc. & alibi. Et pro actiuo λοιδορεῖσθαι, vt Σκελεῖν λοιδορούμενον ἀπεκείνατο. Et cum dat. vt Plat. in Charm. λοιδορούμενος ἀλλήλοις. Item cum accus. rei. Æschin. de male gesta legat. λοιδορίας λοιδορεῖν ἡμᾶς λοιδορούμενον. Item increpo. Xen. Pæd. 1. ὁ δὲ θεὸς ἀεὶ λοιδορεῖτο, cum increpabat.

Λοιδόρημα, τὸ, conuitium, probrum, hoc est, id ipsum quod probrosè obiicitur. Aristot. eth. 4. c. 8.

Λοιδορήματιον, conuitiolum. Aristot. rhet. 3.

Composita.

Ἀλλοιδορητός, ὁ, ἡ, qui talis est vt conuitio seu conuitiis affici possit, conuitiis non obnoxius. [gero. 1. Pet. 2.

Ἀντιλοιδορέω, conuitium rego, vicissim conuitior, maledicta re-

Διαλοιδορέω, conuitiis lacero, conuitiis pscindo, maledictis inlector.

Διαλοιδόρημα, pro eodem. Aristoph. διαλοιδορεῖν. Πρὸς ἐκεῖνον.

Διαλοιδορία, maledictio vel maledicentia aut conuitium, maledictum.

Ὀχλολοιδορός, qui turbæ conuitiatur. Lucit.

Φιλολοιδορός, qui conuitiari & maledicere amat, qui libenter conuitiatur. Dem. pro coron.

ΛΟΙΜΟΣ, ου, pestis morbus quem Hippocr. vocat ὀξὺ νοῦσον. Il. α. Εἰδὼ ἐμοὶ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀνάγκῃ. Plutarc. in Coriol. τοὺς μὲν ὑπὸ λιμοῦ διαλλαττομένους τῷ πολεμῷ, τοὺς δὲ λοιμῷ περιβάλλῃ. Metaphoricè res etiam aut homo Λοιμὸς vocatur, & pestis itidem apud Latinos, pro pestilente & exitiali. Creditur eiusdem esse originis cum λιμός, à λείπω, quod efficiat defectum hominum.

Λοιμώδης & λοιμῶδης, pestilens. Plut. in Pericle. Alex. Aphrod.

Λοιμώττειν, peste laborare, peste infestari. Luc. in Scytha.

Ἐπιλόμια ἄσματα, carmina quæ propter pestem seu ad liberationem à peste canebantur. Poll.

Λοιπὸς, ὁ, ἡ, vide in λείπω.

ΛΟΙΣΘΙΟΣ, ὁ, & λοίσθιος, ία, ον, vltimus, postremus. Il. ψ. Λοίσθοις ἀνὴρ ὀρέεσσι θλιπεὶς μάνυγας ἵππους. Hesiod. in Theog. λοίσθοιο δὲ τέλος, Ἥ ἐν θαλάσσῃ πεσόντ' ἀκούσῃς. Et in Epigr. λοίσθιος δὲ τάφος. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἠχήεν ὄμφη. Cum genitiuo: vt λοίσθιος ἄλλων, cæterorum omnium vltimum, Apollon. Et λοίσθιον aduerbialiter, apud Soph. ad postremum. Plato in Phædone. τὰ λοίσθια πνεῦν, ducere extremum spiritum.

Λοισθήια, Ionicè pro λοισθία, præmia quæ vltimo dantur: quæ & λοισθία ἄθλα. Il. ψ.

Λοισθοδρόμος, ὁ de eo peculiariter qui in certamine aliquo cursorio vltimus est. Il. ψ.

Λοίσθημα, τὸ, finis, τέλος, πέρας, ἔσχατον.

ΛΟΞΟΣ, ὴ, ὸν, obliquus, non rectus. Aristot. de mundo. λοξὴ φορὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τὴν γῆν κλινομένη, ad terrarum orbem inflexo. Sic λοξὸς κύκλος, circulus obliquus, apud Procl. λοξὴ φαλαγξ, phalanx obliqua de qua vide Ælian.

Λοξῶς, obliquè. Dicitur λοξῶς φέρειν τινὰ ἔχειν, is qui alienione erga aliquem est animo & suspectum eum habet, eique fidere non audet, Polyb.

Λοξίας, ου, ὁ. Apollinis est epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι, obliquus enim flexibus cœlum percurrit & olim obscuris ambagibus responsa consulentibus dabat. Aristoph. in Pluto subsannatè vtitur.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. Λόξις, idem. Ocell. in Lib. περὶ φυσικῆς.

Λοξόω, & Λοξώω, obliquo, obiquum reddo. Procl. de sphæra.

Λόξωσις, obliquatio. Strabo.

Ἀμφιλοξος, (comp.) vtrinque obliquus, apud Luc.

Λοπάς, Λοπάς, &c. vide in Λέπω.

ΛΟΡΔΟΣ, ὴ, ὸν, curuus, incurvus, cui caput & dorsum in anteriora inclinat, Latinis cernuus: cui opponitur ὀρθὸς sive κυφὸς, teste Galeno, Hippocr. de fract. ἅστε μὴ διεγράφθαι ἐν τῇ ἑτῇ, μήτε λορδὸ μήτε κυφὸν εἶναι.

Λορδόω, ῶ, incurvo, seu curuo in anteriora. Hippocr. de artic. ὑγιείας λορδοῦντες. Et Galenus in commen. aphorism. λορδοῦται κατ' αὐτὸν ἡ ῥάχις.

Λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio seu incurvatio in anteriora: cùm homo vitiata dorsi spina capite semper prono est & cernuo. Gal. initio commentar. 3. in lib. de artic. (Artic.

Λορδώσις idem cum Λορδόω, incurvo in anteriora. Hippocr. de

ΛΟΥΣΣΟΝ, ὸ, τὸ, lussum, quiddam in abiete nascens, ἀντίσροφον τῇ ἀγλίδι, nisi quod album est. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

ΛΟΥΩ, F. σω, lauo. Il. φ. Λούσαν πολυσμῶ ῥόῳ. Luciano. Λούσαντες αὐτοὺς, cos lauantes. Propriè dicitur de corpore, sicut νίπτω de manibus, & πλύνω de pannis. Ponitur à grammaticis etiam Λεύω, & Λούω, vnde ἔλουν lauabar pro ἔλουν: & λούσειν, pro λούσαιμι. Od. κ. λοῦσ' ἐν τρίποδι μεγάλῳ. Odyss. τ. λούσας δὲ τρέφεσθαι τε. Apud Aristop. in Pluto dicitur ἐν ὕδατι, pro ἐλούσθη. Apud Hippocr. Λούω significat etiam αἱρεῖν.

Λόομαι, lauor, vel lauo me. Il. ξ. & ο. Εἰλῶς λούσθαι ἐπὶ ῥόῳ ἠεροειδέος. Epigr. l. 1. Λούσασθαι πυρέλ. ἐ) Ὀνήσιμος εἰς ἀλαπάδιον, lotù iuit in balneum, Xen. Pæd. 8. λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. Pro Λούομαι Atticè dicitur Λοῦμαι, teste Thoma magistro: vnde Xen. Pæd. 1. ἐλούετο καὶ ἡμάτια μεταλαβόντες ἐδέοντο. Sic λούμενος pro λουόμενος, apud Aristop. in Pluto poeticè etiam pro λουσάμενος, dicitur λουσαίμην, & λουσαίμενος pro λουσάμενος, vt Od. α. & Il. φ. quæ tamen tempora Grammatici à λούομαι, formant.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, labrum, pelvis, vas ad lauandum. Philo de vita M. l. 3. Athen. lib. 5.

Λουτήριον, ου, τὸ, labellum. Athen. l. 11.

Λουτῆς ἱμὰς, subligaculum quo lauantes præcinguntur. Theopomp. Phereer.

Λουτρὸν & λοῦτρον, ου, τὸ, aqua sordida in qua aliquis laui. Eustat. & Aristop. κρᾶσις θαλασσία τοῦ λουτροῦ. Sic apud Luc. in Lexiph. ἐν τῷ μετὰ λουτρὸν ἀπολουόμεθα. ¶ Λουτρὸν est etiam nomen medicamenti: de quo Gal. l. 4. περὶ κρ. τόπων.

Λουτρὸν, ῶ, τὸ, lauacrum seu ipsa aqua qua abluimur interdum & balneum. Plut. ad Color. Xen. Pæd. 7. Exponitur & lotio, lotura. Dicitur in sacris literis & de baptismate: vt Ephes. 5. & in epist. ad Tit. c. 3.

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, locus lauationi dicatus. Plut. symp. 8. Xen. in Polit. Atheniens.

Λόυτρον, dicitur resolutione poetica pro λοῦτρον: plerumque pro ipsa aqua quæ lauationi paratur: vt Il. ξ. χ. & ψ. & Od. ε.

Λουτέω, ῶ, lauare cupio. Luc. in Lexiph. ἀφικόμενος λουτεῖν λοῦμαι, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm præposita.

Ἀπολούω, abluo. Il. ϛ. ὄφρα κε χρῶτα Πατροκλῆος λούσειεν ἀπὸ ῥόῳ αἱματόεντα, per timesin pro ἀπολούσειεν. Et voce media. Od. ζ. ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς ἁλμῆς ὑμείας ἀπολούσομαι. Sic & apud Phil. de vita M. l. 2. Apud Aristop. in vesp. ἀπόλω dicitur pro ἀπόλυε.

Ἐκλούω, eluo.

Decomp. Ἀπολούω, eluo, abluo: vel etiam, eluendo abstergo.

Καθλούω, in balneas confundo, vt aquam profundo.

Καθλούομαι, idem Aristop. in nub. ὥσπερ τοὺς ἐφήβους καθλούμεν τὸν βίον. (pro καθλούσθαι.

Παρλούω, iuxta lauo: vnde παρλούσθαι, iuxta lauari apud Aristop.

Περιλούω, circumlauo, circumcirca lauo seu abluo. Plut. in Lycurgo. περιλουόμενον τοῦ κίνου.

Συλλούω, simul lauo. Συλλούομαι, simul lauor in probl. Rom.

Composita, facta à secunda & tertia persona præteritæ passiuæ præpos.

Ἄλουτος, ὁ illuuies: quum aliquis non lauatur, sed illotus permanet, Athen. lib. 4.

Ἄλουτος, ὴ, ὸν, & ἄλουτος, ὴ, ὸν, illotus. Plut. in præcep. sanit.

Ἀλουτέω, ῶ, illotus sum vel manco. Hesyc.

Ἐπιλουτρὰ, merces pro lotura, merces quam balneantes soluunt. Luc. in Lexiph.

Εὔλουτος, mundities qua quis bene lotus est.

Ζεσταλουσία, lotio quæ fit in aqua feruente.

Πιμελουτός, semilotus. Pol. l. 8. ex Crat no & Philyllio.

Θερμολουσία, lauatio calidæ aquæ, seu lauacrum calidum.

Θερμολουτέω, calida lauor. Plut. ao. leni administr. resp.
Θερμολουτρεῶ, idem: pro quo & θερμολουτέω.
Ἱππολουτρα, ὰ, locus vbi equi lauantur. Hesych.
Νεόλουτος, recens lotus. Hom. hym. in Mercur.
Παν̓θλουτηρίδια, vasa medicorum supellectilia. Poll. lib. 10. cap. 10. ex Antiphane.
Σκαφολουτρέω ῶ, in scapha lauo, Alexand. Trall.
Φιλολουτρέω, libenter lauo, præcupidus sum lauandi, hoc est, balnei. Gal. ad Glauc.
Ψυχρολουσία, lauatio frigidæ aquæ, lauacrum frigidum.
Ψυχρολουτρέω, frigida lauor, frigido lauacro vior, frigida perfundor. Plut. in Erot. Ψυχρολουτρῶ, pro eodem.

-Λ Ο Φ Ο Σ, ου, ὁ, in iumentis dicitur ceruix, seu ea pars colli cui iugum imponitur. (* à λέπω. vt quosdam grammaticos tradere Eust. scribit: quoniam videlicet inde ἄρχεται ἐκλίνειν καὶ ἐκδέχεσθαι τὴν τροχηλίν. Il. λ. -πολὺς δ' ἀνέκειτο ἰδὲ ῥῶς Γ' ἄπαν ἐκ τε λέφων καὶ λαιοῦ γείρατο χαμαιζε. Soph. in Antig. οὐδ' ἔστ' ἐν ζυγῷ λόφων δικαίως ἐγγονὶς ἐγγενὲς γένος ἐμοί. Dicitur etiam de hominis collo: vt Il. λ. (de Vlysse & Diomede) Αὐτὰρ ὁ δ' ἐδρῶ πολλὸν ἀπεστίχετο θαλάσσης Ἐμβάντες, νώμας τε ἰδὲ λέφος, ἀμφί τε μορφάς. ¶ Item in galea sic dicitur crista seu setæ equinæ in galeæ apice assurgentes veluti λόφοι in iumentorũ λόφοις. Solebant enim olim setas equinas horridas cono infigere, non tã ornãdæ galeæ gratia quãm terrendorũ hostiũ: Od. χ. & Il. π. δ' ἐπὶ τοῦ λόφου καθύπερθεν ἔνευεν. Sic Xen. Pæd. 7 λόφοις λευκοῖς. ¶ Auibus etiam quibusdam tribuuntur λόφοι qui sunt apices quidam in earum capitibus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 25 (de doub. generibus galeritarũ) ἡ μὲν ἐπίφανε ὄρνις λόφον ἔχει. Sic Plut. in Pol. præc. πάσαις κορυδαλίσι καὶ Σιμωνίδου χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι. ¶ Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, qui & γηλόφοι seu γηλοφοι. Od. ε. Ἡ δ' ἐπὶ πολλὸν ἔδει ἑρμῖν λόφον ἶξεν &c. Herodian. l. 3. (de Iffico fluu) πεδίον πλατυφόρον ἐξ ἀφανοῦς λόφου εἰς θάλασσαν ἐχῆμα. ¶ Metaphoricè autẽ Aristoph. dixit ῥήματα ἐρεῖς, καὶ λόφους ἔχοντα i. elata & superba.

Λοφιαῖος, ου, ὁ, tumulosus, editos colles habens.

Λοφιὰ ᾶς, ceruix: dicitur plerumque de ceruice dorso tenus arrectas setas habente instar gallinacei cristati: vel de setis in ceruice dorso tenes, in modum cristæ erectis. Od. υ. & Hesiod. in alp. & Aristot. de part. an. lib. 2. cap. 14. Sumitur & pro dorso seu eminentia dorsi: in Anthol. epigr. Scribitur & λοφία, apud Hesych. & Poll.

Λοφεῖον, ου, τὸ cristarum repositorium: ἐν ᾧ λόφοι θέσεν. Aristoph. in Acharn. Pollucis est etiam theca seu loculamentum speculi: sicut etiam exp. apud Aristoph. in nub.

Λοφὶς ίδος, ἡ cristæ in galea repositorium. Hesych.

Λόφαλις εως, ἡ, splendida scuta & parua quæ affigi galeis solent. Suid.

Λοφαμίακος, collis, tumulus Hesych.

Λόφος, cristis insignis: item qui ceruicem erigit & cristam surrigit & per consequens, superbus. Hesych.

Λοφόω & λοφίω, exalto.

Λοφόομαι, cristatus sum, apicem in capite habeo. apud Suid. Exponitur etiam cristis bene instructus sum, apud Aristoph. in Pace.

Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. cristatura) cristæ emissio, qua aues quædam cristatæ fiunt. Aristoph. in nub.

Λοφία, ας, ἡ, & λοφὶς ίδος, ἡ, fax monoxyla, non ex colligaris lignis, vt exponit Eust. deriuans à λόφος significante ὄφος ὀρεινόν: Vide & Athen. lib. 15.

Λοφίδιον, ου, τὸ facula.

Λοφάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνοιλόφος, ου, ὁ, attollens conum: epitheton galeæ, quasi quæ in aleum tollat conum, i. conum habeat sublimem & alte sublatum. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli seu monticuli. Plut. in Publ.

Ἀκρολοφία, ἡ, pro eodem. Polyb.

Ἀκρολοφίτης, qui in summitatibus colliũ & tumulis versatur. vt ἀκρολοφίτης αἰγυπιάς. in Epigr.

Ἀλεκτρυόλοφος, gallinacei cristam habens: nomen est herbæ, de qua Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄλοφος, ου, ὁ, ἡ, qui cristatus non est, cristam non habens. Il. κ.

Γηλόφος, è terra instar collis seu tumuli eleuatus, è terra eminens. Philo de mundo. Dioscor. l. 13. c. 17. φυεῖ ἐν γηλόφοις χωρίοις. Accipitur etiam substantiuè, apud Nazianz. in epist. metaphoricè apud veteres dicebatur de homine crasso & ἀναισθήτῳ. Eust. & Æliano. Dionysio.

Γηλοφία, ας, ἡ, collis seu tumulus. Strabo. (λόφος.

Τύλοφος, tumulus è terra exurgens, colliculus: idẽ quod Γηλόφος.

Δύσλοφος, dicitur vel quod ceruici non conuenit: vel quod difficulter portatur, onerosum ceruici. Æschyl.

Δυσλόφως, periculosè, difficulter. Eurip. in Troad. καὶ τὰ τυλόβοτρον, Ἐν τοῖς τυλόφοις δυσλόφως φέρει κακά. [Rom.

Ἑπτάλοφος, dicta est Roma. q. d. septicollis. apud Plut. in probl.

Εὔλοφος, fortem ceruicem habens, bona ceruice prædius, strenuus: sumpta metaphora à tumentis quæ λόφῳ impositum iugum fortiter patiuntur. apud Suid. exponitur ῥᾴδιος. Λόχευκτος item morigerus apud Soph. Item bene cristatus, pulchram cristam habens. Soph.

Εὐλοφος, forti & firma ceruice, strenuè. Suid. Item facili & prompta ceruice. Eust.

Καταλοφάδια, supra ceruicem, super humeros. Odyss. κ. Scribitur & καταλοφάδεια.

Κιωλόφα, asperitates, seu aspera quædam post primam spinam dictam. Poll. lib. 1.

Λευκόλοφος, albam cristam habens. Aristoph.

Παραλοφία, gibbus pertingens ad τέρθρα, τὸ μέχρι τέρθρων κύρτωμα, vt exponit Poll. lib. 1.

Περισσόλοφος, valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam. Oppian.

Ὑψίλοφος, alte cristatus, altam cristam habens eminentem conum. Metaphoricè & per iocum Aristoph. in Ran. appellauit ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba & grande dicendi genus quo vsus est Aeschylus.

Φοινικόλοφος, phœniceam habens cristam seu generaliter, rubram. Theoc. id. 22. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοῦδ' κυδέσμου.

Χρυσόλοφος, auream cristam seu conum aureum habens. Hesych. χρυσόλοφοι sunt dracones quidam.

-Λ Ο Χ Ο Σ, ου, ὁ, cohors, agmen. A quibusdam exp. centuria ab aliis decuria: Thuc. l. 5. ἐν ᾗ ἑκάστῳ λόχῳ πεντήκοντα ἄνδρες τέσσαρες. Et κατὰ λόχους centuriatim. apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Λόχος, insidiæ. Il. θ. φυλακὴ δ' ἐπὶ τοῖς ἐμπεδὸν εἶχον. Μὴ λόχος εἰσέλθοι πόλιν. Od. λ. ἀνακλίνας πυκινὸν λόχον, οὐδ' ὀπάσσας. Hesiod. in Theog. ἐνὶ δ' μὲν κρύψας λόχῳ, collocârat eum occultans in insidiis. Pro λόχος dicitur & λοχεὸς apud Hesiod. in Theogo. * Eust. λόχος in hac signif. deriuat à λέχω, i. ἐπιλέχω, alibi à λέχομαι significante κεῖμαι, quis solent κοιμᾶσθαι λοχῶντες.

Λοχὲς ους, ἡ, apud Diosc. ἡ λοχεύουσα, gravida, * itidémque deriuatur à λέχομαι significante cubo, seu à λέχος.

Deriuata ex λόχος i. cohors.

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. ep. 44.

Λοχίζω. Fut. ίσω, in cohortes distribuo, decurio.

Composita.

Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria.

Ἐπιλοχίζω, è cohorte seligo, in cant. Solomon. c. 5. Exponitur etiam in cohortes distribuo.

Ἡμιλοχία, ἡ, dimidiatus Λόχος. ἡ μιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præest. (lip. c. 23.

Καταλοχος, exp. cohors. apud Thuc. Et καταλόχεια, turma. Para-

Καταλοχίζω, decurio, centurio, in decurias seu cohortes distribuo, in classes distribuo. Plutar. in Lycurgo. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν & συνυφαίνειν, hoc est, factiosè cogere.

Καταλοχισμός, οῦ, ὁ, distributio in cohortes, decuriatio. Luc. de hist. scrib.

Νεόλοχος, vide in comp. à λόχος, i. insidiæ.

Ὁμόλοχος, qui eiusdem cohortis sunt: idem qui & συσσιτοῦντες, in lib. de vocab. milit.

Πεντήλοχοι, apud Thucy. l. 5. est quidam Argiuorum ordo Valla vertit, quinque cohortes.

Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν. v. de lib. de voci. milit.

Συλλοχία, plures λόχοι coniũcti, cohors collecta. Gal. apud Hipp.

Συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo. Plut.

Συλλοχισμός, quid sit, vide in lib. de vocat. milit.

¶ Deriuata à λόχος insidiæ.

Λόχοσδε, aduerbialiter pro ἐς λόχον. Od. ξ. & Il. σ.

Λοχίτης, ου, ὁ, Suidæ est ὁ ἐνεδρεύων, qui insidiatur.

Λοχίζω, in insidiis colloco. Thuc. l. 3. λοχίζει εἰς ὄρος τινὰ πλείω καὶ λοχμώδη πόλιν τινὰς τῶν. Item insidias occupo.

Λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, in insidiis conditus sum & lateo.

Λοχισμός, οῦ, ὁ, insidiarum collocatio, insidiatio.

Λοχάω, ῶ, Fut. ήσω, insidior, insidias pono. Il. Οἶδ' ὅτι δὴ ἵππων ἔτι σφίσιν εἶκε λοχᾶσθαι, ἐν πεδίῳ ἰζόντ' ἀλυκῷδεϊ ἀθρόοι χαλκῷ. Plut. in amat. narration. τότε δὲ σιωπῇ κρυπτόμενοι πανδοκεῖ λοχῶντες, ἐκείνῳ σιωπὴ ἀμφίβαντες αὐτοῦ, qui in insidiis erãt dispositi. Interdũ insidiis capto, vt Ody. ι. Μνηστῆρας δ' ἐπὶ τοῖσι λοχᾶν ἐπέεσσι λοχόωντο. Sic & Od. τ. & apud Herodot.

Λοχῶμαι, insidiis petor. Item in insidiis locatus sum seu conditus sum & lateo. Thalaris Athenienfibus, εἰ γὰρ τῶν ἐν αὐτῷ λελοχημένων ἐνεδεῖτο μόνον. Item actiuè: pro λοχάω, insidiis peto & capto. Od. δ. & Apoll. Arg. l. 2.

Λοχαίζω, pro eodem apud Hesych.

Λόχευσις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ. Suid.

Λοχαῖος, insidiosè, per insidias, furtim. Nicand.

Λόχμη, ἡ, insidiæ. Hesych. Frequentius ita dicitur locus insidiis aptus, qualis est locus arboribus densus, fruticibus seu virgultis: vt Od. τ. Ἔνθα δὴ ὑπὸ λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Sic & apud Herodian. l. 8.

Λεχμηέσσα μοῦσα, musa sylvestris vel fruteris & virgultis resonans apud Aristoph. de annum cantu & modulis, teste Didymo.

Λέχμων, arbusta & fruteta frequentans, sylvestris: vel densipilis obscus. Suid. ex Epigram.

Λοχμώδης, ης, ὁ ἡ ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus, Thucyd. lib. 3.

Composita.

Ἀπολεχμόομαι, frutico, fruticor, fruticesco, densis fruticibus sylvescо. Theophr. hist. pl. lib. 9.

Βωμολόχος, ου, ὁ, sacrilegus: Aristoph. in Equit. Ὦ θυμὲ νεανὶ βωμολοχον ἐξαρεῖ τι. Item scurra, assentator, Aristot. Ethic. 4. in qua significatione adiectiuè etiam ponitur, Aristoph. in ran. Βωμολόχους ἐπεπε χαίρειν. Est & huius nominis monedularum species apud Aristot. an. lib. 9. c. 24.

Βωμολόχως, scurriliter.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελείας, apud Aristot. 2. Ethic.

Βωμολοχικός, ὴ, ὸν, scurrilis.

Βωμολοχεύομαι. Εύσομαι, scurram ago. Athen. l. 13. [pace.

Βωμολόχημα, ατος, τὸ, scurrile factũ aut dictũ. Aristoph. in

Βωμολοχεύω, idem quod βωμολοχεύομαι.

Δεσποτολόχος, ου, ὁ ἡ ἡ, cœnis insidians: cœnipeta. Hesiod. in Erg. τῆς δ' αὖτε κακῆς ὑπέμεινεν ἄλλο δεσποτολόχης: *quod Attice ponunt pro δεσποτολόχῳ.*

Ἐκλοχμοόομαι, idem quod ἀπολεχμόομαι, sylvescо. Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 2.

Ἐλλοχάω, in insidiis lateo, insidior, delitesco: Philo de mundo (de genere ignis loquens quod ἀνθρακὶς dicitur) καὶ ἐλλοχᾷ δὲ ἔλης ἀκρῆ πυρατον τεθαμμένον. Item transitiuè in insidiis latens peto. Plato in symp. Σωκράτης δ' τοὺς ἐλλοχῶν αὐτῷ μὲ κατεκτεῖνε. Et in pass. apud Aleiphi. in epist. Menandri.

Ναυλόχος, ου, ὁ ἡ ἡ, cui naves insidere positũ: hoc est, nauũ stationi accommodatus: ἀμφὶς ναυλόχοι, ὃν αἷς ὀφθῆ λοχῶσαι. Od. θ. Sic apud Soph. in Aiace. ναυλόχους λιμένων ἕδρας. Schol. exp. ἃ ναυσταθμοὺς, ἔνθα αἱ τῶν ἱστῶν καὶ λόχοι. vide & in comp. ex λόχος.

Ναυλόχον, ου, τὸ, statio nauium, locus quem naues insident, nauale. Plut. de solert. anim.

Ναυλοχέω, nauе aliquem locum insidens aduersarium obseruo. Thuc. lib. 7.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ, qui noctu insidias struit, latro seu grassator nocturnus. Hesych. & Suid.

Προλοχίζω, insidias præoccupo. Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior insidias occupasset. Sic Thuc. l. 3. πέμπει δύο τῶν στρατιωτῶν μίαν τε τῶν ὁδῶν προλοχιοῦσαι.

Derivata ex λοχός.

Λοχᾶος, reclinatus, decumbens. Hes. λοχᾶοι δίφροι, sellæ in quibus parturientes reclinantur. Suid.

λόχιος, ad partum pertinens, seu ad puerperium: vt λόχιος σίδηρος, ferrum quo à partu præputium circumciditur. Nonn.

λόχια, τὰ, purgamenta post partum in locis muliebribus relicta, i. secundæ. Diosc. lib. 3. cap. 4. In hac significat. scribitur & λοχεῖα.

λοχεύω, parturio, pario: Hom. hymno in Mercur. ἔνθά τε νύμφη Ἀμβροσίῃ ἐλόχευσε Διὸς φαίδιμα Κρονίωνος, peperit filiũ Iouis.

Λοχεύομαι, partu edor. Accipitur etiam actiuè pro λοχεύω, pario, fœtus edo.

λόχευμα, τὸ, fœtus, partus: Eurip. in Phœn. & Oreste.

λοχεύτρια, ἡ puerpera, parẽs: Suid. Itẽ obstetrix. schol. Hom.

λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperiũ. Plut. in Probl. Rom. ἀνεκίνει Ἥρᾳ νομιζόμενον ἐν τοῖς λυχνείοις, ὡς ὑπὸ ἴστοις βοηθεῖν. Exponitur etiã nixus, qui in partu adhibetur: apud eũdem de aud. Poli. Iuci est ἡ τῶν τεκόντων ὀπιμὴ ἐνεα: sicut etiam apud Platon. exponi posse putatur, cùm inquit, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος ὑπὲρ τῶν λοχείων ἐλέγετο. Vsurpat etiã pro λοχεύμα i. fœtu nixu edito. Epig. l. 4.

λοχεία, idem quod λόχος vt λοχεία Ἄρτεμις, apud Plut. symp. 3. & λοχεία, idem quod λόχος. Accipitur & pro loco natali, vbi quis partu seu nixu editus est, apud Eurip. in Iphigen. Taur.

λοχίζω, idem quod λοχεύω. Hesych.

λοχεύω, idem. Poll.

Composita.

Ἄλοχος, ου, ὁ ἡ Platoni ἡ στερέφη, sterilis.

Ἀλόχευτος, partu non editus: ἄγονος. Hesych. & Suid.

Ἀειλοχία, ας, ἡ, herba: sic dicta quòd puerperis seu partus doloribus optimè auxiliari videatur. Dioic. l. 3. c. 4. Plin. lib. 27. c. 8. Scribitur & ἀειλοχεία, apud Nicand.

Ἀρτιλόχευτος recens partu editus, nuper natus. in Epigr.

Αὐτολόχευτος per se genitus.

Ἐκλοχεύω, partu edo, enitor. Poll.

Εὔλοχος Ἄρτεμις, ab Eurip. dicitur, quoniam parturientibus opem ferre credebatur: ideòque in partu invocabatur.

Πιστολοχία, species est aristolochiæ, cum qua eandem appellationis rationem habere creditur. Plin. l. 27. c. 8.

Λυγγάνω, vide in λύζω.

ΛΥΓΔΟΣ. ου, ὁ, lygdus: lapidis genus est, teste Suida. Hesychius dicit esse lapidem è quo sigilla animalium fiunt, seu Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. εἶτα τε λυγδῷ, Λεπτῇ παρθενικῶν βεβοηθῶν χαρίτων.

Λυγδινος, lygdinus è lugdo confectus, ibidem.

ΛΥΓΗ. ης, ἡ, obscuritas, tenebræ: κατοχή, Suidæ & scholiast. Homeri. * Scholiastes Apollonij scribit diei λόγῳ ἢ λυγῇ ἢ φωτῇ, quoniam id nigrum est. Etymol. vero λόγῳ ἢ λυγῇ τῇ αὐγῇ.

Λυγαῖος, ου, ὁ obscurus, tenebrosus. Apollon. Rhod. Argon. 1. μετὰ νύκτας βαθὺς ἔστω Νυξὶ ἔοικε λυγαίῃ.

Λυγαίως, obscurè latenter. Hesych. & Suid.

Ἠλύγη, ης, ἡ, idem quod λύγη tenebræ, vmbra. Aristoph. in Achar. οἱ δ' ἐν ὀρῶντες εἰ μὴ δ' ἴκοις τὴν ἠλύγην.

Ἠλυγώδης, vmbrosus, opacus. Suid.

Ἠλυγάζω & ἠλυγίζω, obumbro, obtenebro, vmbra tenebrisve circumfundo & occulo.

Ἠλυγισμός obumbratio, obtenebratio.

Ἐπιλυγίζω, (*comp.*) obumbro, obtenebro, veluti vmbraculo tego vel obtego. apud Suid. ἐπιλυγίσασθαι θυμάτιον, veste corpori veluti vmbraculo prætenta. Vtitur & Thucy. l. 6. & Aristot. hist. an. l. 6. Ἐπιλυγίζω, idem quod ἐπιλυγάζω. Passiua voce significatione vtitur idem Aristot. de gener. anim. lib. 5. & hist. anim. lib. 9.

Ἐπιλυγισμός, idem quod ἠλυγισμός apud Hesych.

Λυγίζω, vide in λύγος. Λυγκαίνω, in λύζω.

ΛΥΓΞ, κός, ὁ ἡ ἡ lynxifera quadrupes, de qua nonita. Aristot. & Plin. ac Oppian. in Cyneg. l. 2. Maculosum & varium est animal: vnde apud Eurip. βόλιος λύγκος. Est & acerrimo visu præditum: vnde Λυγκαίου βλέφαρον, apud Hom. in βατραχομ. acutissimos oculis cernere. ¶ At Λυγξ, Λυγγός, vide in λύζω.

Λυγκεὺς dictus est quidã ob infignem visus aciem, vnde proverb. Aristoph. in Plut. βλέπουτ' ἀπὸ σοῦ κἀγὼ σ' ὀξύτερον ἢ Λυγκεύς.

Λυγκωρεῖον, vide in compos. ex Οὖρος.

ΛΥΓΟΣ. ου, ἡ, vitex, salix Atherina, quæ ἄγνος & ἄγνος, teste Eust. Od. 1. Τῷ ἀπίον σεσιδηρεν ἐυξεφέεσι λυγοῖσι. & Od. κ. σπασάμενος ῥῶπας τε λυγοὺς τε. Item vngaibrachius, vt κλῆμα, Ioseph. καθῆστο μὴν τοῖς λύγοις χρυσίαν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Suidas λύγους esse dicit flagra quibus athletæ se cædunt. ¶ At λυγὸς ὀκτωπόδιον, Hesych. instrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel instrumentum quo intorqueodo vruntur: ex prælorum genere.

Λυγώδης, ὴ, ὸν, viticeus, i. vitici similis, lentore nimirum & flexilitate vnde exponitur etiam flexibilis, lentus.

Λύγινος, ου, ὁ, viticeus, è vince confectus, viminеus, vt λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.

Λυγόω, flecto, inflecto, instar viticis quæ omnium plantarum maximè flectitur, in Epigr. καὶ Δαναὴς ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένας. Exponitur etiam, vincio, ligo: quoniam λυγὸς est & flexilis & apta ad vinciendum.

Λυγίζω, idem, exp. flecto, torqueo, circumago, verso. Aristoph. in vesp. πολλοὺς λυγίζων ὑπὸ ῥώμης τὸν ἀθλητὴν qui corpora athletarum flexibus torquet huc illuc, vt infestos cõplexus & nexus euadant. Item metapho. supero, vinco. Theocr. idy. 1. τοῦδε γὰρ ἔρωτα κατελύγιξε Δάφνις λυγιξεῖν.

Λυγίζομαι, flector, torqueor. Sopho. in Trachin. μαίρῃ κατὰ δόρυ, ἐν ἄρθρον ἢ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. Et metaph. vincor, superor. apud Theocr. ibidem. Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτι ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contorsio. Λυγισμός, οῦ, ὁ, idem. Aristoph. in ran. pro flexione cantus vsurpatur.

Λυγιστικός, ὴ, ὸν, qui agiliter nouit λυγίζεσθαι, agilis in flectendo. Ie. Poll. l. 4. c. 13. & Theod. eccl. hist. l. 2.

Composita.

Διαλυγίζω, idem quod λυγίζω, flecto. Διαλύγισμα, flexio.

Εὐλυγιστος, flexilis, qui facilè flecti & torqueri potest: vt εὐλύγιστος πρόχηλος, Eustat.

Κατελυγίζω, flecto, vel etiam vincio.

Παραλυγίζω, obtorqueo: vel aliquantum torqueo: modo nimirum τῆς λύγου. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2.

ΛΥΓΡΟΣ. ὴ, ὸν, grauis, difficilis, vel funestus, tristis, exitiosus, vt Λυγρὸν γῆρας. Od. ω. Et Il. π. ἐπεὶ δὲ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Od. θ. & ξ. λυγρὸς ὄλεθρος. Hesiod. in Theog. Λυγρὴ δὲ νύξ. Exponitur etiam miserabilis, seu misero conueniens: Od. ω. Λυγρὰ δὲ θέμεσθα ἕκαστα βροτοῖσι.

Λυγρῶς, graviter, exitiosè, miserabiliter.

ΛΥΔΟΣ. ου, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi populi quidam Asiæ.

Λυδὸς, ου, ὁ, Lydus, vt Λυδὸς μάρμαρος & Λυδὸς ἁρμονία, inuẽta & vsurpata à Lydis. Sic λυδὸς λίθος, siue λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum. At πυρὶ λυδίῳ ἄρμα πυρὸς ἐγκρίνων apud Suid.

Pind. proueribialiter dictum volunt pro, celeriter currens, à Lydij currus velocitate.

Λυδία. ὁ, idem quod Λύδιος. Athen. l. 12.

Λυδ εύς. pro Λύδιος, vt λυδ εία ἑστὼς, λυδ εία μάχαιρα, λύδ εος τόμος.

Λυδιάζω. siue Λυδίζω. Lydos imitor, Lydos sequor, cum Lydis facio, apud Suid.

Λυδιστί. Lydorum imitatione. Lydorum more. Lydicè. vt ἡ λυδιστὶ ἁρμονία. apud Aristot. polit. l. 8.

Μιξολυδιστί. Lydia harmonia mixta. Aristot. polit. 8.

ΛΥΖΩ, Γ. ξω. singultio seu singulto. Apud Suid. ex Epigr. Καὶ χειρὶ λύζων ἐγκαταλύζει τρόφος. Et apud Alexand. Aphrod. λύζειν ὑπ' ἄρτου. ex pane singultire. Apud Suid. exp. etiã ὀλολύζω, vlulo.

Λυγμός, οῦ, ὁ, singultus. Plut. in lib. de garrul. Suidæ est etiam ὀλολυγμός, vlulatus.

Λυγξ γὸς, ἡ. singultus. Thuc. & Plat. in symp.

Λυγδάνω, singultando seu cum singultu.

Λυγίζειν, & λυγκαίνειν, idẽ quod λύζω, singulto apud Hesyc. & Suid.

Ἀναλύζω [comp.] idem quod Λύζω. Suid. dicitur & ἀναλλύζω, poëticè metri causa geminato λ.

ΛΥΘΡΟΝ. ν. τὸ, cruor seu puluerulentus sanguis. puluis sanguine & sudore permixtus. Il. υ. λυθρῷ τε παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. Et Od. χ. Εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετ' κτείνοισι νέκυσσι Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.

Λυθρόεσσα. cruento seu sanguine cum puluere permisto fœdos: ex quo participium ἀλυθρωμένος.

Λυθρόεις, εσσα, ὁ καὶ ἡ. cruentus, sanguinolentus: vt λυθρόεις τὰς χεῖρας. in Epigram.

ΛΥΚΑΒΑΣΤΟΣ, ὁ, annus. Odyss. ξ. Τῷ δ' αὖτε λυκάβαντος ἐλίσσετο ἐνθάδε δῖος Ὀδυσσεύς. In Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντος ὥρας, sexaginta anni. * Dictum volunt τὸ λυκαβαντα vel παρὰ τὸ λυγαίας βαίνειν, quòd anni tempus latenter & tacitè praeteriat, vel παρὰ τὸ λύκων δίκην βαίνειν: serie enim quadam dies eius cohærentes labuntur luporum more, qui ferunturquum hominem aliquod tranant, mordicus quisque proximè precedentis caudam tenere. Macrob. Saturn. l. 1. c. 17. scribit vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκάβαντα ἀπὸ τοῦ λύκου à Sole. Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis ciuitatem testimonio esse. Solis autem cursu & recursu annum perfici, notum est.

ΛΥΚΟΣ. ω. ὁ, lupus. Od. κ. Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἠδὲ λέοντες. Plut. in quæst. Rom. ἡ λύκος μόνος ὁ λύκος ἐστὶ καὶ λύκαινα τὰ λυπερκάλια. ¶ λύκοι Plut. lupatum, frenigedus asperrimum à lupinorum dentium similitudine. ¶ λύκοι Iridis herbæ flores, quòd labiorum lupi speciem referant. ¶ λύκος. Poll. & Paus. instrumentum coquinarium, quod & κρεάγρα, item ἁρπάγη. ¶ λύκος, auis ex monedularum genere apud Aristot. ¶ Item piscis qui dicitur alio nomine callionymus, ex Athenæo. ¶ λύκος, aranei quoddam genus. Hesych. ¶ λύκος, pastilli nomen apud Actium l. 9. ¶ λύκος pro Sole: apud Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17.

Λύκειος, ω, ὁ, lupinus. Et λυκεία ex Polyb. pro λυκίνη, lupina pellis. Item λύκειος, cognomẽtum Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus.

Λύκαια. τὰ, lupercalia. Plut.

Λυκίη, sub diuà, lupina pellis λυκεία pro eodem. Eust. λυκῆ, idem.

Λυκηδὸν, q. d. lupinè. i. lupinorum more. Eustath.

Λυκηθμός, luporum vlulatus, Suid.

Λυκηδόνες, lupi catulus. Theocr. idyll. 5.

Λυκόω, ῶ, dilanio, dilacero, discerpo, lupi more: vnde λελυκωμένα apud Xen. Pæd. 8. à lupo dilacerata, seu à lupo morsa, aut rosa.

Λύκαινα, lupa, vt λύκαινα νεοτόκος, Plut. de Rom. fort.

Λυκαινίδιον, ὁ, ἡ, parua lupa. in Epigr.

Λυκίς, parua lupa, ex Plut.

Λυκώδης, lupinus, lupo similis, lupum referens, vt λυκώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.

Λύκιον. ν. τὸ, lycium: spinosa arbor, ex eo dicta quòd vt plurimùm in Lycia prouenit. Est & Indicum Lycium ex frutice qui lonchitis appellatur. Dioscor. lib. 1. c. 33. Item Thessalici loci nomen est, ex eo quòd lupus ibi Pelei boues inuadens in saxum est conuersus. Etymolog.

Λύκη, ης, ἡ, lux prima quæ præcedit Solis ortum, apud priscos Græcos, quæ postea λυκόφως dicta fuit. Vide Macrob.

Composita.

Ἄλυκος. ν, ὁ καὶ ἡ, lupis carens, Hesych.

Δεινόλυκος, pro δεινὸς λύκος horrendus lupus.

Ἀμφίλυκος, vnde ἀμφιλύκη νὺξ, sublustris nox: vltima pars noctis, sub exortum auroræ, & paulò ante diluculum seu crepusculum matutinum. sic dicta, quod sit nox similis λυκίῃ, i. pelli lupinæ, quæ est cinericij coloris, non omnino nigra, inquit Eust. Il. ω. Ἠὼς μὲν δὴ ἔπειτ' ἀρότου ἐκὰς ἔστι δὲ δὴ ἀμφιλύκη νὺξ. Sic & Apollon. Arg. 2. Oppian. de venat. l. 3. dixit πρώτη ὑπὸ ἀμφιλύκῃ [illegible] ante diluculum crepusculum.

ΛΥΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes: (quasi λύμα, ὅπερ ἐν τοῖς λούσεσι ἀπεβάλλετο, inquit Eust. à Λύω deriuans: vt λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporis remanent) Il. α. Οἱ δ' ἀπολυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον. Il. ξ. λύματα πάντα κάθηρεν. Et λύματα τόκου, sordes ex partu. Callim. hymno in Iouem. Λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta. apud Suid. in malam quoque partem accipi tradit Eust. sicut κάθαρμα & ἄγος. ¶ Item Suid. Λύματα exp. ἐνίχνια εἶναι λύσμα ἢ λυτρώσιμα τὰ λύω.

Λυμαίνω, purgo, purifico. Hesych. vide & in Λύμη.

Λύμη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀπολυμαίνομαι, [comp.] purgor, vel purgo. Il. α. Λαοὺς δ' ἀπεγόδ' ἄνα δὲ πολυμαίνοντο, ἄνωγε. vide aliud exemplum in Λύμα.

Ἀπόλυματα apud Nicand. in Ther. exp. excrementa, sordes.

ΛΥΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium. (* Eust. deriuat à Λύμα quod interdum in malam partem capitur. vel παρὰ τὸ λύειν) Apoll. Arg. 1. ῥύσασθαι δυσαμμόρου ἄτρα λύμης. eximere pernicie, & exilio. Philo de vita Mos. lib. 1. ὅτι λύμη καὶ φθορᾷ δίνη ρον τε καὶ καρπῶν, ad labem & perniciẽ stirpium. Interdum Λύμη in corpore humano dicitur (vt Λοιμὸς) de fœdis & contumeliosis iniuriis, vt apud Herod. ὅτι λύμη ξυμβῇ, in contumeliam tabifle. Sic αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, fœdè indignéque affectus. ¶ Apud Polyb. πανταμοῦ πάσας ὑπὸ τὴν ἐχομένην τὰς ἀνθρωπείας λύμας, exp. humanas illuuies suscipiens: vt pro λύμη λύμα ponatur. (in panegyr.

Λυμεών, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, lues, noxa. Soph. in Aiace. Hoc.

Λυμαίνω, pernicie affero, corrumpo, vitio. Xen. τὰ λυμαίνοντα γαστέρας quæ nocent ventribus.

Λυμαίνομαι, perdo, vitio, corrumpo. Xeno. Pæd. 8. ἐκ τούτου καρπώσομαι ἀσφαλέστερον καὶ δίκαιον. ἃ ὅτε κατασπείρεται ὅτε ὑπερπλησιάζεται σημαίνεται. Item vastor, labefactor. Greg. Frequentius sumitur actiue pro, pernicie affero, lædo, vasto, euertor. Xen. τὰ δικαῖα σκιρτήματα λυμαίνεται τοῖς ἵπποις τῷ ἵππῳ nocent vnguibus equorũ. Herodian. l. 3. πάντα ἀφανίζει τὸν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν λυμαίνεται. Isocr. in Paneg. λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα. Sic & apud Demosth. & alios. Exponitur etiam, vitio, corrumpo, i. conlupro. vt apud Aristoph. in nub. ὅτις αὐ λυμαινόμενον ἀφίστα τὸν μεταξύ. Item fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modũ tracto: vt Demosth. apud Aristoc. τοὺς ἀνδραποδίσας ἐξῶν ἀποκτείνειν λυμαίνεσθαι καὶ

Λυμαντήρ, ῆρος, ὁ corruptor, perditor. Xen. Λυμαντήριος, pernicioius. vt λυμαντήρια δέσμα, apud Æschil. in Prometh.

Λυμαντής, οῦ, ὁ idem Soph. in Trachin.

Composita à Λυμαίνομαι.

Ἀλύμαντος. ν, ὁ καὶ ἡ, cui detrimentum & noxa illata non est aut inferri nequit, cui noceri non potest. Plut. de educat. lib. (de eruditione loquẽs) νέῳ δ' ἀδιάφθορος γήρᾳ δ' ἀλυμαντος.

Ἀπολυμαίνομαι, corrumpo, noceo, damnum infero, vt & simplex λυμαίνομαι.

Ἀπολυμαντήρ, corruptor, perniciẽ afferens, pernicies. Od. ρ.

Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, damnum do. Aristophan. in Pluto.

Καταλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, nocco, incommodo, destruo, euerto. Xen. in œcon.

Προσλυμαίνομαι, perniciem affero.

ΛΥΠΗ, ης, ἡ dolor, animi molestia & ægritudo. Plato in Timæo, οὐδ' ἐνῇ λύπῃ μεμιγμένος ἵμερος, voluptate & molestia mixtus amor. Xen. Hell. 7. κοινόν τι ἄρα χαρὰ καὶ λύπη δ' ἀεὶ ἐστι. Luc. τοῖς ἐμοὶ ὑπὸ λύπης. Plut. in Artox. ὑπὸ λύπης καὶ δυθυμίας ἀπιέναι δίδοτε. Isoc. in Panath. εἰς πολλὰς ἀνάγκας καὶ λύπας τοῖς πρεσβύταις ἐμβαλλόντων. * Etymologus scribit dictam λύπαν παρὰ τὸ λύειν εἰς δύο τὰς ὄψεις. Sic & apud Cic. λύπαν. Chrysippus quasi λύσιν, i. solutionem totius hominis, appellatam putat. itidémque Socrati apud Plutoccm in Cratylo videtur ἡ λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος.

Λυπηρός, ὁ, molestus, molestia & tristis animum afficiens. Aristoth. Rhet. l. 2. Dem. pro cor. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 1. &c. Exponitur & inuidiosus, acerbus.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, molestè. Isocrat. in Eusg. Xen. Pæd. 5. Aristot. rhet. lib. 1.

Λυπρός. ὁ, idem quod λυπηρός. Suid. & Hesyc. Exponitur etiam gracilis, macer, aridus, tenuis, vilis: vt Ithaca dicitur λυπρή. Od. ι. Sic λυπρὰ δένδρα. apud Theophrastum, arbores quæ velut tristi ieiunáque sunt natura.

Λυπρῶς, vtiliter, tenuiter. Hesych.

Λυπρότης, ητος, ἡ gracilitas, macies, tenuitas.

Λυπεῖν, ῶ, ἐλύπησα, dolore afficio, animi ægritudine & molestia afficio, contristo. Aristop. in Pluto. ἢ Διὸς τοῦ δ' ἐμοῦμαν ἐοῦ λυπῶ τι καὶ λύσεις μόνον. Xenop. apomn. lib. 1. λυπῶ σε πολλά, multis doloribus te afficio. Ephes. 4. μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. ne contristate. Item lædo, incommodis & detrimentis afficio. Isoc. in Niocle. ὅταν δ' ἴσχυον ἐκείνων παρῶσιν, ἐξ μὲν ἐκ λυποῦσι τὴν πολιτείαν. Xen. Hell. 6. καὶ γὰρ μὴν τοῖς ἐν ὑμῖν φίλοις ὄντων ἱκανὸς γίγνοιτο ὑμᾶς λυπεῖν.

Λυπεῖται

Λυπέομαι, dolore afficior, doleo, mœreo, tristor. Aristot. eth. 2. c. 3. ὥστε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ.

Λυπηρός, qui tristitia afficere solet. Exponit & qui tristatur.

Λυπίνη, Suidas esse dicit leguminis speciem. Φασὶ τὴν λυπίνην, vt quidam volunt.

Composita.

Ἄλυπος, ον ὁ ἡ, ἡ. dolorum & molestiarum expers, nulla animum molestia & ægritudine afficiens. Aristot. eth. 3. Xen. Pæd. 8.

Ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. Est & herbæ nomen quæ & ἀλυπιάς, apud Dioſc. lib. 4. cap. 180.

Ἀλύπως, sine dolore, sine vlla animi ægritudine & molestia: Isocr. in panath. hinc & superlat. ἀλυπότατος, absque vlla animi molestia.

Ἀλυπία, ἡ. indolentia, vacuitas doloris, animus omni molestia & ægritudine liber. Aristot. thet. l. 1. Plut. οὐκ ὄντα τῶν πραγμάτων ἄνευ ἀλυπίας.

Ἀλύπητος, ον ὁ ἡ, ἡ, qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, qui animi ægritudine & molestia affici non potest.

Ἀλυπήτως, ita vt non contristeris seu dolore afficiaris.

Ἀντιλυπέω, vicissim molesto, seu molestiam exhibeo, vicissim negotium facesso.

Ἀντιλύπησις, molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

Βαρύλυπος, grauiter dolens, gram animi ægritudine & molestia affectus vel grauem dolorem afferens.

Δύσλυπος, valde mœstus Plut.

Ἐπιλυπέω, iniuper molestiam affero, vel simpl. contristo.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, cuius animo vel minima quæque molesta sunt. Plut. in lib. περὶ ἀφροντιστίας. & in præcept. sanit.

Παράλυπος, molestus. Strab.

Παραλυπέω, molesto, tristitia afficio: Plut. de animi generat.

Πανσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem sedans: vt πανσίλυπος ἀμπνοά, apud Athen. l. 2. & πανσίλυπος ζάλη. Soph.

Περίλυπος, summopere dolens, supra modum dolens & mœstus Isocr. ad Demon.

Περιλυπία, tristitia. Laërt.

Συλλυπέομαι, condoleo, condoleſco, i. alterius dolore moueor, seu ex alterius dolore dolorem ipse quoq; percipio, misereor.

Ὑπερλυπέομαι, supra modum contristor.

Φιλόλυπος, qui libenter dolet & tristitia afficitur.

-ΛΥΡΑ, ας, ἡ, lyra organum ex genere τῶν ἐγχόρδων, sicut & μάκρα, ἐστὶ κιθάρα βαρβάρου, teste Athen. lib. 4. Plut. symp. 9. σπουδὴ τοῦ Ἑρατοσθένους πρὸς τὴν λύραν. Aristoph. in Nub. τὴν λύραν λαβὼν τ' ἐγὼ κατῆδε Λῆδαν Σιμωνίδου μέλος, olim enim in conuiuiis post cœnam circumferebatur lyra, singulisque ordine conuiuis afferebatur à conuiuatore, quam qui recusasset, habebatur indoctior. * Eustathius scribit λύραν appellatam fuisse quasi λύσιν, vt quæ Apollini tanquam compensatio pro bobus à Mercurio sit data, antea χέλυς appellata. ¶ λύρα est etiam sidus cœleste apud Aratum, quod & χέλυν appellati scribit. ¶ Item piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur. Aristot. hist. an. l. 4. c. 9.

Λυρικός, ὴ, ὸν, lyricus, cui lyrica modulatio inest.

Λυρικός, ὴ, ὸν, lyricus: vt λυρικὴ ποίησις. apud Athen. lyricen, seu pulsandæ lyræ peritus. Epigram. lib. 2.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parua lyra. Aristophanes in ran. Synesius epistola 148.

Λυρίζω, ίσω, lyra cano, vel ad lyram. Λυριστής, οῦ, ὁ, qui lyra canit, vel lyræ accinit.

Composita.

Ἄλυρος, ον, ὁ ἡ, ἡ, qui sine lyra est, qui lyram comitem non habet, cui lyra non adhibetur. Plut. de orac. Pyth.

Αὐτολυρίζω, ipsemet lyra cano. Luc.

Εὔλυρος, bonam lyram habens, bene lyra canens, canorus.

Ἡδύλυρος, ον, ὁ, suauiter lyra canens. in Epigr.

Ὑπολύριος δίναξ, arundo apta modulationi. Aristoph.

Λυσιμέλης, λύσις. vide in λύω.

-ΛΥΣΣΑ, sine λύσσα, ης, ἡ, rabies: propriè significat furorem canum in quem sub Canicula maxime aguntur, omnium animalium soli, vt scribit Gal. lib. 6. de loc. affect. Dioscor. lib. 7. cap. 1. σκυνῶν ἄλλοις τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur etiam ad hominem, & reliqua animalia quæ per contagionem ex rabidi canis morsu mente abalienantur & furorem pariter animo concipiunt. Dioſc. lib. 6. Dicitur etiam de impetu quodam furibundo qualis canum rabidorum esse solet. Iliad. 1. (de Hectore) κρατερὴν ἐλίαινε δέδυνε. Plut. περὶ ἀφροδισίων. libr. 1. ὑμᾶς ἡ τῶν νεῶν τις λύσσα καὶ τὴν ὀφρῦν ἀνῆκε πρὸς μανίαν. ¶ Est & vermiculus in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt nec fastidium sentiunt: Plin. lib. 29. cap. 5. * Etymol. λύσσαν dictam vult ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν λογισμόν.

Λυσσάλεος, ον, ὁ, rabidus: apud Nonn.

Λυσσώδης, ης, ὁ ἡ, ἡ, rabidus, rabiosus, furiosus. Il. π. Item ad rabiem agens, Soph. in Philoct.

Λυσσώντες, ντος ὁ, rabidus, rabiosus, furiosus. Hesych.

Λυσσάω sine λυσσῶ, in rabiem actus furo: propriè de canibus dicitur. Dioſc. lib. 7. cap. 2. Λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὅτι τὸ πολὺ μὲν ἐν τοῖς σφοδρὰ τοῖς καύμασιν. etc. Plu. de solert. anim. ὀστᾶλυκτὰς καὶ λυσσῶντας κύνας. Dicitur & de lupis, apud Theocr. id. 4. Ποίμας τοὺς Μίλων καὶ τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσῶν. Metaphorice homines & affectus humani quoque λυσσᾶν dicuntur: cum furibundo quodam impetu in modum rabidi canis agunur. Plato l. 1. de rep. Λυσσῶν κἀπεκτόνει δ' ἀπόντας. Phocyl. Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι φρένας ἀστεία μάζιν ἐρωτῶν.

Λύσσημα, τὸς, rabies, furor. Eurip. in Oreste.

Λυσσητὴς, ῆς, ὁ, qui rabit rabidus, rabiosus. Il. ο.

Λυσσώδης, ὲς ὁ, ἡ, rabida, rabiosa. Plut. de abd. rocm.

Λυσσόω, in rabiem ago. Poetice etiam pro λυσσάω dicitur: sicut ὀρόω pro ὁράω, etc. in Epigr.

Λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor. Phocyl.

Λυσσόεμαι, rabie agitor, furo. Hesych.

Composita.

Ἄλυσσον, ου, τὸ, alyssum herba de qua Dioſc. l. 3. ca. 105. & Plin. lib. 24. c. 11. sic appella ta quod à cane commoro os rabiem ferre non patiatur, vt inquiunt idem Dioſc. & Plin. & etiam testatur Galen. Meminit eius & Plut. symp. l. 5.

Ἐκλυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror.

Κατολυσσάω, seu καταλυσσάω, ῶ, rabie concitatus sum adversum. Suid. cum genit. construi tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδροφόβος, quòd è rabie canina morbus ille contingat.

Λυτήρ, λυτός, etc. vide in λύω.

-ΛΥΧΝΟΣ, ου, ὁ, lychnus, lucerna, lumen. Xen. in symp. ἐμὲ λύχνος ὅστις τὸ λαμπρὸν φλέγει ἔχει φῶς παρέχει. Aristoph. in Nub. Ἔλαμεν ὑμῖν ὡς ἴκανος ἐστὶν ὁ λύχνος. Ibidem ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum, vide λύχνος ἡμερινός apud Thuc. l. 4. & καίεται ὁ λύχνος, apud Xen. Et λύχνον σβεννύειν seu δεσβεννύειν. Apud Aristoph. in Plut. & apud Plut. sæpe. In plur. per metaplasmum reperitur etiam λύχνα, apud Athen. * Dictum volunt ἀπὸ τοῦ λύειν νύκτος ὁ σκότος.

Λυχνίς & Λυχνίτης, lapis pellucidus: idem ille qui & Λυχνίτης, species pyropi & carbunculi. Athen. l. 5. ¶ Λυχνὶς accipitur etiam pro face aut lucerna: apud Athen. l. 15.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, basis lychni, seu candelabrum, idem quod λυχνία, vt testatur Athen. l. 15.

Λυχνία, ἡ, candelabrum. Philo de vita Mos. l. 3. Λύχνιον, ου, τὸ, pro eodem. Athen. lib. 5.

Λυχνιαία φλὸξ, lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνιδιός, ὰ, ὸν, lucernula. Numeratur etiam inter flores æstiuos a Theophr. hist. plant. l. 6. & Dioſc. l. 3. c. 114. Item gemma quædam quam dea Syria in capite gestat, vt Luc. narrat.

Λυχνίδιον, ου, τὸ, parnus lychnus, lucernula. Luc. in Tim. Et λυχνίτης pro eodem. Item piscis quidam, de quo Luc. de vera hist. lib. 2.

Λυχνίτης, ου, ὁ, lucernarius. Item lychnites, lapis à lucernarum accensarum præcipua gratia. Plin. l. 37. c. 8.

Λυχνίτις, ιδος, herba lucernaria seu ad lucernarum lumina aptatae qua Dioſc. lib. 4. cap. 104. Plin. l. 25. capite 10.

Λυχνοῦχος, ου, ὁ, lychnorum seu lucernarum repositorium. Luc.

Λυχνόω, præluceo. Areth. in Apocal.

Composita.

Ἐλλύχνιον, ου, τὸ, ellychnium, funiculus papyraceus sine spartei, cannabinusve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus vritur. Herodot. in Euterpe. Poll. l. 10.

Ἐλλυχνιωτὸς μυτὸς, siue ἐλλυχνωτὸς, lineamenti, genus apud chirurgos, sic dictum vel quod in ellychnij formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret ex qua ellychnia olim fiebant.

Ἐλλυχνιοφόρος, ον, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus. Dioſc. l. 1. c. 97.

Ἑπτάλυχνος λυχνία, septem lucernas habens candelabrum.

Ὀβελοσκόλυχνος, idem esse traditur qui ξυλολυχνοῦχος, apud Athen.

Ὀβελοσκόλυχνον, (q. d. veruluceruium) lucerna vel laterna obelisco præfixa, qualis est qua prælucere solent viatoribus nocturnis, apud Aristot. polit. 4.

ΛΥΩ, F. σω, soluo, vt Od. δ. ἀλλὰ λύε πάντας ἄεικνα. Sic & Xeno. Pæd. 3. ἔφη μὴν κυνὸς λύειν ἵππους. Et λύειν στίγμα, apud Plutarch. in Alexan. soluere nodum. Apud Isocr. λύειν τὸ στόμα, soluere os seu aperire. Apud Eurip. λύειν τὰ γράμματα, resignare literas. ¶ Item soluo, i. laxo, remitto: vt λύειν κακοῦντα, apud Homerum liberare miseria. Apud Luc. λύειν τὴν ἀπορίαν, letare illi inopiam & quasi discutere. Dicitur & λύειν ἐκ δεσμῶν apud Herodot. Et apud Theocr. idy. 14. λύσον τὰ σφίγγοντά με, solue me à funiculo iuncco. ¶ Item soluo, i. dissoluo: vt λύειν τὸ ἔργον, apud Euc.

Apud

Apud Hom. νείκεα λύειν, & in epigr. ἔριν λύειν, controuersias dirimere, lites componere seu dissoluere. Apud eundem Hom. Λύειν μῆλα & Λύειν ἄρθρα, soluere membra. i. membrorum quasi compagem dissoluere. Apud Demosth. Λύειν τὸν νόμον, dissoluere legẽ. i. antiquare, rescindere abrogare. Sic Λύειν τὴν εἰρήνην apud eundem. & Λύειν τὰς σπονδάς apud Thuc. Vsurpatur & pro dissoluere seu rescindere in propria signif. vt Λύειν τὴν γέφυραν apud Herodia. Et pro dissoluere. i. dimittere. vt λύσαν δὲ ἀγορήν. Iliad. α. dimiserunt. ¶ Apud Gal. ad Glauc. Λύειν γλυκεῖ τὰς κυλίκας, exp. pastillos diluere passo seu macerare, quod & ἐκλύειν dicitur. ¶ Item diluo. in alia signif. vt Λύειν ἔγκλημα, Thuc. diluere crimen. ¶ Item Λύειν, soluere vel è portu soluere Synes. Λύσαντες ἐκ Βεγιδδείου. Sic in Panegyrici epigr. in Callimachum & Cynægirum. Λῦε κυβερνήτας. ¶ Item Λύω. soluo captiuitate & quasi captiuitatis vinculis, reddo captiuum, i. in libertatem vendico. Il. α. Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσατε φίλοι, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε. Sic Iliad. ω. Ἀλλ' ἄγε δὴ λύσον.

Λύομαι, soluor, liberor: vt Λυσθείσαι ἐκ τῆς δουλείας apud Herodot. Item soluor, dissoluor. Il. ε. καὶ ἀστραγάλοι λέλυντο. & rudentes soluti sunt, q. d. fatiscunt. Dicitur Λελυμένος de paralytico apud Greg. Apud Demosth. δωρεαὶ λελυμένοι, dona soluta, i. reuocata & abrogata. Apud Xen. Λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων, dicuntur ij inter quos dissoluta est societas & amicitia. Item redimor, captiuitate liberor: vt apud Thucyd. Λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρός. Et Herodot. λυθὲν χρημάτων μεγάλων, redempta est magna pecunia. ¶ Item in actiua signif. soluo, libero, apud Xen. & alios. Item redimo: vt Λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Dem. Et Λυσάμενος ἐκ τῆς πολεμίων, apud eundem.

Λύσις, εως, ἡ. solutio: vt Λύσις τῆς ψυχῆς, solutio animi à corpore: quum animus à corpore soluitur: in Axiocho. Item ipsa actio soluẽdi captiuitate & liberandi: vt Λύσις τῆς αἰχμαλώτων, Demosth. Exponitur & redemptio. Item solutio. vt quũ dicitur solutio quæstionis aut ænigmatis. Plut. in symp. 7 sapient. Item solutio in ea signif. qua dicitur soluere creditori. vt χρεῶν λύσις. apud Hesiod. in Erg. Item solutio. i. liberatio, vt Λύσις πυρετῶν. liberatio à febre: exponitur etiam finis accessionis. Item Λύσις apud rhetores, quæ diluit τὸν κατηγορικόν. Item Λύσις, expiatio. Plato lib. 2. de rep. Aristot. in Polit.

Λυσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. solubilis, qui solui potest. Athen. lib. 10. Item in metaphorica soluendi signif. vt συλλογισμὸς dicitur Λυσιμος, qui facilè reprehendi potest tanquam εὐλύτος. apud Aristot. prior. anal. l. 2. c. 20. Item exemptibilis. Plat. de leg.

Λυστικος, soluendi, seu liberandi vim habens: peculiariter hoc epitheton Baccho tribuitur: vt apud Plut. Sympos. l. 3. vel quòd nos curis soluat & liberet: vel quòd membra soluat ac præterea concordiam & amicitiam, vnde Λυαῖος quoque dictus existimatur. Λύσιοι θεοὶ (q. d. expiatorij dij) expiationum præsides dij: Plato de rep. l. 2. idem dicuntur & ἀλεξίκακοι, & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι. & φυξοί.

Λυτος, η, ὁ. solubilis: qui solui potest. Et metaph. συλλογισμὸς λυτός. idem qui & Λυσιμος, apud Aristot. in analyt.

Λυτικός, ῶ, ὁν. (q. d. solutiuus) soluendi vim habens. vt Λυτικὸν φάρμακον. Item soluendi seu dissoluendi solertia præditus: apud Athen. Item soluendi vim habens: apud Diosc.

Λυτικῶς, cum quadam soluendi facultate, seu soluendi facilitate.

Λυτὴρ, ῆρος, ὁ. solutor, liberator Nonn. Item expiator.

Λυτήριος liberatorius expiatorius, Sophoc. Item Λυτήριος Apollo expiator, apud Eurip. Et τὰ λυτήρια sacra expiatoria. Item Λυτήριος, soluendi seu liberandi vim habens: vt Λυτήριον λυτήριον. remedium soluens nicerorem. Item substantiuè, Λυτήριον, porcellus cuius mactati sanguine illinebantur manus eius pro quo expiatio fiebat.

Λύτωρ, ορος, ὁ. idem quod Λυτὴρ, qui dissoluit. Epigr.

Λύτρον, ου, τὸ. (q. d. redemptorium redemptionis pretium, vel pretium redempti captiui, seu quod pro redemptione dependitur. Xen. Hell. 2. Ζῶντας λαβόντες ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. Luc. 1. πεσχῆμαι τὰ λύτρον τυθῆναι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.

Λυτρόω, ῶ. redimo. Λυτρόομαι, redimor. Aristot. ethic. 9. c. 2. Λυτρώσις, εως, ἡ. redemptio, luitio. Lucæ 1. & 2. Λυτρωτής, οῦ, ὁ. redemptor. Act. 7.

Λύα & Ionicè Λυώ, ἡ. seditio, diffidium. Hesych. (cis.

Λύμα. Λύπη. Λύρα. Λύσσα. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνάλυω resoluo, dissoluo, exoluo, soluo, retexo. Odyss. ε. αἰεὶ τὰ φρονέοντα λύουσι pro ἀναλύουσι, Apud Aristot. de anim. l. 5. ἀναλύουσι τὰ βομβύκια γυναικῶν τινες ἀναπλώοντες. bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. Chrysost. οὐδὲ γὰρ ὅστι τὰ ἠμφιεσμένα ἀναλῦσαι λεπτόν, non impossibile est quæ facta sunt resoluere, retexere. ¶ Ἀναλύω, dicitur de gubernatione nauis apud Synesium. ¶ Item reuertor. Athen. l. 1. δεῦρο τῆς ἐν πίνων ἀναλύοντες. Appian. de bello ciuil. lib. 4. ἀναλύοντες ἐκ μέσου στρατοῦ προσεχώρουν τοῖς πολεμίοις.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ. resolutio. ita & simplex Λύσις, apud Athẽ. l. 15.

Ἀναλυτικός, ῶ, ὁν. resolutorius, resolutiuus, ordinem resolutorijũ habens. Dicuntur etiã ἀναλυτικοί, qui vtuntur τῇ ἀναλύσει.

Ἀλλύω poeticè pro ἀναλύω, dissoluo, retexo. Od. β. Νύξ τοι δὴ ἀλλύουσαν.

Decomp. Δυσαλλυτος. q. d. ægrè resolubilis seu dissolubilis.

Ἐξαναλύομαι, penitus resoluor & euanesco. Phil. de mũdo.

Ἐπαναλύων, reuertens. Hesych.

Ἀντίλυτρον, q. d. vicissim datum redẽptionis pretium. Sed simpl. accipitur pro Λύτρον. 1. Tim. exp. 2. (9. c. 2.

Ἀντιλυτρόω, vicissim redimo, capite redimo. Aristotel. eth.

Ἀπολύω, soluo, exoluo, soluendo disiungo, seu seiungo, vel separo. Sic apud Plutarch. in Publicola. τὰς πελέκεις ἀπέλυσε τῆς ῥάβδου, secures à fascibus seiunxit. ¶ Ἀπολύω, absoluo reum, qua in significatione Poll. ait esse ἰδιωτικόν. Sic Luc. Euang. c. 6. Ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε. absoluite, & absoluemini. Significat & absolutum dimitto. ¶ Ἀπολύω, dimitto, remitto, do veniam abeundi. Sic Matt. 14. Κύριε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Appian. li. ciuil. 4. τὸν Ἀρχέλαον ἀπέλυσεν. legatum remisit. Apud Xeno. Hell. 4. dicitur aliquis eum quem captiuum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν. i. accepta magna vi pecuniarum dimittere, vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν (sine adiectione) est dimittere, pretio redemptionis persoluto, vt Il. α. εἰ μὴν τοι καὶ ἐγὼ ἀπολύσομεν ἠμὲν ἄποινα. Aliquando ἀπολύειν est absolutum dimittere, vt Matth. 27. Item ἀπολύειν γυναῖκα, dimittere vxorem, i. repudiare, Luc. 16. ¶ Ἀπολύω, libero, liberum reddo, absoluo. Xen. Pæd. 8. μόνον ἵνα ἡμᾶς ἀπόλυσον ταύτης τῆς ὀνειδίσεως, libera me hoc munere. Isocr. ad Demon. ἑαυτὸν αἰσχίστης αἰσχρᾶς ἀπολύων, teipsum liberans à turpi crimine.

Ἀπολύομαι, luo, libero, seu redimo captiuum persoluto redemptionis pretio. Il. χ. χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυόμεθ' ἔνδον. ¶ Itẽ diluo, refuto. vt apud Plat. in apologia. ἀπολύσασθαι ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύσασθαι. Item soluor, exoluor. Diosc. l. 1. c. 38. ὠφελοῦσι δὲ εἰσὶν οἱ κρόκοι ὅταν ὑπὸ τῆς περιχύσεως αὐτοὺς κρατῆσαν ἀπολυσθῶσι. i. cùm exoluuntur orbiculis eos amplectentibus. ¶ Item dimittor, abdicor, vt ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς abdicari magistratu. Aliquando remittor. ¶ Item absoluor, vt τῶν ἐγκλημάτων ἀπολυθῆναι. à crimine absolui ¶ Item discedo, proficiscor. Polybius. καὶ πάλιν τὸ πρῶτον, πάλιν ἀπολυόμενος, rursum discedebat.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ. liberatio absolutio. Item refutatio. Item discessus, profectio. apud Polyb. 4. Item decessus, obitus, in testamento Lycoris apud Diogenem Laert.

Ἀπολυτικός, ῶ, ὁν, liberatiuus absolutiuus.

Ἀπολυτος, η, ὁν, solutus, liber factus, apud Greg. Nazian.

Ἀπολύτως, solutè, liberè, item absolutè. Iust. ¶ Apud Dion. autem pro ἀναιτίως καὶ παντελῶς.

Ἀπολυτρόω, ῶ. redimo: idem quod Λυτρόω. Item dimitto, accepto pro pretio pro redemptione: vt apud Luc. χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορα νεκρὸν ἀπολυτρώσας.

Ἀπολύτρωσις. redemptio. sæpe in nouo Test.

Decomp. Ἀνάπολυτος, non solutus, vel qui absolui non potest, non absolutus.

Δυσάπολυτος, ita vt difficulter absolui & auelli queat. Gal.

Εὐάπολυτος, qui facile absolui potest.

Διαλύω, dissoluo. vt διαλύειν τὰς φιλίας, dissoluere amicitias. διαλύειν τὰ χρέα, dissoluere æs alienum, quod & διαλύειν τὰ χρήματα dicitur à Demosth. Item dissoluo, dirimo, vel dissentio, interrumpo. vt διαλύειν τὸν λόγον Isocr. Et διαλύειν τὸν ξύλλογον apud Thuc. Et apud Xenoph. διαλύειν τὸν πανήγυριν & τὸν στρατόν. Sic διαλύειν τὸ πόλεμον, & τὰς μάχας. apud Herodian. Apud Isocr. & Polyb. διαλύειν τινάς, componere litem inter aliquos seu pacem facere.

Διαλύομαι, actiuè pro διαλύω, sumitur in variis loquendi generibus: vt διαλύσασθαι τὰς φιλίας apud Aristot. Et διαλυσάμενος τὰς συνουσίας apud Plat. & conuentus & colloquia dirimere. Et διαλύσασθαι τὰς διαβολάς. apud Isocr. dissoluere seu diluere calumnias. ¶ Item passiuè, dissoluor, dirimor. ὅθεν διαλυομένου τοῦ ἀνθρώπου apud Xen. exp. quum hominis natura morte dissoluitur. Item absoluor, dimittor, dictum de creditore qui suum recepit. Item à comitatu dimittor, seu abeo apud Thuc. particip. διαλελυμένοι exp. dispersus, nullo ordine dispositus. apud Polyb.

Διάλυσις dissolutio. Philo de mundo. A Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus. lib. 1. ¶ Item, solutio, persolutio. Et gratiæ relatio. Plutarcho ἡ διάλυσις τῶν φίλων χρωμένων ¶ Apud Plat. de repub. ὅν διάλυσιν τῆς κοινωνίας. expo. infinienda societate. ¶ Item compositio, pacificatio, Polyb. καὶ διαλύσεως ἀντεχέσθαι τὰς διαλύσεις. Exponitur & fœdus. ex Plut. in Numa, & in Publ.

Διαλυτής, οῦ, ὁ. dissolutor. Thuc. 3.

Διάλυτος, dissolutus. Διαλυτός, dissolubilis, qui dissolui potest. Διαλυτικὸς dissoluendi vim habens.

Decomp. Ἀδιάλυτος, indissolubilis, qui dissolui non potest.

Δυσδιάλυτος, ægrè reconciliabilis, qui difficulter potest dissolui. Gal. Item ægre reconciliabilis, difficulter iram deponens. Aristot. ethic. 4.

Εὐδιάλυτος, qui facile dissolui potest.

Συνδιαλύω, simul soluo. Plut.

Ἐκλύω, exoluo, expedio, libero. Cebes Theb. ἐξ ὧν οὐδ' αὐτοὺς ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς, quibus se exoluere & expedire nequeunt. ¶ Item exoluo, dissoluo. ¶ Item dissoluo, i. destituo, relinquo, abiicio. Demosth. πάσας ἐξελύσατε τὰς τῶν ἄλλων ἐκλύσεις τῆς πόλεως. ¶ Item soluo, i. eneruo. Philo de vita M. lib. 1. ἐκλύοντες καὶ παρίεντες αὐτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorum frangentes ac debilitantes. ¶ Item, fatigo, lasso, labore conficio, ex Arist. de hist. an. lib. 9. ¶ Item dissoluo, vt dissoluuntur ea quæ in massam vnam coagmentata & concreta fuere. Galen. ad Glau ἐκλύων ἐξ ὀλεμυτάτου. macerans aceto & diluens. ¶ Item, diuino, Demosth. Philipp. 4. ἐκλύσας τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρον ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. ¶ Item soluo, resoluo, laxo, vocabulum medicorum de ventris adstricti resolutione. Diosc. lib. 4. c. 166. ἐκλύουσι κοιλίαν. ¶ Ἐκλύων στόμα dicitur etiã is qui loqui parat. Soph. in Aiace. Δῆλον ὅτι μοὶ ὄντα κηρὸν ἐκλύων στόμα. ¶ Itẽ, discedo, ex l. 2. Mac.

Ἐκλύομαι, idẽ quod ἐκλύω, exoluo, libero. Od. κ. Ἀλλ' ἄγε δίσε κακῶν ἐκλύσομαι. sic Plut. lib. 22. de leg. μεγάλας συφορὰς ἐκλυσάμενοι καὶ πολλὰ ζημιῶν, à molestis & noxis expediunt & exoluunt. Item pass. exoluor, liberor. Item exoluor, dissoluor. Itẽ eneruor, debilitor. mẽbra mihi soluũtur, fatisco, lassesco, lãguesco, deficio. apud Plut. in Symp. 7. sap. & apud Isoc. alios q.

Ἐκλελυμένως, soluté, exoluté, remissè.

Ἔκλυσις, exolutio, solutio, vt ἔκλυσις τοῦ δεσμοῦ. apud Nat. ¶ Item, eneruatio, Dioscor. lib 3. πρὸς ἔκλυσιν τοῦ ἀφροδισίου. ¶ Item animi virũmq; defectio, animi virũmq; deliquium, inquit Gal. ad Glaucon. & Act. lib. 5.

Ἐκλυτος, ω. ὸν, ἡ. exolutus, eneruatus, viribus fractus, viribus defectus, languidus. Diosc. ¶ Item, dissolutus. ¶ Item ἐκλυτοι καὶ τεθρυμμένοι ἐν τῷ ἱδρῶτι πορεύονται, soluti in vestibus & fracti incessu. ex Can. vit. concil Gangr.

Ἐκλύτως, soluté, expeditè. Plut.

Ἔκλυτηριον, ω. τὸ, solutio. (λύσεως.

Ἐκλυσιεύω, idem quod λυσιεύω ἐκλύσεως, idem quod

Decomp. Ἀποκλύω, exoluo, dissoluo, resoluo. Alex. Aphrod. lib. 1. probl. ἀπεκλύσει τὸν τόνον αὐτοῦ.

Δυσεκλυτος, ος, ον, ἡ. exolubilis, qui vix exolui potest. Δυσεκλύτους ita vt vix dissolui possit. Æschyl. in Prometh.

Ἐπιλύω, soluo, dissoluo. ¶ Item, soluo nodum alicuius quæstionis, explico. Marci cap. 4. (Act. 19.

Ἐπιλύομαι, idem, apud Herod. lib. 4. ¶ Item pass. explicor.

Ἐπίλυσις, solutio, explicatio. Item, accessus. Suid.

Ἐπιλυτικὸς, explicandi & nodosas quæstiones solvendi peritus. Suid.

Καταλύω, dissoluo, euerto, destruo, aboleo. Il. ι. Οὔς δὴ πολλάκις, πόλιν κατέλυσε κάρηνα. Sic apud Thuc. καταλύσας τὴν ἄλλων πόλιν τά τε βυζάντια καὶ τὰς ἀρχάς. Dicitur & καταλύω σε τῆς ἀρχῆς, apud Xen. Pæd. 8. Item, dissoluo, solvo, vt καταλύσαι τὴν γεφύραν, apud Herod. Et καταλύσαι τὴν σκηνήν. apud Xen. ¶ Item, finio, vt καταλύσαι τὸν πόλεμον, finire bellũ. Thuc. lib. 4. Et καταλύσαι τὸν λόγον. Isocr. Et καταλύειν τὸν βίον. apud Xen. finire vitam. quod & simpliciter καταλύειν dicitur apud Greg. ¶ Item desino: aliquando neutraliter, aliquando cũ accu. Dem. ἔπειτ' ἔτι οὖσιν ἐπλεῖ. ἀφ' οὗ τὸ μὲν πολὺ καταλέλυκα, ex quo ego desii nauigare. Frequens est καταλύειν τὴν ἄσκησιν, & καταλύειν τὴν τέχνην. Aliquando subauditur accu. vt Epigr. lib. 2. Πύκτης οὐ κατέλυσε Κλεόμβροτος, desiit athleticã, seu desiit exercere pugilatum. ¶ Item, diuerto, hospitium capio. Thuc. lib. 1. ἀναγκάζονται καταλύειν τι ἄστυ, πρὸς Ἀδμητον καταλύσαι, ad Admetum diuertere. Demosth. pro cor. πρέσβεις δὲ τοὺς ἀφικνουμένους παρ' σοὶ κατέλυον, ad te seu apud te diuertebant. Et καταλύειν εἰς πανδοχεῖον apud Plut. diuertere in tabernam. Apud Hom. Od. δ. καταλύσομεν ἵππους, quidã exp. solutos excipiemus stabulo, velut hospitio.

Κατάλυμα, diuersorium. Marci 14.

Κατάλυσις, dissolutio, euersio. Item finitio, seu finis, exitus: vt κατάλυσις πολέμου. Xen. Thuc. lib 8. Item diuersatio hospitalis. Polyb. lib. 2. Aliquando pro κατάλυμα, Plut. in Camill. Exponitur etiam reconciliatio.

Καταλυτικὸς, qui dissolui & destrui potest, qui aboleri potest, delebilis, apud Soph. in El.

Καταλυτήριον, ω. τὸ, diuersorium, idem quod κατάλυμα.

Καταλυτὴς, οῦ, ὁ. dissolutor, destructor, euersor. Nat.

Καταλύτης, ου, ὁ. hospes, qui diuertit ad aliquem, qui diuersatur apud aliquem. Polyb. lib. 2.

Decomp. Ἀκατάλυτος, indissolutus, indissolubilis.

Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis.

Προκαταλύω, antè dissoluo, antè euerto & destruo, seu aboleo. Thuc. lib 3. τὰς νόμους προκαταλύσαι. Item, antè finio. Plu. in Solone, κατέλυσε τὴν ἀρχὴν τὴν βίου. ante opus absolutum vitam finit. Apud Naz. προκαταλύσαντες μικρὰν ὁδὸν, de iis qui iã beati sunt, qui magnis itineribus confectis iam mansionem attigerunt, h. e. qui anteuerterunt iis qui in via sunt.

Συγκαταλύω, vnà euerto & aboleo. Plut. & Thuc. lib. 8. Item vnà finio. Syn. ep. 76.

Παραλύω, resoluo, item eneruo, effœmino. Plato in Axiocho, παραλύουσιν, ἀλυκίζουσι, παρηφανίζουσιν. ¶ Item, dimouco, auerto.

Thuc. lib. 2. de Periel. ἐπαιρόμενος τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐπ' αὐτῷ ὀργῆς παραλύει. Item lib. 8. παραλύοντες τῶν ἀρχῶν τὸ ξυμπαρόν. Σωφανίδου apud Aristoph. παραλύειν τὴν δυνάμεις, expon. euertere alicuius potentiam. ¶ Item eximo, immunem facio, ex Luc. παραλύσω τῆς καταδίκης. ¶ Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν iudicium intentatum destituere, cœptámque instantiam aut remittere, aut quouis modo antiquare. ¶ Παραλύειν τοὺς νόμους, Synes. soluere leges, violare. ¶ Item soluere, i. aperire, reserare. Plut. τὰ κλεῖθρα τῶν χρημάτων παραλύσας.

Παραλύομαι, resoluor. vnde παραλελυμένα μέρεα apud Aristot. eth. lib 2. cap. 13.

Παράλυσις, resolutio, item, laxatio, remissio. Itẽ peculiariter neruorum resolutio, quæ est priuatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. interdum additur genitiuus, significans aliquam corporis partem, vt παράλυσις χειρὸς, vel ὀφθαλμῶν.

Παραλυτικὸς, paralyticus, qui paralysi laborat, apud Mat. & Luc.

Προλύται, prolytæ, lytarum antecessores, lytis in iuris prudentia prouectiores. In iuris enim studio qui quartum iam annum ei operam dedissent, tantóque in eo progressus fecissent, vt de eo respondere propè possent, & quæstiones soluere, λύται nominabantur, i. solutores: at qui quintum, προλύται: quòd vt vno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis iuris soluendis anteirent τοὺς λύτας, quasi oracul utores diceres. In procemio, Pand.

Συλλύω, q. d. simul soluo. Accipitur pro διαλύω, i. compono litẽ seu dissidium Soph. in Aiace, Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Exponitur etiam diuino lites, pacifico, reconcilio, item transfigo, ex Diod.

Συλλυσις, cõpositio litis seu controuersiæ aut dissidij, Diod.

Ὑπολύω, q. d. subsoluo, vel subter soluo. vnde de calceis dicitur, vt ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Aristop. soluere calceos, discalceare. ¶ Item ὑπολύω & ὑπολύομαι, pro simplici λύω & λύομαι apud Hom. vt Od. ξ. πολλῶν αὐδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Il. α. ὑπελύσατο δεσμοῦ. pro ἐλύσω, soluisti vinculis, seu liberasti.

Ἐξυπολύω, itidem de calceis dicitur apud Aesop. pro, discingo, discalceo.

Alia composita ex Λύω sine præpositione.

Λύω, vide in sua serie.

Ὠδινολύειν, partus dolores soluens seu leuans. Plin. lib. 32. c. 2.

Composita ex Λύσις & Λυτὸς, sine præpositione.

Ἅλυσις, εως, ἡ. catena: à verbo Λύω, quòd ἁλυτὸς fit vt tradit Etym. Thuc. li. 2. ἀφίεσαν τὴν δόκιν χαλαραῖς τοῦ ἁλύσεσι. Plut. (de legatis Darij) ἐν ταῖς χρυσαῖς ἁλύσεσι ἔχοντες καὶ δεσμὰ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν. Interdum est verbale ab ἁλύω, de quo vide suo loco.

Ἁλυσίδιον, ω. τὸ, catenula: apud Philon. & Suid.

Ἁλυσιδωτὸς, catenatus seu hamatus: vt ἁλυσιδωτὸς θώραξ, thorax humatus seu consertus hamis, 1. Reg. 17. & apud Athen.

Ἁλύσιον, ω. τὸ. catenula seu catella: propriè ea quæ ex auro circundatur collo. Hesych. & Suid. ex Menandro.

Ἄλυτος, ω. ὁ, ἡ, insolubilis, qui solui non potest: vel indissolubilis, indissolutus. Plato in Timæo. Sic & συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur qui reprehendi non potest, aut tanquam αἰσυλλόγιστος aut tanquam falsas præmissas habens. apud Arist. pr. an. l. 2. cap. 20. Item inexplicabilis, sicut quæstio aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος metri gratia dicitur ἀλυτος, in Epigr.

Βυλυτὸς, ὸς, ὁ, tempus pomeridianum seu vespertinum quo boues soluuntur, & à laborum onere liberantur, vt tradit Eust. Il. π. & Odyss. ι.

Δύσλυτος, qui vix solui potest, solum difficilis Æschyl.

Δυσλυτος, ita vt vix solui possit, nexu non facilè solubili.

Εὔλυτος, qui facilè solui potest.

Κοιλολυσία, ἡ, ventris solutio seu resolutio: vtitur Cicero in Ep. ad Attic. ἡ κοιλυσία κοιλίας. Epist. ad Fam. Lib. XIII. Ep. 18.

Παλίλλυτος, resolutus, rescissus. Nonn.

Ὠμόλυσις, siue ὠμὴ λύσις, apud medicos dicitur farina hordeacea, quasi cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur, dicitur de omni farina, sed κατ' ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur, Galen. περὶ κρίσεως lib. 4. & in lex Hippocr.

Ἄλυκτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀλλάω, volo, vt Callim. hymno in Dianam πόλιν δ' ἐμοὶ ἐνθεν ἑκεῖνα κείμεν Ἠνίοχα λάε. Sic & apud Theocr. id. 1. Λάε ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λάε αἰπόλε τᾶς δ' ἀκάλας Σικελίδος. Aristoph. in Acharn. Ἄγετον ὦ λάε. * Traditur factum ex θέλω per adiectionem syllabæ initialis. ¶ Λῶ contractum ex λάω. vide in λάω.

Λαίων, melior q. d. quem magis volumus. Hesiod. in Erg. ἐπεὶ πολὺ λώιόν ἐστιν Λαοῦ πρόσπολον, pro eodem. Od. ι. & Apoll. Arg. 1.

Λῶν contractè pro λαίων, vsitatius in prosa.

Λῴστος, optimus, vnde Λῷστος, contractè pro eodem in prosa vsitatius. Vocatiui Λῷστε frequens vsus est in conuellando, interrogando, & precando. Synes. ἐγὼ γὰρ ὅταν φιλῶ λῷστε. Sic Xen. πῶς ὦ λῷστε ἔφη.

Λῶστος, ου, ἡ, voluntas, propositum. Hesych.

Λαρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λ Ω Β Hinc ἡ, iniuria, contumelia: vel opprobrium, dedecus. Il. λ Νεῦ μοῦ ἐξ ἔ πατρὸς ἀνοιείν τίστε τε λώβην. Od. π. Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλωμι. Dicitur etiã aliquis esse λώβη, vt Il. γ. Η' ὅτω λώβην τ' ἐνθυμαν ἠδ' ὀνεῖδος ἄλλων. Inuenitur & apud Herod. lib. 8. Item apud Plat. de leg. pro pernicie seu damno. *Putat Eustath. λώβη dici per synæresin quasi λοιβή, vt deriuetur à nomine λοιβός & verbo βαίνειν, & fit ἡ εἰς ΒΗ φωνήεν ὑφαίρεσις, seu ἡ ἐν κοινῷ ὑφαίρεσις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴτε τινα. ¶ Dicitur & de quodam aurium morbo: vnde λωβός, qui laborat eo morbo. Sunt & qui hanc primam esse nominis λώβης significationem arbitrantur, à qua cæteræ manarint & à λοιβός dici putant. Suid.

Λωβήτωρ, ορος ὁ, damnosus, perniciosus.

Λωβάομαι, ῶμαι, iniuriam infero, contumeliam infero: vel iniuria afficio, contumelia afficio. Il. α. & β. Η' ῥ' ἀν' ἀτρεκέως ἡ τιν' ὕστερον ἠὲ λωβήσαιμι, certè nunc postremum in me cõtumeliosus fuisses. Item corrumpo, deprauo, mutilo, deformo. Plato de rep. lib. 10. Ἦ γὰρ οὐ τὰς ὀπτικὰς ἰκανῶς οἶσθ' ὅτι λωβᾶται ἐκεῖνα πάνυ ὀλίγου πανταχοῦ τοῦ τυφλοῦ. Herodot. ἰκανῶς λωβᾶ) λωβῶν ἀπόκειται. Item passiue contumelia afficior. Herod. l. 1. Item deprauor, corrũpor, vitior, mutilor. Plato in Gorgia & de leg. li. 10.

Λωβήσις, εως, ἡ, iniuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητής, οῦ ὁ, iniuriæ illator seu contumeliæ, iniuriosus, seu contumeliosus. Apud Aristoph. Λωβητὰ τίχνης, exp. deprauatores, corruptores.

Λωβήτωρ, idem exp. etiam, cõtumelia dignus, apud Hom. Il. ω.

Λωβήτωρ ἀφορῶν, idem cõiniator, cõtumeliosus, apud Suid.

Λωβός, οῦ ὁ, iniuria affectus seu iniuriis, cõtumelia affectus. Hesiod. in asp. Ἐνθάδε καὶ δὴ λωβητὸς ἐὼν ἀθανάτοισιν ἐτύχθην. ignominia affectus fuit. Item iniuriæ seu contumeliæ expositus aut obnoxius. Il. ω.

Λωβάζω, idem quod Λωβῶμαι, actiuè sumptum.

Λωβάζομαι, pro Λωβῶμαι pass. contumelia afficior seu dedecore. Exponitur etiam contumeliosè improbor, apud Democ. in epist. ad Hippocr.

Λωβάω, contumelia afficio. Item illudo, irrideo, ludificor. Od. ϕ. Τίπτέ με λωβάεαι πολυπτήθιε θυμὸν ἐνείκας;

Λωβάσις, contumeliæ illatio, seu irrisio.

Λωβάω, ῆτορ, ὁ, ἡ, noxius, damnosus. Nicand.

Composita ex Λωβάω.

Ἀλωβήτωρ, nulla iniuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno illæsus.

Ἀπολωβάω, ῶ, contumelia vel iniuria afficio.

Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, pro eodem Soph. in Aiace.

Deriuat. Ἀπολωβήτωρ, qui mutilatus vel contumelia affectus non est. ἀβλαβής. Hesych.

Λωβήτωρ λωβῶν. vide in Λωβ.

Λ Ω Μ Λωτόν, τό, fimbria, instita: quod imæ vestis oræ assutum vel attextum est, quod & κρόσπεδον & κροσσός. Exodi 28. ποιήσεις ἐπὶ τὸ λῶμα τῆς ὑποδύτου κάτωθεν ὡσεὶ ἐξ ἀδάμαντος ῥοιὰς ῥοίσκους ἐξ ὑακίνθου, in fimbria seu limbo.

Λωμάτιον, ου, τό, fimbriola, paruus limbus, seu parvula instita.

Λ Ω Ο Σ, ου ὁ, locus à Macedonibus dicitur mensis hecatombæõ vt testatur Plut. in Alex. seu Ἑκατομβαιών, vt est in epistola Philippi ad peloponnesios apud Demosthen. pro cor. τῶν ἀντιγραφέων τῶν μετὰ λόγου τοῦ ὑμετέρου (Macedones) ἀγωνιζομένων ὑπὲρ Ἀθηναίων, ἐν ἑκατομβαιῶνι τοῦ ἔτους κοσμοῦντος, πανήμου. Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem. Sunt qui subscribant seu adscribant λῷος, siue λῶος: quidam & trisyllabus λωΐος.

Λωΐτερος & c. vide in Λατρ. Λωΐτερος in Λω.

Λ Ω Τ Ο Σ, ου ὁ, lotus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 14. huius fructus est tam dulci apud Afros cibo vt nomen etiam genti tetigerit, dederit nimis hospitali aduenarum oblitione patriæ: vnde proueb. Λωτὸν φαγεῖν dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ oblitus fuit. Od. ι. Vide & Plin. li. 13. c. 17. & Athen. l. 14. Eius arboris lignum ad tibiarum cantus expetitum: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis: vt apud Eurip. in Phœnis. Οὐκ ἔστι χαλκηρεῖς ἐφαστῶν ἀνεμὸς ἐν μέσῳ βίστυχος ἀναίμαστος λωτὸς καὶ πανάμωμος μέλος. ¶ Est etiam eodem nomine in Ægypto caulis in palustri genere Plin. loco citato. & Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 10. & Herodot. lib. 2. ¶ Est & ex herbarum genere Dioscor. lib. 4. c. 111. & 112. item Plin. li. 22. c. 11. Sic Il. ξ. Il. β. & Od. δ.

Λωτινός, ὁ, qui è loto est, vt λωτινον ξύλον, apud Theophr. hist. pl. l. 5. & l. 4. c. 3. Et λωτινοι αὐλοί. Athen. l. 4.

Λωτεώδης, ης, ες, loti ferax, loto abundans. Ex huius accusatiuo λωτεῶδες. Attice contracto in λωτῶδες. Homer. facit Doricum. Λωτεοῦδες. Iliad. ω.

Ἀπολωτίζω, separo, detraho. Eurip. in Iphig. Aul.

Λωτία, siue λωΐα, Suidæ fertum è loto.

Λωτίζω, lotum carpo. Hesych.

Μελίλωτος, ου, ὁ, siue Μελίλωτον, ου, τό, (comp.) melliloius seu melilotum, q. d. lotus mellis genus: vnde & apũ causa ferunt, teste Plin. masc. g. vnius. Dioscor. li. 3. cap. 48. neutro Gal. de fac. simp. Μελιλώτινοι στέφανοι, coronæ ex melliloto. Athen. lib. 3.

Λ Ω Φ Α Ω ῶ, Γ. ήσω, respiro, interquiesco: metaphora sumpta à bobus, aut iumentis, à quorum ceruice deponuntur onera: (*nam à λέπτον, i. ceruix, deriuatur, facta ecthl.) Od. υ. καὶ δ' ἐμὲ κῆρ λωφήσει κακῶν τά μοι ἐν τῇ νυκτὶ πόρε δαίμων, respiret à malis & molestia leuetur. Thuc. li. 6. ἔστι τινὰς καὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, paululum requieuimus antea conflictati cũ acerrimo morbo & bello. Is etiã qui aliquem infestat λωφᾶν dicitur cum interquiescit & finem facit: tunc exp. cesso, finem facio: vt Il. φ. Ἀλλ' ἐδ' ἐμὸν βέλος λωφᾷ, mox desinet seu quiescet. Soph. in Aiace. Κἀπειτ' ἐπαύσω τῆδε λωφήσειν φόνου. quum cædis finem fecisses. Sic & morbos aut infortunium λωφᾶν dicitur quum remittit & cessat: vt apud Plat. de leg. lib. 9. apud Plut. in Paral. & alibi. ¶ Item transitiuè, sedo, παύω. Apol. Arg. 4. οὐ πάνυ δὴ μέλλομεν λωφήσειν ἡμῖν λωφῆσαι μόλις. pro ἀπολωφήσειν μόλις. Sic apud eupocr. λωφᾶν τῆς νόσου. leuare morbo.

Λώφημα, τό, laxamentum. Hesych.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio: vt λώφησις τοῦ πολέμου, Thuc.

Λωφητήριον, ου, τό, sedandi vim habens, seu oneris deponendi: vt λωφητήρια ἱερά, sacra quæ fiunt diis vt malum aliquod sedent & à ceruicibus nostris auferant. Apol. Arg. 2.

Λώφαρ, idem quod λώφημα. Hesych.

Composita.

Ἀλωφήτως, indefinenter, non intermittens, assiduus: ἀ λωφῶν. Plut.

Ἀπολωφάω, sedo, interquiescere & cessare facio. Apol. Arg. l. 4.

Λῴστον vide in Λῷ.

M.

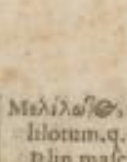

Nota est apud Græcos literæ, quam appellant μῦ. ¶ Nota item numeri, de qua vide in Append. Vide & Μῦ suo loco.

Μά Aduerb. adiecti, quod interdum per se negat, vt apud Aristoph. οὔπω τῷ πατρῴῳ ἐστὶ καὶ τοιχωρύχων; Δυκ. Μὰ Δία (q. d. non per Iouẽ) nunquãmẽ, nequaquã. Aliquãdo ei adiicitur οὐ vt οὐ μὰ Δία, nõ per Iouẽ. Il. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὸς φίλον. Interdũ etiam particulæ aliquæ inter οὐ & Μὰ interiiciuntur: vt apud Plat. in Apol. Ἀλλ' ὦ πρὸς Διός ἔνεκα ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ δικαιοῦν ἀξιῶ τοιαῦτα ἐμὲ ἐνεκα θεῶν ἕνεκα; Οὐ μέντοι μὰ Δία, οὐδ' ἐπιτρέψω. ¶ Aliquãdo etiã affirmatiuè capitur Μὰ, atq; etiã Μὰ Δία: Liban. ἐπειρᾶτο διεγείρειν πλατανίζων καρκίνοις, μὰ τοὺς θεούς. Sic apud Aristoph. in Pluto. Ἀλλ' οὐδ' ὑπὸ Νεφελῶν ἐρῶ μὰ τοὺς θεούς. Interdũ additur ναί, vt ναὶ μὰ Δία, Il. α. ναὶ μὰ τὸν σκῆπτρον.

Μ Α Γ Α Σ, ά, ὁ, Hesychio & Suidę lamina illa ligneа expanda super qua citharę nerui contenduntur, pulsatis in sonum reddens è foraminibus, quibus pertusa est. Boëthius hemisphęrium nominatiuè dicitur: recentiores musici, fulcrum & pontẽ, & canonem. Metaphoricè Greg. τίς ὁ δίς τέττιγα τὸν ὄπισθεν μαγάδας;

Μαγαδίζειν, fides pulsare, seu neruis, τῇ Μαγάδι superductis harmonicos edere sonos. (Athen. li. 14.

Μαγάδις, siue Μαγάδις, instrumentum quoddam musicum apud Μαγαδίζειν, magadi ponere, fru magadis neruis pulsatis musicum ciere melos. Actiuè etiam & transitiuè, pro ψάλλειν, pulsare digitis tangere posuit Arist. in probl. sect. 19. q. 28.

Μαγάδιον, ου, τό, parvula Μαγὰς apud Lucian.

Μ Α Γ Γ Α Ν Ο Ν, ου, τό, ab Hes. exp. exp. venenum præstigis, itẽ machinamentum seu machinamentum præstigiosum. A Suid. exp. inopinatum quippiam & inexpectatum machinamentum, qualia sunt præstigiatorum. ¶ Item seræ vectis, obex, pessulus, repagulum, schol. Aristoph. in Vesp. & schol. Thuc. lib. 2.

Μαγγανεύω, præstigiis & incantationibus vtor. Aristoph. in Plut.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod φαρμακεία, veneficium, apud Suid. Metaph. Naz. ὁ δ' ἐφαστὴς μαγγανείαις, i. lenocinia, & quasi veneficia, fictamenta. Potest etiam accipi pro vestigiis vel incantationibus, apud Suid.

Μαγγάνευμα, τό, veneficium, præstigiæ seu lenocinia. Metaph. apud Greg. λεπταρὰ τερατείας καὶ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κεμφεύματα, artificium coquorum. Sic & apud Plut. (de Cleopatra) ἐν τοῖς θείοις αὐτοῦ μαγγανεύμασι.

Μαγγανεύτης, veneficus, seu præstigiator.

Μαγγανευτικός, ή, ὁ, præstigiatorius.

Μ Α Γ Ε Ι Ρ Ο Σ, ου, ὁ, coquus. Soph. apud Athen. l. 2. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύειν σοφὸς Plutarc. symp. 7. ἐ. ἐ. ὁ δὲ μάγειρος ἀκολουθεῖν ἐκ χωρὶς ἀξιοῦται. Eustath. dictum scribit ἀπὸ τοῦ τὰς μαζὰς μαγείρειν, vel ἀπὸ τοῦ μαγίνειν.

Μαγειρι-